RED

biz bu çarkı türkçe, kürtçe, arapça, farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!..

Sayı: 39,
Aralık 2009-12,
3 TL,
-KKTC 3.5 TL-

ISSN 1307-072X
9 771307 072007

Akşamsefası

kolaj: parça tesirli

Ya devrim yapar meseleyi çözersin,

Öcalan'ın 90'ların başında cezaevlerinden çıkan kadrolarla gerçekleştirdiği 'Zindan Konferansı'nda yaptığı 'sosyalleşmiş, daha yaşanılır bir kapitalizm' tespiti, sürecin aslında nerelerden ne zamandır işlediğini anlamamıza yardımcı olacaktır...

Bir açılım tartışmasıdır aldı başını gidiyor. Siyasi yelpazenin en sağından en soluna kadar; Türkiye'nin bütün sollarının sağları ve bütün sağlarının solları didik didik ettiler mevzuyu... Şöyle bir hafıza tazeleyelim ve meseleye dair birkaç kelam da biz edelim.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün bahar aylarında yaptığı Çek Cumhuriyeti gezisi dönüşünde, "Bu yıl bitmeden güzel şeyler olacak, bir fırsat var, bu fırsatı kaçırmayalım," diyerek dillendirdiği 'Kürt açılımı'nda, karşılıklı hamleler yapılmaya başladı. Kandil ve Mahmur'dan yapılan geri dönüşlere devlet gelenleri cezaevine göndermeyerek ve Öcalan'ın tecridini yumuşatmak için İmralı'ya mahkûm göndererek karşılık verdi. Konuyu 10 Kasım'da Meclis'e getirerek bunun bir **devlet projesi** olduğunu, kısa, orta ve uzun vadeli planlamalar yapıldığını vs. dillendirdi. Bütün bu söylenenlere rağmen, hâlâ iktidarın ne yapacağı konusunda somut bir bilgi yok toplumda. Gelenlerin tutuklanmaması iyidir ama insan soramadan edemiyor; aynı iddia ile halen cezaevlerinde yatanlar ya da sadece evine gelen gerillaya ekmek verdiği için 'yardım etmekten' ceza alan insanlar ne olacak? Bu konuda tek kelam eden yok. Kendi hukuklarını bile bu denli pespaye hale getirenlere bu tip sorular sormak da abesle iştigal oluyor biraz... **Devlet Çadır Tiyatrosu**'nun müdürü Tayyip Efendi'nin ve aslında, "Müdür ben olmalıydım ve bu tiyatroyu ben oynatmalıydım!" diyen Baykal'ın gösterilerini bir süre daha izleyeceğiz galiba. Bahçeli'yi anmaya bile gerek yok; o aslında tabanını evinde oturtarak verilen görevi yerine getirmiş oluyor... Konumuza dönelim...

Yapılan hamleler ve ortaya çıkan tablo, bütün sürecin nasıl ilerleyeceğini ve yapılacak olanların -aslında aylar önceden- karşılıklı mutabakat sonucu planlandığına dair hiçbir kuşkuya yer bırakmadan ortaya çıkardı. Bunun böyle olması da zaten işin doğası gereğidir. Şaşılacak bir durum yok. Kiminin 'Kürt açılımı', kiminin 'demokratik açılım', kiminin 'barış projesi', kimilerinin de 'ihanet projesi'

dediği bu sürece bir isim vermeden önce, süreci ve aslında konunun muhataplarının bu sürece nasıl ikna olduğunu anlamaya çalışmak gerek.

İlkin bu projenin ne tek başına ABD'nin ne de AKP'nin projesi olmadığı bilinmelidir. Belki projenin hazırlanışına ABD öncülük etmiştir ama diğer emperyalistlerin ve bölgenin güçlü devletlerinin de bu projeye onayı vardır; en azından karşı çıkabilecek durumları yoktur.

AKP'nin demokrasisi!

İkincisi; bu 'açılım' dalgasında yürütücünün AKP olmasının politik bağlamda hiçbir önemi yoktur. İktidarda olsa, süreci CHP götürür, AKP muhalefet ederdi. Meselenin bu kısmında takılıp, buradan AKP eleştirisi yapmanın darlığına düşmemek gerek. Önümüzdeki dönemlerde süreci CHP eliyle derinleştirmek isterlerse görevi hemen CHP'ye verirler, kimse CHP buna karşı diye düşünmesin. Baykal'ın ağzından bir kere bile sürece karşıyız lafı çıkmamıştır. Onun içine sindiremediği şey, neden sürecin baş aktörü olmadığıdır. Hâlâ '89 yılında hazırlattıkları Kürt raporuna atıfta bulunup, "Biz daha ileri şeyleri 20 yıl önce demiştik," diye açıklamalar yapması ve hâlâ yetkili memurlarına yeni raporlar hazırlatmasının bir anlamı olmalıdır!..

Gelelim Kürt hareketinin bu projeye uygun davranıyor olmasının yarattığı öfke ve kafa karışıklığına...

Tarih eleştirilmeden önce anlaşılmayı bekler ve ortaya çıkmış sonuçlar mutlaka belli bir süreç içerisinde olgunlaşır. Bu olgunlaşma süreçleri gözden kaçırılırsa, sonuçlardan hareketle yapılan tahliller yüzeysel kalır; sağlıklı sonuç vermez. Tarihi anlamadan eleştirmek, tarihin akışına müdahalede yetersiz kalmanızı beraberinde getiriyor. Ayrıca komik duruma düşmekten de kurtulamıyorsunuz. Kürt ulusal hareketinin bu noktaya gelmesindeki önemli nedenleri ve rota kaymasında karşılaştığı kavşakları şöyle bir anımsayalım:

1) Nedendir bilinmez, sosyalist güçler, PKK'deki evrilmeyi ve rota kaymasını ısrarla Öcalan'ın 1999'da Kenya'da yakalanarak Türkiye'ye teslim edilmesiyle açıklamaya devam ediyor. Hatta Öcalan'ın canını kurtarmak için bu yolu seçtiğini söyleyip on yıldır aynı ihanet tekerlemelerini dillerine dolayarak, aslında hiçbir şey söylememiş oluyorlar.

Oysa ki şöyle bir hafızalar tazelense, bu sürecin ideolojik-politik-örgütsel evriminin daha 90'lı yılların başında başladığı kolayca görülecek. Parti programından 'birleşik-bağımsız-sosyalist Kürdistan' talebinin çıkarılması, bayraktan orak-çekicin atılması ve devletle dolaylı dolaysız görüşmeler, ateşkes girişimleri ve aslında bütün solumuzun nedense hiç üzerinde durmadığı ama Kürt hareketi tarihinde oldukça kritik bir kavşağa tekabül eden, Öcalan'ın 90'ların başında cezaevlerinden çıkan kadrolarla gerçekleştirdiği 'Zindan Konferansı'nda yaptığı **'sosyalleşmiş, daha yaşanılır bir kapitalizm'** tespiti, sürecin aslında nerelerden ne zamandır işletilmeye çalışıldığını anlamamıza yardımcı olacaktır.

2) Sosyalistlerimiz açısından düzeltilmesi gereken ikinci yanlış da Kürt muhalefetinin (gelinen noktada sadece bir muhalefet hareketine dönmüştür) ayaklarını bastığı sosyal-sınıfsal yapının gözden kaçırılarak masaya yatırılmasıdır. Kürt muhalefetinin çıkış söylemleri sosyalizm eksenlidir. Ama niyetler, söylemler ve bilimin gerçeği başka başkadır. Bu hareket, son tahlilde **ulusal** bir harekettir ve dayandığı sosyal sınıf bileşimi sosyalist bir devrim yapmaya müsait değildir. Bu, bilimin bize öğrettiğidir. Bilimin bize öğrettiği bir başka gerçek de şudur: Emperyalizm çağında ulusal mesele iki yolla çözülebilir, **ya üzerinde yaşadığınız ülkenin proleter devrimini yaparsınız ve ulusal meseleyi kendi lehinize çözersiniz ya da emperyalizm gelir meseleyi kendi lehine çözer.** Devrimler niyetlerle, önderliklerin sosyalist olmasıyla işleyen süreçler değildir, niyetlerden bağımsız, kendi nesnel bilimsel yasaları gereği işlerler. Önderlik dilediği kadar devrim aşığı olsun. Hareketin ayaklarını bastığı sosyal zemin devrimin gidişatını belirleyecektir. Kürt muhalefeti de diğer bütün ulusal hareketler gibi üzerinde yükseldiği sosyalliğin belirleyiciliğinde gelebileceği yere gelmiştir. Başlangıçta, Kürt yoksul köylülüğü harekete rengini vermişti, giderek Kürt küçük burjuvazisi ve orta sınıfları da harekete katıldı ve en son Kürt burjuvazisi... Bu ulusal harekette kaçınılmazdır.

3) Kürt muhalefetindeki evrilmenin başlangıç yılları yani 90'lı yılların başında süreci belirleyen uluslararası duruma da bakmak gerekir. Sovyetlerin dağılması, önemli bir ideolojik referansın ve politik dayanağın da ortadan kalkmasına neden olmuştur. Öcalan, emperyalizmin bölgesel bazda hayata geçireceği planlamaları ABD'nin '91 Körfez çıkarmasıyla görmüş ve 'reel sosyalizm' denen şeyin yıkılışına dair yaptığı eleştirileri genel sosyalizm eleştirisine çevirmiştir. Ve giderek Marksizm zeminini tümden terk etmiştir.

4) Türkiye devrimci hareketinin 12

HAKAN SOYDEMİR

ya emperyalizm kendi lehine çözer

Pandoranın kutusu açılmıştır ve süreç kendi işleyişinde dibine kadar varacaktır. Sürecin önünde durup, eskiyi başka bir biçimde yaşatma sevdası, gerçekçi ve bilimsel değildir. Bu süreç kazanımlarıyla ve kayıplarıyla dibine kadar varmalıdır...

Eylül'ün ağır yenilgi atmosferinden bir türlü çıkamayışı ve işçi sınıfına dayalı bir mücadeleyi bir türlü yükseltememesi de Kürt muhalefetinin kaderinde etkili olan bir diğer faktördür.

Özetlersek; Hareketin üzerinde yükseldiği sosyal-sınıfsal zemin, Sovyetlerin dağılmasıyla yitirilen ideolojik motivasyon ve politik dayanak, Türkiye devriminin 12 Eylül'ün karanlığından çıkıp mücadeleyi bir türlü yükseltememesi, Kürt orta sınıflarının ve Kürt burjuvazisinin harekette ağırlık kazanması, Kürt muhalefetindeki rota kaymasının ve aslında gerçek zeminine dönmesinin kabaca nedenleridir. Tıpkı Filistin'de, Güney Afrika'da olduğu gibi; bilimin yasaları burada da işlemiş ve emperyalizm bu ulusal mücadeleleri kendi lehine çözmüştür. Meseleyi böyle koyduğumuzda gelinen süreci anlamada ve yorumlamada şaşkınlıklara, hayal kırıklıklarına uğramaktan, öfke nöbetlerine tutulmaktan da kurtulursunuz.

Bu sürece dair bundan sonra yapılabilecek çok orijinal tespitler yoktur. Pandoranın kutusu açılmıştır ve süreç kendi işleyişinde dibine kadar varacaktır. Sürecin önünde durup, eskiyi başka bir biçimde yaşatma sevdası, gerçekçi ve bilimsel değildir. Bu süreç kazanımlarıyla ve kayıplarıyla dibine kadar varmalıdır. Varsın ki, yeninin doğru zeminde doğmasına katkı sunsun... Asıl üzerinde durmamız gereken ve bizce gelecek açısından büyük tehlike arz eden durum başkadır. Kısaca değinmekte fayda var.

RED'in Ağustos sayısında, ***Kürt Meselesi, Açılımlar, Biz*** başlıklı yazıyı şöyle bitirmiştik: "Kürt meselesi sahte bir emperyalist 'barış' sürecine girmiş olsa da, bizim için önemli olan, kimin kiminle barıştığından ziyade, söz konusu 'barış' sürecinde, emperyalist planlara mesafeli duran Kürt devrimcilerinin etkisiz hale getirilmesi, hatta ortadan kaldırılması tehdidi dir. Bu süreçte hezeyanlara kapılmamalıyız. Halklar arası düşmanlığı körükleyecek her tür tutuma karşı koymalı, ama süreci bütün karakteristik yapısıyla bilince çıkartıp, sürecin eleştirisini yapıp, emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yapılacak 'barış'ların halkların lehine olmayacağını ve halkların asıl barışının sosyalizmle mümkün olabileceğini sabırla anlatmalıyız... Meselenin en önemli diğer bir boyutu da şudur: Kürt hareketinin bugün geldiği nokta ne olursa olsun, Anadolu topraklarının yarısında devlet dışı bir bilinç ve duygu kolektifliği artık kurumlaşmıştır. Bu, büyük kentlerdeki emekçi Kürt nüfus için de geçerlidir. Devrimimiz açısından değerli ve önemli bir durumdur. Türkiye'de mevcut çarkı alaşağı etmek isteyen, bu durumu göz ardı edemez..."

Üç ayın özeti

Aradan geçen üç ay gösterdi ki, halklar arasındaki düşmanlığı körükleyecek tutumlara karşı koymaya başlamadan önce Türkiyeli devrimcilerle Kürt devrimcileri arasındaki 'düşmanlığı' körükleyici tutumlara karşı koymalıyız. Öylesine anlamsız ve aslında sistemin lehine bir süreç işliyor ki, devrimci-sosyalist güçler kendi aralarında çekişmekten, sürece politik müdahaleye zaman ve enerji bulamıyor. Devlet, bir yandan dağdan gelenleri evlerine gönderirken, diğer yandan **hem Kürt hareketinin içindeki devrimci unsurlara, hem de Türkiyeli devrimci unsurlara karşı şiddetli bir tasfiye süreci işletiyor.** Ama bizler, eleştirmeyi ve eleştiriye cevap vermeyi dahi olması gereken düzeyde işletemiyoruz.

Yaşanılanlara dışarıdan bakarak, "Şu haklı, şu haksız," türü bir 'racon kesme' niyetimiz yok. Unutulmasın ki, sol içi şiddet denilen kirlilik hepimizin kapısının önünde yıllardır durmaktadır. Herkes tarihine bakarsa bunu kolaylıkla görecektir. İlkesel olarak şuna inanırız: Hiçbir devrimci sosyalist güç, bir diğerine şiddet uygulamamalıdır. Yıllardır terk edemediğimiz bir hastalık ve kirliliktir bu. **Yapılan bir eleştiriye kızıp, bir başka devrimci güce fiziki şiddet uygulamak ahlaki değildir.** Hiçbir gerekçe ileri sürülerek meşrulaştırılabilecek, kabullenilebilecek bir durum değildir. Elbette hassasiyetleri gözetmek gerekir, elbette herkes kendince değerli gördüğünü koruyup kollamak isteyecektir. Bir halkın değerli saydığı kişi, kurum ya da sembole sabah akşam hem de yıllardır küfrediliyor olması da doğru bir tutum değildir. Politik eleştiri, politik üslupla yapılmalıdır. Ve cevabını da yine aynı politik üslupla almalıdır. Bunun tersi davranış, devrimci dayanışmaya ve ahlaka sığmayan, düşmanlığı geliştirecek, ve egemenlerin hanesine yazılacak kazanımlar demektir.

Kendini devrimci-sosyalist olarak tanımlayan Türkiyeli güçlerin anlaması ve kabullenmesi gereken ilk şey, Kürt halkının iradi olarak yaptığı tercihlere saygı göstermektir. Bu, mevcut durumu ve politikaları eleştirmeden kabullenmek demek değildir. Bu saygıyı göstermek, Leninist ulusların kendi kaderini tayin hakkına saygıdır. Saygılı olma meselesine bu açıdan bakmak, eleştirilerde de saygılı olmayı beraberinde getirecektir. Kürt muhalefetinin merkez hattının politik yönelimlerini eleştiriyor olmak Kürt halkının hassasiyetlerini görmezden gelmek demek değildir. Politik yönelimleri bütün ayrıntısıyla deşifre etmek zaten Türkiyeli sosyalistlerin görevidir, yapılmalıdır. Kürt ulusal hareketi emperyalizm zeminli bir çözüme fit oldu diye, Kürt halkının sosyalizm mücadelesinin bittiğini düşünmek ise yanıltıcı olur. Daha bugünlerden atılacak kardeşleşme pratikleri geleceğin sosyalizm mücadelesine büyük katkılar sağlayacaktır. Sabırlı, dikkatli ve kazanıcı politik duruş sergilenmesi gereken bir süreçten geçmekteyiz.

Hazım sorunu...

Kürt hareketinin de bu süreçte, eleştirilmeyi hazmetmesi, Türkiyeli devrimci güçleri küçümseyen, hafife alan ve şiddet içeren yaklaşımlardan vazgeçmesi gerekir. Belki kendileriyle kıyaslayarak bizleri güçsüz olarak görebilirler, önemsizleştirebilirler kafalarında ama unutmamaları gerekir ki, **yıllardır bu ülke devrimcileri Kürt halkının demokratik hakları için çok ciddi bedeller ödemişlerdir ve ödemeye de devam ediyorlar.** Karşılıklı anlayış ve saygı temelinde eleştirmek ve eleştiriye bu saygı çerçevesinde cevaplar vermek doğru tutumdur.

Bir kez daha yinelemekte fayda var: Bu süreç işleyecektir ve tüm sonuçlarıyla nihayete ermelidir. Süreci tersine çevirmeye çalışmak anlamsız ve boş bir çabadır. Sarf edilecek çaba başkadır. Geleceğin proleter mücadelesinin kardeşleşme çabaları çok daha doğru ve anlamlıdır...

- Hepimiz grevdeyiz, sen niye çalışıyorsun?

- Ekmeğime bakarım abi ben!

- Biz pastaya mı bakıyoruz oğlum? Biz de ekmeğimize bakıyoruz!

- O zaman ne diye olay çıkarıyorsunuz dışarıda?

- Evet, işte fark bu; biz o ekmeğe camın ardından bakmaktan usandık, o ekmeği almaya gidiyoruz

- Boş laf bunlar abi, rahat bırak beni, ben buradayım.

- Sen bu grevi kırarsan ben de önündeki makineyi kırarım ulan!

- Git işine ya!

- Sakın ha, paramparça ederim makineyi!

- Tamam... ta... tamam, sakin ol. Makineleri kırarsan hiçbirimiz çalışamayız manyak adam, aç mı kalalım, delirdin mi sen?

- Dışarı çık!

- Sakin ol!

- Çık dedim sana!

Dışarıda gür sesleriyle işçiler slogan atıyorlardı. O kalabalığın biraz uzağında beş-altı kişilik bir grup, işçileri parmaklarıyla işaret ederek kendi aralarında konuşuyorlar, bir taraftan da birilerini bekliyormuş gibi etrafa bakınıyorlardı.

Adamın 'yaka-paça' fabrikadan çıkartıldığını gören uzunca bir adam yaklaştı.

Bu adam grevi örgütleyen sendikanın başkanıydı, top-sakal ve takım elbisesiyle işçilerin arasında hemencecik sivriliyordu.

- Bak kardeşim bu şekilde olmaz, bu adamı niye zorla dışarı çıkartıyorsun, insan haklarından, özgürlüklerden bahsetmiyor muyuz hep. Söylediğimiz başka, yaptığımız başka oluyor o zaman!

- İyi de üstad, bu adamı içeride görenler de çalışmaya başlarlarsa ne yapacağız?

- Ona bir şey yapamayız, her şeyi hukuka uygun yapmak durumundayız. Hem bir adamın çalışmasıyla koca grev kırılacaksa... o..hoo..

Hemen oradaki avukat da başını öne arkaya sallayarak onayladı başkanı ve beraberce eylem alanının öte tarafına doğru yürümeye başladılar.

Sesler uzaklaşıyordu.

- Böyle şey olur mu hiç, hayret... !

- Ya, cahillik işte...

İşçi de ustabaşının şaşkınlıktan gevşemiş ellerini fırsat bilerek kurtulmuş, kan-ter içinde fabrikaya doğru koşuyordu.

(...)

Bir haftayı devirmişti grev ama hâlâ bir sonuç yoktu, patronla yapılan görüşmelerden de bir sonuç çıkacağa benzemiyordu.

(...)

Yağmur olanca şiddetiyle dökülmeye başladı. İşçiler fabrika kapısının üstündeki geniş tenteden faydalanarak sırılsıklam olmaktan kurtuldular. Yorgunluk iyice artmış, moralsizlik sessizliğe, tahammülsüzlüğe dönüşmüştü. Fabrikadaki makinelerin sesi geliyordu dışarı; belli ki 3-5 makine çalışıyor! İşçilerden biri hafifçe kapıyı araladı. İçeride çalışan işçiye laf atmak adetten olmuştu artık. Fakat içeride 5 kişinin çalıştığını gördü işçi. Bu bilgi yıldırım hızıyla yayıldı. Kulaktan kulağa yayılırken sayı da arttı.

Bir süre fısıldaşmalar...

Sonra bir hareketlilik...

İşçilerin önde gelenleri içeriye girip çalışanları öldüresiye dövecek! Sendika başkanı ve bir grup işçi, kapının önüne neredeyse barikat kurup bunu zor bela engellediler. Birbirilerine düşmüşlerdi!

Biraz uzakta duran 5-6 kişi de kalabalığa yanaşmıştı.

İçlerinden biri;

- Kardeşim çekilin de işimize gidelim!

Bunu öyle bir üslupla söylemişti ki, kalabalığın grubun üstüne çullanması hiç de gecikmedi. Hengâme sürerken mavi-kırmızı tepe lambaları fabrikanın çevresini sarmıştı. Sendika başkanı polislere doğru yürüyor, bir yandan da "Komiserim, işçilerin bir suçu yok, provokasyon, provokasyon" diyordu.

Ustabaşı yılların kalınlaştırdığı ve bir haftayı geçkin süren eylemlerin çatallaştırdığı sesiyle;

- Arkadaşlar bırakın onları, fabrikaya girin, fabrikaya girin, içeri geçin, içeri...

İşçiler içeri girip kapıyı kapattılar. Bu geniş kapının ardına yığınaklar yapılmaya başlandı. Ustabaşı sanki her şeyi daha önce yaşamışçasına yönlendiriyordu herkesi. Dışarıya açılan her yer kapatıldı ve başına nöbetçiler konuldu.

Megafondan çıkan o mekanik ses duyuldu:

"Bu yaptığınız yasalara aykırıdır, hemen fabrikayı boşaltıp teslim olun, aksi takdirde zor kullanarak içeri girmek zorunda kalacağız".

Sendika başkanı da dışarıdaydı ve işçileri ikna etmeye uğraşıyordu.

Bu sırada çatıya çıkan bir işçi devasa tekstil fabrikasının tepesinden aşağı kocaman bir bez sarkıtıyordu. Belli ki çalakalem yazılmış:

"DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!"

ODTÜ'den Kızılay'a, çoğala çoğala yürüdük!

Kamu emekçilerinin 25 Kasım günü gerçekleştirdikleri grev Ankara'da da büyük yankı ve etki yarattı. Günün ilk saatlerinden itibaren BTS üyesi emekçiler Ankara Garı'ndan tren kaldırmadı. Üzerlerindeki yoğun baskı kısa süreliğine gözaltı şekline bürünse de, eylem gün sonuna dek başarıyla sürdürüldü. Greve SES'in başını çektiği sağlık emekçileri güçlü bir katılımla destek verdi. Üniversite hastaneleri bölgesinde Hacettepe Üniversitesi'nin bahçesinde toplanan sağlık çalışanları, sabah saatlerinde burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. BES ve Tüm-Bel-Sen'e bağlı kamu emekçileri de işyerlerini toplu bir şekilde terk ederek KESK'in çağırdığı saatte Kızılay'a ulaştı.

Greve katılımın beklenenin üzerinde bir düzeye ulaştığı alanlardan birisi de ODTÜ oldu. Sabah 7:30'da Rektörlük önünde toplanmaya başlayan Eğitim-Sen'e bağlı ODTÜ emekçileri öğrencilerin de desteğiyle kampus merkezine giren iki anayolu trafiğe kapattı. Bu sırada emekçileri okula taşıyan servislerde bulunan Eğitim-Sen'liler çalışanlara grevin meşruiyetini ve haklılığını anlatan konuşmalar yaparak destek istedi. Trafiğin kampus girişlerinden itibaren tamamen tıkanması sonucunda servislerden erken inen kamu emekçileri, rektörlük önünde başlayan grev halayına katıldı. Greve katılmayı reddedenler de işyerlerine zamanında ulaşamayınca ODTÜ'de hayat fiilen başlamamış oldu.

Büyüyen kalabalık saat 9:00'da yapılan basın açıklamasının ardından kampus içinde yürüyüşe geçti. Artan coşku ile beraber Kızılay'a kadar yürüme kararı alındı. ODTÜ'nün merkez kapısından çıkan yaklaşık 750 kişilik kitle, KESK'in merkezi buluşmasına Eskişehir yolu üzerinden devamlı katılımlarla büyüyerek yaklaşık 2 saatte ulaştı. Kamu emekçilerinin uzun sürenin ardından grev adıyla yaptıkları bu ilk eylem Ankara'da 10 bine yakın emekçinin buluşması ve çok daha fazlasının iş bırakması ile sonuçlandı...

(Çağlar Kılınç)

‘SİSTEM PARA ÜZERİNE KURULU OLDUĞU SÜRECE, BİZİM HİÇBİR ZAMAN YETERLİ PARAMIZ OLMAYACAK’

25 Kasım 2009 tarihe düşülen bir not oldu. Yıllardır kamu emekçilerinin sürdürdüğü, bazen düşük, bazen yüksek yoğunluklu mücadelede yeni bir başlangıcın adı oldu. Dönemsel olarak emekçilerin her türlü sorunlarının yapay gündemlerle manipüle edildiği ve yokmuş gibi davranıldığı bir zamanda emekçiler benzerine az rastlanılan bir eylemsellikle gündem oluşturdu.

Aylar öncesinden ilan edilen ve işyerlerinde yapılan çalışmalarla kamu emekçilerinin ve toplumun çeşitli kesimlerinin sorunlarına dikkat çekmek için bir günlük iş bırakma uyarı GREVi başarıyla sonuçlandı. Hükümetin uzaktan kumandalı Memur-Sen’i dışında tüm memur sendikalarının ve sol, sosyalist, emekten yana parti ve grupların, işçi sendikalarının ve meslek odalarının desteklediği 25 Kasım 2009 eylemi, bütün ülke sathında çok geniş katılımlı olarak gerçekleşti. Devrimci öğrencilerin de aktif olarak destekledikleri eylem hükümeti ve sermayeyi ciddi olarak ürkütmüşe benziyor ki, eylemi yasadışı ilan ettiler.

Korkaklık ve zafer

Öte yandan, daha birkaç gün önce başbakan, “Korkaklar zafer anıtı dikemez!” derken ne kadar samimi olduğunu ya da bu cümleden ne anladığını 25 Kasım eylemini yasadışı ilan ederek ortaya koydu. Evet gerçekten korkaklar zafer anıtı dikemez, tam da bu yüzden 25 Kasım’da emekçiler tüm engellemelere rağmen iş bıraktı ve alanlara çıktı. Bu zafer anıtlarından biridir.

Kamu emekçilerinin talepleri sadece kendileri için değil, ezilen, dışlanan, aşağılanan her kesim içindi. Sadece yüzde 2,5 + 2,5 maaş zammı değil, sağlıklı çalışma ortamı, kadrolu ve iş güvenceli istihdam, ‘KEY’ ödemeleri, grevli toplusözleşmeli sendika hakkının önündeki engellerin kaldırılması, ücretsiz sağlık ve ücretsiz eğitim gibi birçok talep yükseltildi.

Çünkü artık emekçiler şunun farkında: Yüzdelik hesaplarla, maaşlara sadaka niteliğinde zamlarla kurtuluş falan olmuyor. Yazının başlığı, 1968 Fransa’sındaki bir grevde açılan pankarttan; orada da vurgulandığı gibi, sistem para üzerine kurulu ve sadece ekonomik iyileştirmeler sorunları çözmüyor. Kalıcı ve toplumun diğer kesimlerinin sorunlarını da çözecek talepler ve bunlar için örgütlenme ve mücadele şart.

Coşkulu ve kitlesel

25 Kasım’da İstanbul’da Anadolu yakasında işyerlerinde iş bırakan ve hizmet üretmeyen kamu emekçileri ve onların dostları saat 11’de Kadıköy iskelesine çeşitli kollardan yürüyerek, pankartlarla ve sloganlarla geldik. Coşkulu kitle buradan vapurlarla Sirkeci’ye geçti ve düzenli kortej halinde yürüyüş yaparak Beyazıt Meydanına ulaşıldığında saat 13 olmuştu. İstanbul Üniversitesi’nin önünde Avrupa yakasının emekçileriyle buluştuğumuzda coşku doruklardaydı. Sendikaların dahi şaşırdığı bir kitlesellik ve coşku vardı. Alanda konuşmalar yapıldı, halaylar çekildi, şarkılar söylendi. Ve yeni eylemlerde buluşmak üzere sözleştikten sonra eylemi sonlandırdık. Bu, uzun zamandır özlediğimiz bir eylemdi ve başta da belirtildiği üzere, yeni bir dönemin başlangıcına işaret ediyordu. Artık, kamu emekçileri insanca bir yaşam için yeni bir mücadele süreci başlatacaktır. Hem de tüm yoksullar için… ***(Ali Karadağ)***

Haddini bil Tayyip!

KESK Genel Başkanı Sami Evren’in, “Biz Başbakan’ın sözlerine boyun eğecek sendika değiliz,” sözlerine takan Tayyip Erdoğan, esti, gürledi:

“Biz Sami Evren’den, hukuka boyun eğmesini bekliyoruz. Hukukun önünde saygılı olmayanlar, yasalar önünde bunun hesabını verirler. Biz onların yasalar çerçevesinde çalışmasını istiyoruz. KESK yasal olmayan haklarını kullanmaya kalkarlarsa o zaman devlet gereğini yapmak durumundadır.”

Bak başbakan! Bu memleketin, uluslararası çalışma yasalarının altında imzası var. Grev ve toplu sözleşme hakkını da içeriyor bu yasalar. Gerginlik çıkacaksa çıksın! Bunun sorumlusu, kendi imzanız olan yasaları uygulamayan sizlersiniz. Kendi icat ettiğiniz ve keyfinize göre uyguladığınız hukukunuz bizi bağlamaz. Haddini bil! Yüzbinlerce emekçiyi tehdit etmek senin haddin değildir! Emekçiler onurlarını korumayı bilir!..

mantar tarlası

"Kamu çalışanları, vatandaşın günlük hayatını ıstıraba dönüştürme hakkına sahip değildir. Vatandaşın hayatını ıstıraba çevirmeyelim ve ideolojik tavırlar takınmayalım."
Hüseyin Çelik... 25 Kasım grevi hakkında hayatımızı ıstıraba çevirmeye çalışırken. Bi de hiç ideolojik tavır görmemiş anlaşılan. Adama bir ideolojik tavır takınırlar, aklını alırlar, aklını!..

***

"Bu bayramda öpüşmeyin. Uzaktan merhabalaşın." (Sağlık Bakanı Recep Akdağ)
"Bayramda büyüklerin elini öpmekle bir şey olmaz, korkmayın." (Diyanet İşleri Başkanlığı Ali Bardakoğlu)
İkisini bi öpüştürmek lazım...

***

"Öpüyorum seni Rüştü, ellerinden öpüyorum, hatta her yerinden öpüyorum Rüştü."
Manchester United – BJK maçının spikeri Ertem Şener maç anlatıyor... Katın bunu da öpüşenlerin arasına!

***

"Ben Diyarbakır'a zamanı geldiğinde nasıl gideceğimi biliyorum."
Devlet Bahçeli... Bir Türk milliyetçisine yakışan da, ülkesindeki her şehre nasıl gidileceğini işte böyle bilmesidir... Yürüse, ense traşını görsek...

***

"Sahada sadece AKP var. Sol yok."
Roni Margulies... A, olur mu? Sol adına siz varsınız ya! Arkadaşlar, bu 'yeşil'den de sıkıldık artık biz...

***

"Seni bekarlık partilerindeki dansözler gibi pastadan çıkarıyorlar."
Pamukkale Üniversitesi (PAÜ) Rektörü Prof.Dr. Fazıl Necdet Ardıç'ın yazdığı 'Atatürk'e Mektup'tan... RED'de yazmasını isteyeceğiz...

***

Oray Eğin. Bir tweetinde şöyle yazmıştı: "B'yle konuştum, doğum gününü Perşembe Londra'da kutlayalım diye anlaştık, beraber geçelim mi?" "Londra'ya geçmek". Vay anam vay! Gazeteci dediğin böyle olur işte. Ben de istiyorum bir Venedik'e geçeyim, Naxos'a geçeyim, Peru'ya geçeyim ama olmuyor.
Medyatava yazarı, romancı Neslihan Acu, hislerimizin bir kısmına tercüman oluyor...

***

Ertekin'le Pronail'e abone olduk ya, Astoria'da tırnak bakımlarımız için.. İş tam bitti, kızlar "Yapalım mı Hıncal Bey" dediler.. Tırnağın üzerine minnacık bir nazar boncuğu.. "Yapın" dedim.. Nokta gibi kondurdular.. Gördüğünden göz kirası Ertekin anında ağladı.. "Bana da.. Bana da" diye.. Ona da yaptılar.. Günlerdir, sağ elimin küçük parmağının tırnağında bir nazar önleyici ile dolaşıyorum anlayacağınız..
Hıncal Uluç... Kendisine nazar değeceğine inanıyor olmalı!.. Yahu bir de kocaman adam, insan onun adına utanıyor...

***

"Burayı kaybettik, çok çalışıp kazanmamız lazım ona göre..."
Tayyip Erdoğan, Kızılcahamam'da MHP'li Belediye Başkanını AKP'li sanıp seçim taktiği veriyor. Tanrım, bu memleketi işte bu adam yönetiyor!..

***

"Ben kışın, kar yağarken bile iç çamaşırı giymiyorum."
Kadir Topbaş... Erotik Konuşmalar, Cilt II, sayfa 68-69...

***

"Bize sağ parti mi, sol parti mi olduğumuzu soranlar var. Biz, 1940'lardan kalma, taş kafa kalıplara ait değiliz. Biz halkçıyız, milliyetçiyiz, sosyal adaletçiyiz, adını siz koyun..."
Osman Pamukoğlu... Nevşehir'de 50 kişilik mitingde yaptığı konuşmadan... Biz adını faşist koysak, siz sonradan ne isterseniz deseniz?..

***

"Rasim bir yazar ve istediği yerde istediği röportajı ÇEKTİRİR..."
Yasemin Çongar...

***

Soru: "İslam ehlisünnet dışı sapık bir mezhep." Cevap: "Alevilik".
1988 yılının aralık ayında, Zaman gazetesinin bulmaca bölümünden...

***

"Yangın çıkmıştı..."
Yine Zaman gazetesi... Madımak Katliamı'ndan söz ederken...

Ortada

Bizim gibi bildiği üç-beş şeyi, hayatın gözüne kulağına çaldığı sesler ve renklerden öğrenmiş olanlar için faşizm: Tam da **'Kibar Feyzo'**daki tarifine uygundur. **Puştluğun en ileri seviyesini faşistlik olarak algılarız.** Bu puştluk elbisesini, hangi rengiyle giyerse giysin aynı havayı soluduğumuz adam müsveddeleri, anında yapıştırırız yaftayı FAŞİST diye. Sevgili memleketimizin de dört bir yanı puştlukla çevrili olduğundan herhalde, eşi dostu rahatsız edecek şekilde, dönen her dolaba refleksif olarak faşizm tanımını getiriyoruz tabiatıyle. En son bizi rahatsız edecek raddeye gelen puştluk ise, birçok kimsenin de farkında olmadan destek verdiği; sigara yasağı faşizmi.

Çok değil bundan on-onbeş sene evvelisine kadar kimsenin aklında bile yoktu pasif içicilik kavramı. Yoktu yok olmasına da, peki kimse sigaranın birilerini rahatsız edeceğini düşünmüyor muydu? Tabii ki hayır. En çok uzun seyahatlerin otobüs yolculuklarında nasıl bir sigara adabına, insanların sözsüz kuralsız riayet ettiğini gayet net hatırlarsınız. Hatta kendinden bihaber kimselerin, dumanın suyunu çıkardığında civardan yükselen homurtularla nasıl ayıltıldığına birçok kez şahit olmuşsunuzdur. Kimsenin dikkatini çekmese de okuldu, bankaydı, hastaneydi, postaneydi, şimdilerde kapalı alan tabir edilen mekanlarda da, kenardaki köşedeki diz boyu küllüklerin mevcudiyetine rağmen basbayağı bir otokontrol söz konusuydu.

Sonra nereden filiz verdiği bilinmez bir sigara düşmanlığı türedi işin tadını kaçıracak şekle varacak. Bu türemenin bayraktarlığını yapan Selçuk Alagöz abimize sitemlerimi vurgulamadan geçemeyeceğim. Hafızamızda, dibidibidibida'yı teklemeden söyleme melekesi kazandırdığı, dilimizin o yana bu yana dönme yetisine sağladığı katkıyla hafiften müzikal bir minnete denk düşen bir yeri olan bu abi; nereden kıllandıysa açıkça bir savaş ilan etti tütün müptelalarına. El kadar bebeleri de peşine katıp avcılığa merak sardı usta.

Zahmetli Özal'ın kapıları ardına kadar açmasıyla memlekete doluşan katkılı Virginia Tütünü pazarlamacıları ilk günden itibaren reklam, promosyon hatırı sayılır bir çalışmayla birçok kimseye filip moris, arcey reynılds rekabetinde taraf olma zorunluluğu doğurtturdu. Biriktirdiğimiz paketlerle değiş tokuş ettiğimiz saatlerle, gömleklerle bizim de o taraflılıkta bir cenahımız vardı haliyle. Hâlâ **üzerinde çöl hayvanı resmi bulunan eşyalarımız** vardır yüklük dolaplarımızda.

Ayakkabı bağcıklarını yemeyiniz!

En evvel onların soluğunu kestiler. Çarşaf çarşaf ilanlarını, fragman öncesi, kısa film tadında uzun film bütçesinde reklamlarını yasakladılar. Bu girizgahı, bizim de üç-beş sebeplendiğimiz küllük, çakmak gibi aksesuarları ortadan kaldırma operasyonu izledi. İşin reklamı kısıtlayan kısmına biz de eyvallah dedik. Gerekçeleri akla yatkındı çünkü. Sabi sübyanı illeten uzak tutma gibi ulvi bir gayeleri olduğuna inandık. Sonra, şu etrafında mizahdan ekmek yiyen taifenin epey geyik çevirdiği, paket üstü cıss uyarıları geldi. Bunun çıkış noktasının **ayakkabı bağcıklarına bile 'Yemeyiniz' diye pusula iliştiren Amerikan salaklığı** olduğunu bildiğimizden biraz biraz tedirginlik yarattı

puştluk var tabii!

Evet uygulayıcılara değil uygulatıcılara diş bilemek gerekiyor biliyoruz da, siz de güzel ve yalnız ülkemizde şu sıralar uygulayıcı olanların da en tepedekiler kadar nur-i bilge olduğunu biliyorsunuz.

Dilovası'nda zehirin sınırları çizilecek

Kanserden ölüm oranı Türkiye ortalamasının neredeyse 3 katı olan Dilovası'nın çevre kirlilik haritası çıkarılıyor

AKTAN USLU KOCAELİ

Kanserden ölüm oranı Türkiye ortalamasının 3 katı olan Dilovası'nın çevre kirlilik haritası çıkarılıyor. Dünyanın gelişmiş ülkelerinde sıkça kullanılan bir metot olan çevre kirliliği haritası oluşturulması, Türkiye'de ilk kez Dilovası'nda uygulanacak. Bu konuda Kocaeli Çevre İl Müdürlüğü, TÜBİTAK MAM, Gebze Yüksek Teknoloji Enstitüsü (GYTE) ve Kocaeli Üniversitesi işbirliği yaparak 2 yıl boyunca beldedeki hava kirliliğini [illegible] izleyecek.

Alan[illegible] klasik 20 kişilik [illegible]acağı kirlilik [illegible] sorunlar çözülmüş olacak. Dilovası Organize Sanayi Bölgesi (DOSB), tarafından desteklenen projenin masrafları yine DOSB tarafından karşılanacak. DOSB Yönetim Binası toplantı salonunda bir araya gelen Kocaeli Çevre ve Orman İl Müdürü Necati Farsak, DOSB Bölge Müdürü Erdal Yetik, TÜBİTAK görevlisi Bilgin Hilmioğlu ve GYTE Çevre Mühendisi Yrd. Doç. Dt. Pınar Kuş ortak açıklama yaparak Türkiye'de ilk kez hava kalitesinin ölçüldüğünü belirtti.

FABRİKALAR İNCELENDİ

Çevre ve Orman İl Müdürü Farsak, çevre kirliliği sorunu[illegible] çözmede [illegible]temeye devam edeceklerini [illegible]

24 saat ölçüm y[illegible] [illegible]caklar

Son teknoloji ile do[illegible] TÜBİTAK MAM'a ait ölçüm araçları

Birgün 'felaket'i böyle duyurmuştu

DİLOVASI'ndaki kanser riskini, Birgün 21 Kasım 2004 tarihinde 'Ölüm soluyorlar' manşetiyle duyurmuştu. Türkiye'de sanayinin önemli noktalarından biri olan Gebze'ye bağlı Dilovası'nda yer alan sanayi tesisleri, beldeyi adeta yaşanmaz duruma getirdi. Son 9 yılda beldede hayatını kaybeden 476 kişiden 146'sının ölüm nedeni, kanser. Astım bronşit, kalp yetmezliği, böbrek yetmezliği, [illegible]me'liği gibi [illegible]

Ölüm soluyorlar!

Şimdi vapurun açık yerlerinde bile sigarayı yasak ettiler ya, arkadaş, peki şu fabrikaların bacasından çıkan dumanlara niye kimse bir laf etmiyor? Fabrikanın filtresiz bacasından oluk gibi duman fışkırırken, yandaki kahvede sigara içilmese ne olacak? İşçi kentlerindeki hava kirliliği kimseyi ırgalamıyor tabii. Bu puştluğun daniskası değil mi?

o kadar. Yahu bizim insanımıza söker mi uyarı? Aids'i bile yarı tevekkül, yarı ahmak cesaretiyle geçiştirmiş topraklardan bahsediyoruz aloo! Son moda pandemiye başbakanımızın takındığı, **"Ne aşısı yav, iki ateşlendik diye aşı mı olurmuş?"** tavrının altında yatanın ne olduğunu zannediyorsunuz?

Tabii ki o kadarı da kesmedi devlet ricalini, terminallerden vergi dairelerine kadar geniş bir yüzeyi kaplayan bi dünya egemenlik alanını dumandan kurtardılar. Hadi ona da çıkaracak sesimiz yok, ne de olsa oksijensizlik ne mene bir yoksunluktur farkındayız. Her ne kadar anılan alanlarda yaratılan daraltının tek ilacı olarak ateş çubuğuna sarılıyor olsak da...

Lakin zurnanın zırt deyip sustuğu nokta; iki duble cilalayıp kafa güzelleştirdiğimiz mekanların da bu kapsama ilave edilmesidir. Ciğerlerimizi de tütünle sıvazlayıp anasonun ahbabı yapamadıktan sonra ne gereği var ki onca likit tüketmenin. Yok abicim kimse, "E, içmeyenlerin hakkı..." falan teraneleri okumasın. Hepimiz bal gibi biliyoruz ki on yıllardır gelişmiş teamül; ehlikeyf'e yancı olacak herkes dumanına katlanmayı seve seve mecraından ilerletir. Ve kimsenin birbirinden şikayeti yoktur meydan-ı kerahatte. İster istemez bu IV. Murat'ı çağrıştıran hallerin maksadının, **üzüm yemekten ziyade bağcıya kıllık yaratmak** olduğunu düşünüyor insan. Daha farklı ve alakasız sahalarda yaşatılan ve yaratılan "Zinhar tüttürülmeyecek!" buyurganlığı olayın hangi boyutlara taşınıdığını gayet net gösteriyor.

Atacaktım feribottan!

Hiçbiri koymamıştı bize, vapurların açık kısımlarında elinde makbuzla gezip, "Sigara içtin ver, yetmiş akçe" diyen elemanlara rast gelene kadar. Burada farkına varılıyor işte sergilenenin gayet makul ve medeni bir gerekliliğin ilerletilerek **yasaklama puştluğu**nun hazzına vardırıldığı. Amaç insanları dumandan, pasif içicilikten hatta çoluk, çocuğun algısında yaratılacak özenmeden korumak, sakınmak olsa bu kadarı yeter denip durulur. Ama **sineğin yağından faşizan tavır süzebilen** zihniyet dur noktası tanımıyor gördüğünüz gibi.

Ha n'olacak? Bize ait olduğundan emin olduğumuz yeryüzü parçalarında duman savurma eylemlerimiz tam gaz sürecek. En son arabalı vapurda gecenin bir vakti makbuzlu abilerle yaşadığımız restleşme gibi gergin anlar yaşayacağız. Şart olsun gözüme kestirdiydim, atacaktım İzmit Körfez'ine altıyüzelliyediye tabi kadrolu duman avcılarından ikisini, gecenin bir vakti...

Evet uygulayıcılara değil uygulatıcılara diş bilemek gerekiyor biliyoruz da, **siz de güzel ve yalnız ülkemizde şu sıralar uygulayıcı olanların da en tepedekiler kadar nur-i bilge olduğunu biliyorsunuz.** Elde makbuz, nereye aktarılacağı konusunda en ufak fikrimizin olmadığı kaynak koşuşturması yaşayan, kravatın bünyesinde at yaprağına konmuş kelebek gibi durduğu müstahdem kılıklı abilerin, velinimet belledikleri kimselerin zihniyetine nasıl kanun yonttuğunu biliyoruz.

En az kral kadar kuralcılar işte, görmüyor musunuz? Sigara söz konusu olduğunda noktayı virgülü sektirmeyen vazifeli ordusu iş kendi belledikleri doğruya dayanınca kitabına uydurmaktan, görmezlikten gelmeye kadar bi sürü kıvırtı sergileyebiliyor.

Aha işte yasamanın kağıt üstüne istiflediği bin türlü teferruat, yürütmekten sorumlu olanlar tarafından, üflük çalıp kafayı başka yana çevirerek nasıl geçiştirildi görüyoruz. **Belediye hoparlörlerinden monoton ablalar vasıtasıyla defalarca sese döküldü belirlenen kesim yerlerinin dışında kesim yapılmaması,** ehliyet sahibi olanların dışında kimsenin eline bıçak almaması vesaire. N'oldu kendi söylediklerini kendileri bile duymadı. Gene metropolden mezraya her ebattaki yerleşim birimimiz mezbahaya, parkinson'dan malul dededen elindeki örgü şişini divanın üstüne bırakarak bahçeye seğirten gelinine kadar binlerce vatandaşımız amatör kasap haline geldi. Buna yaptırım uygulamakla memur kimselerden kimse gözünüze çarptı mı bu hay huy içerisinde? İzmaritin közündeki kırmızıyı Üsküdar'dan Eminönü'ne kadar deniz aşırı gören gözler, söz konusu alenen kan olunca hipermetrop ötesi. Bi durup düşünelim bakalım şeytan bunun neresinde.?Hadi suçüstünü her ne hikmetse kimse beceremiyor tamam da, binlerce saloz ötesini berisini kesip cerrahi müdaheleye maruz kaldığında neden kimse sormuyor ne yaparken kendilerine satır salladıklarını? **Evde hanımından iki tane merdane darpı alan abinin, ahiret sualleriyle ötesini berisini kurcalayan nöbetli kolluk kuvvetleri bu illegalitenin neden takipçisi değiller, anlayan var mı?**

Bunlar yüzünden her kurban bayramı biz kendimizi atıyoruz masatlı çengelli ortamlara. Şu sahilden tek tek deniz yıldızı toplayıp denize fırlatan öykünün kahramanı gibi, elimizin ereceği kadar yakınımızda bulunan her kuzuya refakat etmeyi mecburiyet belledik. Derdimiz en usturuplu olması, vahşetten uzak durulması, işin eziyete dönüşmemesi v.s. Böyle pür dikkat olunca da bir iki sıyrık ve bir arı sokması ile savuşturulabiliniyor hadise...

Helin Rasim'i diskoya götür!

Rasim'im! Bu Helin kızımızla yaptığın röportajdan sonra oturdum yazdığın yazılara göz attım. Ahmet Altan ağabeyinin ve Yasemin Çongar ablanın arkadan **noduliamasıyla** 'taraf'ını seçtiğini yazmışsın. Nodulu bilmezsin sen şimdi, dur söyleyeyim. Tarlayı sürerken öküz bir yerde inat eder gitmez, ucu sivri demirli sopayla köylü öküzü dürtükler yürüsün diye; işte o ucu sivri metal takılmış sopaya nodul, o işleme de nodullama deniyor. İsabetli bir seçim, yakışan 'taraf'tasın. Ailenin siyasi geleneğini reddetmeni (sol-Kemalizm diyorsun) büyük bir meziyet ve devrimci bir tutum olarak övünerek anlatmışsın, aferin sana! **Parçala Rasim'im eski yapıları, köhne zihniyetleri, kim tutar seni!..**

O kadar çok dalda ötmüşsün ki, hangi ötüşünü değerlendireceğimi şaşırdım doğrusu yazılarını okuduğumda. Bir Deniz Gezmiş'e sövüyorsun, bir Che'ye...

Alevilik üzerine de yazmışsın ya, aklıma bir anım geldi o yazılarını okurken. Çok gençken bir Alevi büyüğünden hayata dair nasihatler dinlemiştim. Söylevinin bir yerinde şöyle bir şey demişti: **"Önce bok olmak gerekir, bok olmadan tezek olunmaz!"** Doğrusu o zaman ne demek istediğini çok anlamamıştım. 17-18 yaşlarındaydım. Ama senin yaşına geldiğimde ne demek istediğinin farkına çoktan varmıştım. Eminim sen hemen anladın ne demek istediğini o Alevi büyüğünün... Düşünsene bokun tek başına ne değeri olabilir ki? Ama tezek değerli bir şey Anadolu insanın yaşamında, kıymetli bir şey. Güzel benzetme değil mi? Mesela Sivas'ın 2000 metre yükseğinde bir dağ köyünde yaşayan o mübarek analar, karların ortasında, kömbeyi halâ tezekle yapıyorlar. "Kömbe de ne?" deme şimdi. Google hazretlerine sor, bir şeyler diyecektir. Ama sana bir tüyo verebilirim: Nişantaşı'nda yediğin bir pasta çeşidi değil. Canım zaten bunu da bilmeyiver. Peki, sen sofistleri bilir misin? Ya bak ben de sana neler soruyorum! Ne gereksiz bir soru değil mi?

Sana ilk tavsiyem, Kadıköy iskelesinde duran balondan bir süreliğine inmen. Ayağını yere bassan, "Bu kadar kısa sürede nasıl tezek olabilirim?" diye kendine bir sorsan iyi olmaz mı? Bak bunu kendine sormalısın. Yasemin ablan direkt tezek boyutuna geçtiği için bu uyarıları sana yapmaz. **Ablanın sorunu ABD köylüsünün tezeği bilmemesi,** o nedenle ablanın tezekleşme süreci farklı işledi. Ama gel sen beni dinle, bunu bir düşün, faydasını göreceksin...

Helin Rasim'i yakasından kavrayıp seks fantezilerini anlattırıyor. Üzerine birer bardak ayran içip evlere dağılıyorlar...

Şimdi söyleyeceklerimi anlayabileceğini sanmıyorum. Ahmet Altan büyüğün ve Yasemin ablanın da anlayabileceğini sanmıyorum. Bu nedenle, ilişkin yoksa bile kurmalısın, Murat Belge büyüğünden bu meseleleri bir sor. **Murat ağabeyin namaz kılmasını bilip de abdest alması zoruna gidenlerden.** Ama dediğim gibi, namazın nasıl kılınacağını iyi bilir.

Şimdi Rasim'im, çok şükür ki **'solcu'** değilim. Bu solculara ettiğin lafları hiç önemsemiyorum doğrusu. Ama bahsettiğin 'Türk solcuları'nın içine Marksist devrimcileri kattın mı işler değişiyor. Birincisi cahilliğin ortaya çıkıyor; ikincisi, Reha Muhtarlaştığının belirtilerini veriyorsun. Bereket, bu Helin Avşar denilen hanım kızımız, cahilliğini fark edemeyecek ölçüde cahil olduğundan ancak göğüs kıllarını sayıyor.

Marksizmin, tarihsel süreç içinde, sol-sosyal demokrat gelenekle ne zaman kopuştuğunu, kendini nasıl başka teorik-politik düzlemde var ettiğini bilmediğin belli. İkinci Enternasyonal'i, Berstein-Kautsky çizgisinin ortaya çıkmasından sonra Lenin'in Marksizmi bu çizgiden nasıl çıkardığını ben öğretemem be Rasim'im, yerim dar. Sana, "Salla gitsin koçum!" demiş birileri, güldürme kendine bu kadar. Bak delikanlı adamsın, bu yaşta danışmanlığını yaptığın Reha Muhtar'a dönüşmek yazık değil mi? Böyle gidersen **Helingillere kıl saydırmaktan** başka bir şey olmaz hayatında...

Seni kuşatmışlar Rasim'im. Bir yanda Reha Muhtar, diğer yanda Yasemin ablan, Serdar Turgut da olsa sacayağı tamamlanacak. Üzüldüm durumuna gerçekten. Bu ablukayı dağıt, titre kendine gel...

Che için ettiğin 'çapulcu' lafına ne diyeyim bilemedim be gülüm. Meseleyi çakmayan üç-beş aklıevveli 'cahilliğinle bilgilendirmiş'sin. Hele bir de Lenin'e laf etmişsin ki, tezek meselesi geldi yine aklıma. Ah be güzelim, şu röportajındaki gibi, sado-mazoşist cinsel fanteziler üzerine kafa yorsana... **Bu arada, Serdar Turgut'a sesleniyorum**, bu Rasim'i gör ve al yanına, yetiştir. Bu çocukta potansiyel Serdarlık var. Eminim kıskanmışsındır Helin'in göğüs kıllarını saydığı o fotoğrafı. Rana bile sana böyle bir şey yapmamıştır. Bu önerimi sen de düşün Rasim'im!.. (**Editörün notu:** Bu yazı yazıldıktan sonra Helin Avşar Serdar Turgut'la manikürcüde ropörtaj yaptı. Yazarımızdaki ileri görüşlülüğe bakınız!)

Tarihsel materyalizm nedir, bildin mi? Bak bildim diyorsun da, gözlerin yalan söylüyor. Bence bilsen, Deniz Gezmiş özelinde Türkiye'nin aydın gençlik orijinalitesini ağzına dolarken cahilliğe düşmezdin. Resneli Niyazilerden Denizlere, Mahirlere, İbrahimlere uzanan aydın gençlik eylemciliğinin hangi tarihsel süreçlerden geldiğini, ideolojik-politik formasyonlarını hangi tarihsel bağlamlarda oluşturduklarını anlar ve böyle **balon üstü Helinist yazılar** yazmazdın. Hem böyle yazılar yazmazdın hem de Alevi büyüğünün halk bilgeliğiyle kurduğu bok-tezek diyalektiğini anlayabilirdin.

Sana 'solcu' ağızla, Fettullah'ın şen bülbülü demedim, ABD'ci Yasemin Abla'nın yetiştirdiği yeni, taze ABD bülbülü de demedim. Bunları 'solcu'lar desin sana. Ama haddini bil Rasim'im! Bu meselelerin çerçevesi senin çapını aşar. Hayatını yaşa be aslanım, **kıldan, tüyden yaz.** Ayşe Armanlık yap. Ama Marksizme dair laf etmeden önce bi dur, iki düşün. Bu meseleler ciddidir. 'Solcu'lara laf söyle, orduyu eleştir, askerlik yapmayacağını yaz... Ha bak bu mesele hakkında da bir diyeceğim var sana. Sevgili dostum Hakan Gülseven ikidir bir liste yayınlıyor bizim dergide. Askerliğini yapmamış ya da 28 gün dövizli askerlik yapmışların listesi. Şimdi, "Askerlik yapmayacağım," diye poz kesiyorsun ya, **takip edeceğiz, bakalım listeye girecek misin?**

Helin'e göğüs kıllarını saydırırken pislediğin yazılara ancak bu kadar cevap verilebilir. Pencereden dışarı bak; Helingiller bağırıyor: Rasim bizi diskoya götür... Hadi Rasim'im bekletme bağıranları, hadi canım, hadi!.. ***(Halim Hayati)***

Rasim'in incileri...

Eniştesi Saadettin Saran'ın torpiliyle radyo programı yapan ve program sırasında karnı acıkınca kebap siparişi falan veren Helin Avşar, şimdi de sansasyonel ropörtajcı oldu. Okumayanlar için, Rasim Ozan Kütahyalı'nın, devrimcilere söverek kazandığı 'şöhret'i ne kadar hazmettiğini gösteren röportajından enteresan bölümleri aktarıyoruz:

Başka yerlerde de böyle haşin ve sert misiniz?

Ne gibi yerlerde?

Kimi mahrem yerlerde...

(Gülüyor) Öyle yerlerde kadınların benden haşin olmasını severim...

Fikirleriniz uyuşur mu ailenizle?

Sol-Kemalist eğilimlere sahip bir aile bizimki. CHP'ye oy verirler. Baba tarafımın bir kısmı, amcamlar daha da koyudur...

Atatürk'ü sevmiyor musunuz?

Seviyorum. Babamı ve annemi sevdiğim gibi seviyorum. Annem beni küçükken, "Atatürk'ün 100'üncü yaşında doğan uğurlu oğlum benim" diye severdi. Böyle duygusal bir geçmişi unutamam. Ama Mustafa Kemal'i her yönüyle severim ben. Hiçbir olumsuz tarafını görmezden gelmem. Bir insan babasını "Büyük bir adam" olduğu için sevmez, sevdiği için sever. Babasını her ama her yaptığıyla sever... Babaları en ağır önce oğulları eleştirmeli...

***

70'lerin Türkiye'si bugüne göre çok daha hastalıklıydı. Keşke ciddi bir kısım gençlik o zaman apolitik olsaydı. Aslında öyle istiyorlardı. Mecburiyetten sahte-politik haldeydiler. Kof ve içi boş, dandik bir politik atmosfer vardı o zamanlar. Şimdi politikayla ilgilenen gençler daha az ama daha sahici...

***

Ahmet Altan ve Yasemin Çongar beni köşe yazarı yaptı...

***

Ana damar Türk solunun çok hastalığı var. Genetiğindeki ittihatçılığı yenemiyor. 68 kuşağı da o ittihatçılıktan bağımsız değildi. Özgürlükçü sol düşünceye Türkiye'nin ihtiyacı var. Ama bizim dandik Türk sol geleneğinden böyle bir görüş çıkmaz. O geleneği reddetmek lazım...

***

TŞK'yı sevdiğim için eleştiriyorum, sevmesem yalakalık yapardım. Devletimizin güçlü ve dinamik bir ordusu olmalı.

***

Sevgilinizin nasıl olmasını isterdiniz?

a)Yırtıcı b) Kavgacı c) Sakin

Yırtıcı...

Nasıl giyinse hoşunuza gider?

a) Deri elbiseler b) Pardösü, jartiyer c) Usturuplu

A ve B karışık...

Nasıl bir seks hayatınız olmalı?

a) Çılgın b) Çok çılgın c) İdare eder

Çok çılgın...

Çıplak kadının üzerinden suşi!..

Pek televizyon izlemem, sevmem ayrıca. Geçenlerde bir dost meclisinde açık olan televizyonda Beyaz isimli şovcunun programına ilişti gözüm. Arkada bizim Kurtçuklar Vadisi'nin üç silahşoru oturuyor önde bir masada mahrem yerleri kapatılmış yarı çıplak bir kadın yatıyor, masanın önünde de bir adam ve Beyaz duruyor. Arkadaştan televizyona ses vermesini rica ettim. Beyaz soruyor, adam cevaplıyor. Adamcağız orijinal fikirler geliştiren bir genç girişimci ya, orijinal buluşunu anlatıyor. Masaya yatırılmış yarı çıplak kadının üzerinden suşi yeniyormuş. Neymiş efendim, bu eski bir Japon geleneğiymiş, memlekete ilk getiren kendisiymiş vs. vs. Ulan sanki fezaya çıkmış da, gurur yaşıyor! Kafasız bezirgan!

Kişiye özel kıyak!

Bu Beyaz da komiklik yapacak ya, soruyor, "Abi illa ki on kişi mi olmalı masada? Ben tek yiyemez miyim?" Bir yandan da masada yatan kadını işaret ediyor. Memleketimin soysuz medyasının soysuz mizah anlayışı bu ya, illa belden aşağı olacak. Kahraman girişimci, "Yok abi," diyor, "Sana özel bir şeyler yapabiliriz, sen tek yersin." '75 milyon'un önünde pezevenklik de böyle bi şey işte. Salakça kahkahalar yükseliyor stüdyodan. Yurdumun güzide üniversitelerinde okuyan güzide gençler, pek bir komik buluyor hadiseyi. Sorular devam ediyor: "Peki abi hesaplar nasıl geliyor? Ödeyemezsek ne olacak?" Adam, "Sana bulaşıkları yıkatırız!" diyerek zavallı kadıncağızı gösteriyor, kahkahalar tekrar yükseliyor. Kadına da sorular soruyor şovcu ama kadın konuşmuyor. "Konuşmaz abi," diyor bezirgan, "Ayıptır. Geleneklerde kadın konuşmaz." Meclisteki herkesin midesi bulandı, kapattık aptal kutusunu.

Sonra aynı durumu bir gazetede gördüm. Bu kez Müslüm Gürses o lokantanın açılışına gitmiş. Sahne aynı, kadını yatırmışlar babanın önüne. Baba tedirgin olmuş, "Yahu nasıl yiyeceğiz şimdi?" diyor. Beyaz kadar rahat değil. Suşiyi soruyor, "Zehirler mi?" diye. Sonra bombayı patlatıyor: "Pilav üstü döner gibi..."

Yıllar öncesiydi. Bu madam Manukyan 'devleti ali'nin en tepesi Morisson Süleyman'dan vergi rekortmeni olmasından kaynaklı ödül almıştı. O vakit Yalçın Küçük, yurdum erkeğine çağrıda bulunmuş ve "Göğsünüzü gere gere kârhanelere gidin, utanmayın. Verginizi vermenin onurunu yaşayın!," diyerek bu durumu hicvetmişti. Şimdi sormak gerek, Karaköy Kârhanesi mi yoksa Beyaz'ın aptal kutusu mu daha muteber bir yerdir? İnsan bunca rezaleti her gün yaşadığı bir ülkede şöyle demekten kendisini alamıyor: Bu memleketin en namuslu girişimcisi Manukyan ve en namuslu müessesesi Karaköy Kârhanesidir. Hiç olmazsa çalışanları onur taşıyor. (Tabii arada Beyaz'ın patronu da rekortmen olabiliyor!..) 'Kadının düşürüldüğü yer' deyip geçmeyin Manukyan'ın müesseselerine. Beyaz'ın çalıştığı müessese kadını düşürmüyor mu?

Bazen etrafınızda, "Bu memlekete tahammül edemiyorum, gideceğim buralardan," diyenlere rastlarsınız. Tahammül etmek harbiden zor ama bırakıp gitmek olur mu hiç? Bu İstanbul, bu memleket, hala gelecek olanları beklemiyor mu? O'na bekle bizi demişiz bir kere! Çekip gitmek değil, bu bezirgan saltanatına son vermek için gelenlerden olmak olmalı tek gaile... ***(Halim Hayati)***

ALPER ERDİK

Başbakanının gazetecisi!

"Para versinler; Sorosçu da olsa Fethullahçı da olsa alacağım!" diyordu Altan, yüzündeki o berbat sırıtışla. Alın tabii, bulursanız hiç affetmeyin; ne de olsa demokrasi savaşı veriyorsunuz!! Fareli köyün demokratları sizi...

Dergimizin, geçtiğimiz ağustos sayısındaki, '**3H Hareketi**' isimli liberal gençlik topluluğunu anlattığım ***Çok kolpa hareketler bunlar!*** başlıklı yazı için hazırlık yaparken; grubun sözcüsü Alper Akalın'a bir mail atmış ve Soros'un vakfından para alıp almadıklarını sormuştum. Akalın'ın cevabını da, mutlaka hatırlayanlar vardır, bahsettiğim yazıya aynen eklemiştim. Cevap şöyleydi: **"Açık Toplum ile ilgili herhangi bir temasımız olmadı ama bizim gibi gençlik hareketlerinin var olması için fonlanması lazım... Keşke olsa yani..."**

Buna benzer bir cümleyi, geçenlerde katıldığı bir programda, ***Taraf*** gazetesinin yaşadığı sıkıntılardan, ödeyemedikleri borçlarından bahseden ve genç liboşların medarı iftiharı, idolü, 'öncü savaşçı'sı olan Ahmet Altan da kurunca; bize göre onursuzluğun fakat onlara göre cesaretin araçlarının, yolunun, dilinin, aynılaştığını bir kez daha anlamış oldum. **"Para versinler; Sorosçu da olsa Fethullahçı da olsa alacağım!"** diyordu Altan, yüzündeki o -yine bize göre- berbat gülümsemeyle. Alın tabii, bulursanız hiç affetmeyin; ne de olsa demokrasi savaşı veriyorsunuz, memlekete özgürlük getirmeye çalışıyorsunuz; hem kolay mı öyle 'askeri vesayet'le mücadele etmek?! Fareli köyün demokratları sizi...

Denilebilir ki, adamlar açık sözlü; içleri-dışları bir... Evet, doğrudur, öyledirler; hatta bana kalırsa daha da açık sözlü olmalılar ki, karakterlerine dair fazlaca konuşmamıza gerek kalmasın. Ancak kazın ayağı hiç de öyle değil! Bu işin asıl önemli kısmını, bu sözlerin açıkça ve hiç utanmadan söylenebildiği bir ortamın nasıl ve kimlerce yaratılmış olduğu konusu teşkil ediyor. Buna geri dönmek kaydıyla, Fetoş ve Soros'a dair birkaç şey söylemeden geçmeyelim; hatta bu birkaç şeyi kendilerine söyletelim...

Uluslararası para spekülatörü/vurguncu, 'turuncu devrim' finansörü George Soros, 'Açık Toplum' adını verdiği proje ile dünyanın her yerinde bir şekilde boy göstermekte ve bunu ne için yaptığını, aynı adlı kitapta, şu şekilde özetlemektedir:

"Açık Toplum Fonu'nu 1979'da kurdum. Görevi, o zaman da formüle ettiğim gibi kapalı toplumların açılmasına, açık toplumların daha sürdürülebilir olmasını sağlamaya ve eleştirel düşünme tarzını teşvik etmeye yardımcı olmaktı. Prematüre bir başlangıçtan sonra, komünist yönetim altındaki ülkelere yoğunlaştım..."

kolaj: parça tesirli

Soros, Sovyetler'in dağılmasından sonra, bu kez de ulus-devletlere yöneldi; özellikle Türkiye gibi 'gelişmesine müsaade edilmemiş' ülkelerde 'faaliyet'lerini hâlâ sürdürüyor.

Gelelim 'Hoca Efendi'ye... Gülen'in 1997'de, ***Yeni Yüzyıl***'da yayınlanan meşhur bir röportajı vardır. Orada, kendisinin neden ABD'de üniversite açmak istediğine dair soruya verdiği, **"Amerika'ya alaka duymamızın sebebi, çoğumuz Amerikan kültürüyle, Avrupa kültürüyle yetiştik. Aklın yolu birdir bence,"** şeklindeki yanıtıyla, bizi, **"Ne diyor lan bu, kafası kıyak galiba?"** diye düşündürse de; yine aynı röportajda, **"Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı. Rusya destekleyebilir bir işi, fakat Amerika ile iyi geçinmezseniz, işinizi bozarlar. Çünkü Amerika kendi işlerinin ahenk içinde gitmesini ister, Amerika düzeninin bozulmamasını ister. Amerika'daki ahengin devam ve temadisini ister. Ve ben bunu çok yadırgamam. Amerika'nın yerinde Osmanlı Devleti olsaydı, zannediyorum o da aynı şeyi yapacaktı. Yadırgamamak lazım,"** diyerek kendisinin, cemaatinin, talebelerinin durumuna dair yeteri kadar fikir edinmemizi sağlamıştır. Allah razı olsun!..

Görüldüğü üzere, sadece ve sadece, bu alıntılarla bile bunların 'ne ayak' olduklarını rahatlıkla anlayabilir ve buna ek olarak yaptıkları işlere de baktığımızda, birinin dini, diğerinin ekonomik ve her ikisinin de siyasi alanda bir çeşit 'vampir' olduğunu ve bugüne kadar yoksul insanların her şeyini sömürerek var olduklarını söyleyebiliriz ki, Türkiye'nin onurlu insanları da zaten söylüyorlar.

Fakat heyhat! Başta iktidarı elinde bulunduranlar olmak üzere; yandaşlar, yalamalar, yalancılar, yavşaklar artık öyle yüksek bir sesle konuşuyorlar ki, bu gürültüde sesini duyurabilene aşk olsun! Alın işte... Gazeteleri, dergileri, radyoları, televizyonları; hepsinden önemlisi siyasi iktidarları ile yarattıkları ideolojik tahakküm sayesinde, dünün postal yalayıcı ağlak müezzinini, bugünün Türkiye ve dünya siyasetine dair öngörülerde bulunan; cemaati aracılığı ile ülke demokrasisine katkı sunan bir sivil toplum önderi; dünya borsalarındaki spekülasyonlarıyla, yoksul insanların emeğini, alın terini, onlar farkında bile olmadan dolara çeviren ve bunları da muhtelif coğrafyalardaki etnik ve dini çatışmaların yoğunlaşması ve sonucunda buraların, neo-liberal sömürü politikalarına uygun hale getirilmesi için harcayan vurguncuyu da demokrasi aşığı bir hayırsever haline getirdiler!

Şimdi, yazının başındaki konuya dönebiliriz. Ahmet Altan ve türevleri, bu 'unsur'lardan para alabileceklerini nasıl açık açık ve sırıtarak söyleyebiliyorlar? Yekten, bu tahakküm ve dezenformasyon sürecinin bir parçası, dahası önemli bir parçası olan ***Taraf*** gazetesi çalışanlarının 'emek'lerinin karşılığının, Altan tarafından istenebileceği söylenebilir. Ancak böyle bile olsa, el içinde kimse başkasından para istemez, utanır; sonra geri verecek olsa da, para isteyeceği kişiyle yalnız kalmak ister. Kaldı ki bizim mevzudaki olay borç da değil; hibe veya fon aktarımı... (Ve yine kaldı ki, Ahmet Altan'ın sadece aylarca alamadıkları maaşlarını isteyen ***Taraf*** Ankara bürosu çalışanlarına yolladığı küstahça 'kovma' mektubu hala hatırımızda...)

İçinde bulunduğumuz dönemin, ülkenin dincilik ve piyasacılık ekseninde dönüştürüldüğü ve devletin, toplumun yeni, ve eskisinden çok daha geri özelliklerle biçimlendirildiği bir sürecin başlangıcı olduğunu biliyoruz ve buna, şunu da rahatlıkla ekleyebiliyoruz: Bu dönüşüm sürecinin, bu 'büyük proje'nin sembol isimleri de var ve artık adlarını anmak istemediğim iki adam da bunların başında geliyor.

İş bununla da bitmiyor. Adnan Menderes, Turgut Özal, Said-i Nursi gibi, söylenince akla kapitalizm ve dinciliği getiren isimler; aynı topraklarda yaşamaktan utanç duyduğumuz kimseler de her fırsatta iktidar partisi üyelerince ve yandaşlarınca anılıyor; her anlamdaki gericilik ve mensuplarıyla olan ilişki sağlamlaştırılıyor, dahası, bu normalleştiriliyor ve yaygınlaştırılıyor. Ahmet Altan'ın yukarıdaki cümlesi de, işte bu yüzden, **"Ayıptır be kardeşim!"** derecesinde bir tepkiyle bile karşılanmıyor. O da bunu bildiğinden bu derece yılışık ve 'cesur' zaten. Başbakanının gazetecisi işte!..

Altan, 22 Kasım tarihli yazısında, kendi gazetesi de dâhil, bizim yandaş dediklerimiz dışında kalan ve yine burjuva karakterli yayın organlarını eleştirirken şöyle yazmış:

"Bu gazeteler, bu medya, bunların hepsi, varlıklarını söylediklerine değil 'söylemediklerine' borçlular."

Doğru olabilir ve kendisi de galiba her şeyini 'söylediklerine' borçlu olacak! Evet, din bezirgânlarından, vurgunculardan, hırsızlardan alenen para istemek artık ayıp değil, 'açık sözlülük'tür bu 'yeni dönem'de. Ancak, işte bizim gibi birkaç 'ezberci solcu' çıkıp bunları eleştirmekte, liberal yazarların keyfini kaçırabilmektedir. Bu yüzden ben derim ki Ahmet Altan'a, bu tip laflar edip bizim 'gereksiz' eleştirilerimizle hiç başını ağrıtmasın. Yazsın şöyle solculara sövdüğü veya bol sevişmeli, 'derinlikli' bir roman; 2.95 TL'den sunsun piyasaya, yüz binlik ilk baskı ilgi görürse, ***Taraf*** çalışanları da hiç yoktan birkaç ay rahat ederler. Gerçi bizim çenemiz o zaman da durmaz, konuşuruz yine 'ezberci ezberci'; ama en azından kendi parasını kendisi kazanmış olur Ahmet Altan; böylece el parasıyla 'demokratlık' yapmaktan da kurtulur, değil mi?

Sopaya sürtünmek!..

Turkcell'in memleket gençliğine son hediyesi bu reklam kampanyası oldu. Ne kadar çılgın olduğunu eşe dosta göstermek için tutuşan gençlere kimi önerilerin toplandığı kampanyanın bazı maddeleri televizyonlarda dönmeye başladı bile. Toplumlar genç insana her zaman özel bir alan açmışlardır. Örneğin, 'delikanlı' sözündeki baştan kabullenme hali bu alana işaret eder. 'Gençliğine vermek' de böyle bir hoşgörü ifadesidir. Yaşlandıkça gereksiz ya da yanlış bulunabilecek bir dizi eylemin öznesidir genç insan. **Haliyle 'ölmeden yapılacak 100 şey'den epeyi farklıdır 'gençken yapılacak 100 şey' listesi.** Öyle de olmalıdır ama bir şartla; **çılgınlık ile geri zekalılık arasında** kalın bir çizgi olduğunu unutmadan.

Telefon şirketinin internet sitesindeki listesi öyle maddelerle dolu ki, okuyan her gencin suratına tükürüyor da, bir dolu genç kamera karşısına geçip, "Yarabbi şükür!" demekte bir beis görmüyor. Listenin 1. maddesi "Garson hesabı getirdiğinde arkadaşınla hesabına el kızartmaca oyna. Garsonu hakem yap," buyurmuş.

Fazla zorlamadan düşünelim; el kızartmaca oyununa başlayan iki **Turkcell çocuğu**na hakemlik yapması beklenen garson kimdir dersiniz? Garson arkadaş üniversite harcını toplamak için işe girmek zorunda kalmış bir genç olamaz mı? O gencin tam da hakemlik yapması beklenen ana kadar 10 saat boyunca hiç oturmadan sağa sola koşturuyor olma ihtimali ne kadardır? Yine bu genç garson bu işi sadece muhtemel bahşişler karşılığında yapmaya mecbur kalmış olamaz mı? Son olarak iki Turkcell çocuğunun cafeden kafayı gözü yardırmadan çıkabilme olasılığı varsa da, bu ihtimal adalet duygusu ile bağdaşabilir mi? Bu durumda bir liste yapacak olsak, birinci maddeye hesabı ödemek yerine el kızartmaca oynayan iki gerizekalıya **kıyak bir sopa çekmek** yakışmaz mıydı?

Aynı hikayeyi listenin 6. maddesi için de kullanmak mümkün: "Bir mağazada, almak için denediğin pantolonu üzerindekini çıkarmadan giy, görevlilere 'Bu bana dar, bir büyük beden alabilir miyim?' de. Ya da benzer bir şekildegittiğin kafenin çalışanlarına, 'Bugün çok yoruldunuz, hadi siz oturun kahveleri de ben yapayım' de." (madde 76)

Her sınıf kendini Hababam Sınıfı sanır

Telefon şirketinin listesi komik olma iddiasını taşıyor. Yazılanları yapanın ayrı, okumakla yetinenin ayrı eğleneceği varsayılmış. Bazı gençler de harıl harıl listeye katkıda bulunmaya uğraşıyor. **Dolmuş durdurup saat sorma** şakası bile yeni bir fikirmiş gibi olaya dahil edilmiş. Belli ki Turkcell çocuklarında boş zaman bol...

Fakat bu kampanya ile elde edilen yalnızca üç-beş abone daha edinmek ya da bir miktar 3G modem satmak değil. Memleket gençliği üzerinde müthiş bir ideolojik tahribat yaratan reklam aleminin yazılı olmayan kuralları gereği ön plana üründen çok müşteri çıkarılıyor. Bu örnekte ise, yaratılıyor demek daha doğru. Zıvanadan çıkmış bir tarikata mürit toplamaktan farklı olmayan bir şekilde Turkcell kendi **aptallaşmış, doymak bilmeyen, maymunlaşan müşteri profili**ni yaratıyor. Gençliğin derdi tasası orada yazılı maddeleri kameraya almak olduktan sonra, gerisi Turkcell'den, Avea'dan çıkıp bir biçimde ekonomiye can vermeye kalıyor.

Turkcell'in önerdiği eşekliklerden bir kısmı:

- Etrafındakilere sürekli öpücük gönder, soranlara "tikim var" de.
- Bir arkadaşınla gelinlik ve damatlık giyip işlek bir caddede dur, gelen geçenden takı, para iste.
- Otostop çekerek durdurduğun 10 arabanın şoförüne arabayı dikkatli kullanmalarını tembih et ve arabaya binme.
- Belediye otobüsünde top sektirmeye çalış.
- Bir grup arkadaşınla arka arkaya tutunup tren yapın, gideceğiniz yere öyle gidin. Önünüze çıkan yayaları ağzınızla korna sesi çıkararak uyarın.
- Toplu taşıma araçlarında etrafındakilere tek tek saati sor. Saati ileri/geri olanları uyar ve 'Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nden olduğunu söyleyerek ceza kes.
- Sokakta gördüğün en az beş yaşlının elini öpmeye çalış, öpebildiklerinden harçlık iste, vermezlerse yere oturup ağla.
- Yolda gördüğün ilk ağaca sarıl ve global ısınmadan dolayı insanlık adına özür dile.
- Yolda yürüyen insanların karşısında dur ve birden sessiz film anlatmaya başla.
- Belediye otobüsüne bindiğinde şoföre "öndeki taksiyi takip eder misin?" diye sor.
- Sokakta yürüken herhangi birine hafifçe dokunarak ebe diyip kaç.
- Büyükannene ya da büyükbabana yoyo yaptır.
- Balık adam kıyafeti giy, sokakta gördüğün insanlara "Akdeniz ne tarafta?" diye sor.
- Girmiş olduğun dersin hocası için pankart kaldır. Örnek: "Felsefe Pınar Hoca'dan dinlenir" "Bu okul seninle gurur duyuyor" "Ahmet Hoca, sınıf el ele; hepberaber ÖSS'ye" gibi...
- Arkadaşlarını topla, kalabalık bir grup haline halay çekerek otobüse binin.
- Yolda tek başına kahkahalar atarak yürü, hatta yere yatıp tepinerek gül.

...Ve en yakışanı:

- Veterinere gidip midenin ağrıdığını anlat, çözüm iste...

Yaratılan müşteri profilinin birinci özelliği genç olmak değil **gnc** olmaktır artık. Turkcell Türkçesinin gençliğe son hediyesidir bu.

Deniz Gezmiş de gençti!..

Deniz Gezmiş 18 yaşında Türkiye İşçi Partisi'ne üye oldu. Bir işçi eylemini desteklerken gözaltına alındığında 19 yaşındaydı. **20 yaşında ABD bayrağını yakmak gerekçesiyle yeniden gözaltına alındı.** 21 yaşında Devrimci Hukukçular Örgütü'nü kurdu. Bu yıl bir Devlet Bakanı'nı protesto etiği gerekçesi ile 2 ay tutuklu kaldı. 6. Filo ile İstanbula gelen Amerikan askerlerinin yaka paça denize atılması ve öğrenci haklarının elde edilmesi için İstanbul Üniversitesinin işgal edilmesi eylemlerine önderlik ederken yaşı hala 21'di. 22 yaşında Filistin'e giderek gerilla kamplarında 3 ay geçirdi.

Ülkeye döndüğünde hakkında yeni bir tutuklama kararı vardı. Bir yıla yakın bir süre tutuklu kaldı. **Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurduğunda 24 yaşındaydı.** Aynı yıl Ankara'da bir ABD tesisine baskın düzenleyerek dört Amerikan askerini arkadaşları ile birlikte kaçırdı. Kısa bir süre sonra Gemerek'te yakalandı. 12 Mart cuntasınca hakkında idam kararı verildiğinde 25 yaşındaydı. Yaptıkları nedeniyle özür dilemesi istendiğinde, bu isteği geri çevirdi...

Son sözleri **"Yaşasın, Türk Halkının bağımsızlığı! Yaşasın, Marksizmin ve Leninizmin yüce ideolojisi! Yaşasın, Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi, kahrolsun emperyalizm!"** oldu.

Bildiğimiz kadarıyla hiç sokaklardaki süs havuzlarında balık tutmaya kalkışmadı. (GNCTRKCLL madde 45)

ÇAĞLAR KILINÇ

BİR REKLAM, BİR MUCİZE!

Yabancı bir otomobil firması (Hyundai), '19 Mucizesi' başlıklı bir reklam kampanyası başlattı. Akıllara zarar bu reklam kampanyasının metnini aklımıza sahip çıkmaya çalışarak okuyalım:

"... Konunun uzmanları bize 19 mucizesini anlattılar. Surelerin, ayetlerin sayıları, harflerin sayıları 19'a kusursuz bölünebiliyordu veya 19'un katlarıydı. İnen ilk 5 ayet toplam 19 kelimeye sahipti. İnen ilk surede de, son inen surede de 19'ar kelime vardı. Müddesir suresinin bir ayeti; 'Onun üzerinde 19 vardır' diyerek, 19 mucizesini işaret ediyordu."

"Hemen akabinde Atatürk'ün hayatında da 19 mucizesi olduğu ortaya konuldu. Doğum tarihi 1881 (19 x 19), 19. yüzyılın bitmesine 19 yıl vardı. 1900 yılında 19 yaşında Harbiye'ye girmişti. Çanakkale Savaşı'nda 19.Ttümen'e komuta etmişti. 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıkan Bandırma

Vapuru'ndaki 19 kişiden biriydi. 57 yaşında öldü. (19 x 3 =57). Ölüm yılı 1938'di. 1938 (19 x 2= 38). Daha birçok örnek..."

"Bu sene, Türkiye'deki 19. yılımızda, binek otomobil sektörünün en çok tercih edilerek, 'en çok satan markası' ve 'yeni lideri' olduk.

Hemen aklımıza önceki sayfada bahsettiğimiz 19 mucizesi geldi. Sonra bir de baktık ki; Türkiye pazarına girdiğimiz yıl 1990... 1990'daki dört rakamı toplayınca, 1+9+9+0 eşittir 19. Çok enteresan geldi bize...

Ama her şeyi de mucizelerle açıklamak olmaz tabii... Türkiye binek otomobil sektörünün (yeni lideri' olmamız da belki bir 19 mucizesi..."

Bu otomobil firması krize rağmen satışlarını yüzde 60 arttırmış. Gazetelerde boy boy resimleri var; mutlulukla sırıtıp, 'Krizin belini kırdık' diye demeç yazdırıyorlar.

Eşek ile su kaçırma ilişkisine bambaşka bir boyut kazandırıyor bu reklam. Kutsal kitapta geçen bir ayete ve Atatürk'e atfedilen bu 'mucize' ile satışlarındaki birincilik ve günde 19 liraya taksitle otomobil kampanyasından söz ederek yeni bir 'mucize' yarattıklarından söz ediyorlar.

Bu durum, sözün bittiği yer olarak adlandırılabilir; ancak biz sözümüzü sakınmayalım ve devam edelim.

YALANCI SERMAYE...

Dinden ve ulusalcılıktan mavra yaparak hazırladıkları reklâmlarla, satışlarını daha da artırmaya çalışan yerli ortaklı yabancı sermaye kendini 'mucize' olarak tanıtırken, biz asıl 'mucize'ye yani yabancı sermayenin 'sömürü mucizesi'ne göz atalım.

Kendi ülkesinde en çok otomobil üreten ve ihraç eden bu firma, Güney Kore'den gelip Türkiye'de ortak bulup Kocaeli'nde otomobil fabrikası açtı. Fabrikayı, emperyalizmin çıkarları için Kore savaşında ölen gencecik delikanlılarımızın hatırına yapmıyor; ucuz emek, beleş arsa, vergi teşvikleri, beleş çöplük ve nakliye kârları için geliyor yabancı sermaye.

Kocaeli'de kurulan fabrikanın benzerleri Çin ve Hindistan'da kurulu; ucuz emeğin yahnisinin bol olduğu yerlerde yani. Kendi ülkelerindeki fabrikalarında çalışan sendikalı işçiler yüzde 9 zam için greve gidince, aylık 1 milyar dolar zarar eden bu sermaye grubu, soluğu emeğin ucuz, teşvikin bol olduğu bizim gibi memleketlerde aldı.

Kocaeli'ndeki fabrika dünyada sendikanın girmediği tek otomobil fabrikası. Aynı zamanda bu fabrikada çalışan işçilerin aldığı ücret sektör ortalamasının en alt sırasında. Yabancı sermaye ucuz emeğin yahnisine düşkündür, pek sever. İstihdam, yatırım, ekonomik canlılık çığırtkanlığıyla yabancı sermayeye ülkelerinde lokanta açtıran yerli şef garsonlar da ucuz emeğin yahnisine bayılır. Yatırım, istihdam gibi yalanlarla yoksul coğrafyalarda fabrika açan yabancı sermaye, yerli işbirlikçileriyle birlikte yoksul coğrafyaları yağmalamaya devam ediyor.

Krize rağmen satışlarını arttıran ve krizden büyüyerek çıkmakla övünen yerli ortaklı bu yabancı firma, kriz baş gösterip satışları birazcık düştüğünde, şaplağı hemen emekçilerin ensesine patlattı. İşçilerin ücretlerini kesip onları izne gönderdi. Bu kadarla kalmadı, kanunda yer alan kısa çalışma ödeneği maddesinden yararlan-dırıl-ıp devletten aldığı parayı işçiye ödedi.

Düşük ücret, sendikasız işçi, vergi ve yatırım teşvikleri altın tepsi içerisinde yasallaş-tırıl-arak yabancı sermayeye ikram ediliyor. Diğer yandan, yabancı sermaye ile yerli sermayenin bu evliliğinin mamulleri; dinden, imandan, vatandan ve 'sakarya'dan dem vurularak hazırlatılan reklâmlarla pazarlanıyor. Yabancı sermaye, ara sıra iyilik meleği kılığına girerek birkaç yoksul öğrenciye burs dağıtıyor. Reklamlarında, "Ürettiğim otomobillerden alırsanız her otomobil başına bir miktar parayı yoksul öğrencilerin okuması için bahşedeceğim," diyerek, sadaka simsarlığına soyunuyor.

"Golf sahalarında zenginlerle golf turnuvası, şampanya partileri düzenleyeceğine bu parayı maaşlarından kesinti yaptığın işçilere versen ya!" diyesi geliyor insanın.

Ayrıca, fabrikasının bulunduğu şehrin futbol takımına sponsor olmak kendini meşru hale getirmeye çalışmanın diğer yollarından biri. Sonra da sponsor olduğu futbol takımının fanatik taraftarı olan işçisinin önüne krizde kağıt dayıyor, "Ya imzala, ya istifa et!"; "Kriz nedeni ile yapılan tüm izinlerden doğan haklarımdan muaf olmak istiyorum," yazıyor kâğıtta.

İşçinin ürettiği otomobili satamazsa, hedeflediği kârı işçiden tazmin ediyor bu vampirler. Cebinden kuruş çıkmıyor. Hükümet de, "Madem kriz var al sana işçi başı 326 lira, işçine ver," diyor. Sonra da bu parayı yüzde 70 doğalgaz zammından ve diğer zamlardan karşılıyor. Ne âlâ memleket!

Stokta otomobiller birikirse, yabancı sermaye işçisini kapı önüne koyuyor hemen. Zam isteyen işçisine de, "Zam verirsem daha çok işçi çıkarmak zorunda kalırım," diyor. Stoklar boşalmaya başladığında da asgarî ücretle işçi alıyor tekrar.

Ucuz emek yahnisini pişiren yabancı usta aşçıların ve yerli şef garsonlarının 'mucize'si bu işte. Onlar her ne kadar '19 Mucizesi' diye yırtınıp, günde on dokuz liraya otomobil kakalamaya çalışsalar da, bu! Yoksa ancak Müslüman kitabına ve bir 'ulu önder'e nasip olan 19, niye elin Korelisini bulsun ki?

DİNCİ-KEMALİST EL ELE, EYLEME!..

Dincilerin ve Kemalistlerin değerleri bu firmanın reklamında kâr uğruna kullanılmış. Bu kesimler sessiz kalmamalı ve ayağa kalkmalıdır! Bunu müstehzi bir ifadeyle yazmıyorum. Ya da emperyalist kapitalist uygulamalara açık ve örtülü destek vermeleri, sessiz kalmaları, eleştiriyor gibi yapıp dolaylı destek vermeleri karşısında, başlarına gelen bu ironik durumdan gizli bir haz duyarak da söylemiyorum. Son günlerin sık kullanılan lafıyla diyelim, 'empati yapıyorum!'

Dinciler ve Kemalistler bu reklâm aleyhine gösteriler, kampanyalar düzenlemeli, protesto etmeliler. Ortaklaşa eylemler düzenleyip, BOP yüzünden açılan aralarını sarıp sarmalayabilir, 'açılım' tartışmaları yüzünden gerilen sinirlerini bu ortak eylemlerde yatıştırabilirler. Hatta, 'Yabancı sermaye tarafından değil, bizzat yerli sermaye tarafından sömürülmek istiyoruz!' şiarlarıyla dolanan nasyonal sosyalistler yani Türk Solumuz bu protestolara destek verebilir, 'Bu ilânı yazanı da yazdıranı asarız!' pankartlarıyla eşlik edebilirler protestolara. Kısacası bu mucize tüccarlığından 'mucizevi' bir milli mutabakat fırsatı doğabilir!

Tabii bu konuda asıl zor durumda kalan Kemalistler oluyor. Yabana atılmayacak bir 'mucize'den söz ediliyor. Laikçi-şeriatçı kapışmasının toz kaldırdığı bugünlerde umarız bu mucize işinde 'Dersim İsyanı'na atladıkları gibi sazanlaşmazlar.

Dinin değerlerini para için kullanan bu reklam karşısında dincilerin protestolarını bekliyoruz. Öncelikle bu reklamda sözü edilen ve tarikat önderlerinin kullandığı 4x4 araçlardan hemen vazgeçmeliler. Ve içine kuruldukları yüz binlerce dolarlık 4 x 4 araçlardan birini Beyazıt Camii önünde Cuma namazından sonra yakmalılar.

Ulusalcılarımız da yabancı firmalara bedelsiz arsa temin eden, teşvik veren hükümet kararlarının iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulunabilir.

Protesto etmek isteyene yol çok. Yeter ki istesinler!

YALANCI SERMAYENİN MUCİZELERİ

GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ DOMATESTEKİ MUCİZE...

Bu reklâmda kullanılan mucize öyküleri gibi öyküler özellikle son yıllarda daha çok pişirilmeye başlandı.

Metafiziğin 'mucize' denilen safsatalara ihtiyacı olduğu bir gerçek. Soyutun somutça ispatında nafile çabalar denebilir bu durumlar için. Dinler tarihi binlerce 'mucize' ile dolu. Ancak kayıt altına alınabilen tarihte mucizeler bıçak gibi kesilmiş. Suların bir sopa ile ikiye ayrılamadığı, bir tükürükle körün gözünün açılamadığı bu günlerde, bilimin desteğini alarak mucizelerin varlığı matematiksel olarak ispatlanabiliyor! Bilim o derece gelişti, yani!

Ömer Çelakıl adlı , şirin mi şirin, mucize mucidi arkadaş bunu bize ispatladı! Numaralardan, sayılardan, ondan, şundan ve bundan çıkarttığı bir takım matematiksel sonuçları Kutsal Kitapların anlatımlarına denk düşürerek parmağımızı ısırttı -sinirden kanatırcasına...

Özellikle son yıllarda kutsal kitapların şifreli olduğunu söyleyenler çoğaldı. Bununla da kalınmadı. İkiye kesilen domateste çıkan Arapça yazıları, tsunaminin uydudan çekilen fotoğrafında görüldüğü iddia edilen Tanrı yazısını, kıyamet alameti hikâyelerini bolca duyuyoruz.

İlahi bir güç, neden bir domates içinde mesaj göndersin ya da uydudan bakılınca üzerinde kendi ismi yazılı tsunami dalgalarında binlerce yoksul Asyalının boğulmasına izin versin, gibi zirzop sorulara mazhar olmadan bu tür 'efsaneler' bolca dolanıp duruyor ortalıkta. Genetiği değiştirilmiş bir domatesi ikiye böldüğünüzde; Arapça, İbranice ya da Latince 'Oynamayın lan yarattığım şeylerle!' yazısının çıkması an meselesi! Bekliyoruz!

Reklâmda kullanılan '19 mucizesi'nin ortaya çıkışı Ömer Çelakıl'dan daha eski. Din âlimlerinin aklını yüzyıllardır meşgul eden bir ayetten yola çıkarak bilinmezliğe anlam kazandırma çabaları sürüp gidiyor.

Bu konuyu Nuri Hoca, Beyazıt Hoca, Cübbeli Hoca, Saba Tümer ve Fatih Altaylı beşlisine bırakalım; onlar, programlarında bu konuyu ele alıp kamuoyunu aydınlatacaktır elbette!

SOYGUNCULARIN 'ENTEL' LOJİSTİK KUVVETLERİ...

Dini ve yanında da Atatürk'ü reklam malzemesi olarak kullanmaları konusunda cin fikirli reklâmcılara diyecek söz çok. Meşrepleri gereği bir malın satılması için her şeyi reklâm malzemesi yapma konusundaki edepsizlikleri bilinen bir konu. İşlerinin gereğini bu reklâmda da layıkıyla yerine getirmişler.

Reklamlar, insan doğamızın en derin kıvrımlarında dolaşarak; sinema, yazın, psikoloji, sosyoloji, cinsellik, din, milliyet... yani bir yığın şeyi kullanarak, tüketme ve mal edinme yoluyla kendimizi adam sanmamızı sağlayan propaganda aracıdır. Özellikle TV başına prangalanan halkımıza, reklamlar yoluyla tüketim ve mülk edinme arzuları sürekli dayatılıyor. Aynı zamanda, kapitalizmin değer ve düşünce sistemlerini pompalamak, kendini meşru kılmak, giderek onların istediği gibi düşünmemizi sağlamak amaçlanıyor.

Reklamcılar, sanatın olanaklarından dibine kadar yararlanır. Reklamcıların üretim bantları sanatın donanımlarıdır aslında. Kimi yönetmenler, tiyatrocular, yazarlar bu iğrenç sektöre bedeli mukabilinde hizmet eder. Bir dakikalık reklam filmi için kullandıkları parasal kaynaklar ve donanımlar inanılmazdır. Tavuğu vernikle boyarlar, mutfağa Süpermen indirirler, beyaz eşyadan dost yaratırlar, bir araba sahibi olmakla özgür olacağınızı söylerler... Ürünlerde 'devrim' bile yaparlar! Yarattıkları yalanlara inanmamız için ha bire edepsizce kakar dururlar reklamları. Ayrana yoğurdu olmayan emekçilere, kapısı kredi kartı ile açılan modern tuvaletlerde defi hacet etmenin bu dünyada yaşanabilecek en güzel şey olduğunu şırınga ederler durmaksızın.

Soygun şürekâsının entel üyesidir bu edepsizler. Kapitalizmin halkla ilişkilerinde çalışan kiralık katillerdir. Parasını verdikten sonra şeytanın bile tanıtımını yaparlar. Yeter ki siz şeytanın nasıl görüneceğini söyleyin; onlar yaparlar.

Reklamcıları ve milli mutabakatı bir kenara bırakıp, reklama ve bu reklâmı veren yerli ortaklı yabancı sermayeye geri dönelim.

GERÇEK BİR MUCİZE HİKAYESİ...

'19 Mucizesi' başlıklı reklam kampanyasını yürüten firmanın fabrikasında çalışıp işten atılanlar, bu fabrikada düşük ücretle çalışanlar, işten atılma korkusu ile yaşayanlar hafta sonu şehrin stadını dolduruyor. Çalıştıkları fabrikanın sponsoru olduğu şehrin futbol takımının, yıllık beş milyon dolara Brezilya'dan futbolcu getiren İstanbul takımı ile oynadığı maçı izliyorlar. Stadın şeref locasında her iki takımın tüccar başkanları keyifle otururken, taraftarlar birbirine giriyor. Kavgalar, yaralananlar, taşlar, coplar...

Maçtan sonra otomobil firmasının patron ve yöneticileriyle rakip takımın yöneticileri, bu otomobil firmasının düzenlediği golf turnuvasına gidiyor. Takımın taraftarları birbirlerini boğazlarken, onlar ormanlar katledilerek dümdüz edilmiş ve yeraltı suları telef edilerek sulanmış çimenliklerde şampanya içerek golf oynayıp stres atıyor ve yeni bir yatırım yapmak üzere haftaya Ankara'ya gidip yetkililerle görüşme planları yapıyorlar. Hatta haftaya gittikleri Ankara'dan milyonlarca dolarlık tren ihalesini alarak dönüyorlar. Bir mucizeden söz edilecekse alın size gerçek mucize!

BİR MUCİZE DE BİZDEN OLSUN MU?.. TAMAM, OLSUN!..

Birkaç matematik bilgimizi yan yana getirip bizde bu otomobil firmasının reklamcıları gibi bir mucize peydahlayalım mı?

Peydahlayalım...

Bu otomobil firmasından kriz nedeni ile atılan işçi sayısı = 800.

Forbes dergisine göre dünyadaki milyarderler listesine giren Türk sayısı (ki bunlardan biri bu otomobil firmasının yerli ortağı Kibar Holding'in patronu) = 25.

Krize rağmen otomobil firmasının artan yüzdelik satış oranı = 60.

Hükümetin otomobil satılsın diye yaptığı ÖTV indirimi = 7.

Bu fabrikada kriz bahanesi ile işçilerden yapılan kesintilerin yüzde olarak oranı = 45.

Bu fabrikada çalışan bir işçinin ortalama maaşı = 900.

Bu fabrikadaki sendikalı işçi sayısı = 0.

12 Eylül 1980'nin 80'ni = 80.

Şimdi toplayalım bakalım 800+25+60+7+45+900+0+80 = Ne çıkıyor?

1917.

Yani Ekim Devrimi'nin tarihi.

Hayırdır inşallah!

Bir domatesin üzerinde de yazıyordu bu rakam!..

Gel de mucizelere inanma şimdi!

HAYRİ TUNÇ

O sakallı, kuaförlü reklamı yaptıran bankayı da, o bankanın yavşak reklamcılarını da, finanslarını da, kapitallerini de, Engels'in bize öğrettiği üzere... Çok sevmek istiyoruz... Hatta çok seviyoruz...

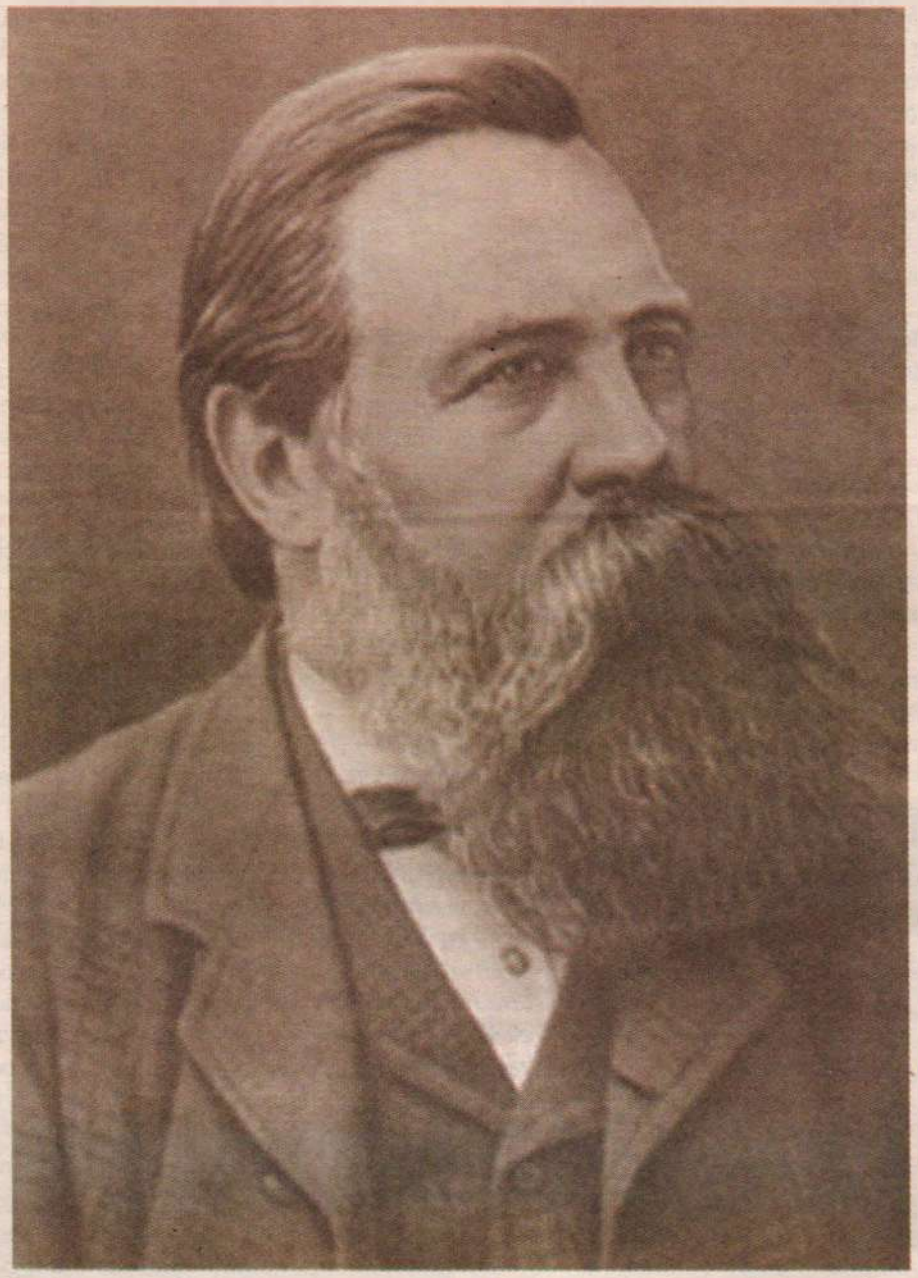
Engels'in sakalını kesenin...

Sizi anlamıyorum sevgili bayım, her şekilde uzlaşmaktan bahsediyor, akılla hareket etmek gerektiğini vurguluyor, duyguları bir kenara itmekten bahsediyorsunuz.

Oturup anlaşmanın, inat etmekten, ısrar etmekten daha güzel ve yararlı olduğunu söylüyorsunuz. Kardeşçe yaşamaktan bahsediyorsunuz. Hatta bizim evin yaramaz çocuğu olduğumuzu, yaptıklarımızın sadece istediği olmayınca şımaran yaramaz bir çocuğun yaptıkları olduğunu söylüyorsunuz.

Hayatın zor olduğundan, patronların gerekli olduğundan, onlar olmadan düzenin olmayacağından, her istediğimizi yapabileceğimizden -ama sizin koyduğunuz sınırları aşmamak şartıyla!-, soru sormanın gereksizliğinden, her şeyi merak etmememiz gerektiğinden, zaten sizin bilmemiz gerekenleri bize söylediğinizden bahsediyorsunuz...

Her şeyi de söylüyorsunuz!

Saçlara jöle!

Değişimin kaçınılmaz olduğundan bahsedip, kapitalizmin mutlak güç olduğunu savunuyorsunuz. İyi de kapitalist ekonominin köklü bir değişime uğrayacağından söz etmiyor ve yok olacağını hiç söylemiyorsunuz. Bankalarınızdan Finansbank, reklamlarından birinde sosyalist ekonominin ve Marksizmin en önemli önderlerinden Friedrich Engels'i kullanmayı ve onunla özdeşleşmiş olan sakalını ve saçını kesmeyi kendinde bir hak olarak görebiliyor. Şimdi bankanın hakkını yemeyelim, John Stuart Mill ve Adam Smith gibi kapitalist ekonominin kurucularını da reklamda kullanıyor, saçlarını jöleleyip yeni neslin böyle saçlarını dikerek, sakallarını keserek yaşadığını gösteriyor. Artık 'eski düşüncelerin yıkıldığı' safsatasına pompalıyor, ekonomide 'yeni' düşüncelerin öneminden bahsediyor, 'yeni şeyler' sunduğunu söylüyor... Anası kapitalizmi boyayıp babasına satmaya çalışıyor!..

Ülkemizde eskiden beri revaçta olan ama devrimci mücadelenin güçlü olduğu dönemlerde duyulamayan, "Yaşasaydı var ya, kapitalist olurdu-oluuummm!" diye özetlenebilecek olan döneklik söylemine tüy diken reklam, aslında bir yandan da Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte her fırsatta sosyalizme ve devrimci mücadeleye saldıran kapitalistlerin, liberallerin ve bilcümle döneğin zihnine tercüman oluyor.

Anlamak istemedikleri aslında şudur: Adını saydıkları ve "Yaşasaydı kapitalist, Kemalist, liberal olurdu," dedikleri yiğit insanlar, ömürlerini devrim uğruna, sosyalizm uğruna, o kutsal inat uğruna tükettiler. Adları saymakla bitmeyecek o güzel yüzlü insanlar, Denizler, Mahirler, Marxlar, Engelsler, Sverdlovlar, Tanyalar, Cheler her nefeslerinde insanın insanca yaşayacağı bir dünya hayalini soludular. İşte o yüzden, yaşasalardı hâlâ devrimci olurlardı ve siz kendinize kaçacak kubur aradınız!..

Sizi devireceğiz!

Neyse... Biz bu evin yaramaz çocuğu değiliz bayım. Kulağımızı çekince ağlayıp susmak gibi bir özelliğimiz yok. Sizin sınırlarınızı falan da hiç düşünmüyoruz. Uzlaşmak gibi bir derdimiz, isteğimiz yok. Ortak paydamız hiç olmadı. Israr ediyoruz. İnat ediyoruz...

Sizin kardeşiniz değiliz!

Evin yarmaz çocuğu değiliz!

Sizinle ortak bir yanımız yok!

Bu dünya ikimize dar sevgili bayım! Sizinle yaşamak gibi bir derdimiz yok. Sizi devirmek gibi bir isteğimiz var!

Zorunuza mı gitti?

Geçenlerde televizyonda, malı-mülkü olana karı-koca pazarlayan evlilik programlarının birini gördüm. Sunucusu Esra Erol, ki bir mafyozun oğluyla nişanlıdır, 'duygusal' kişiliğinden bahsediyor, yeni aldığı cipiyle yol alırken otobüste sıkış-tıkış evlerine ya da işlerine giden emekçileri -ki kendisi insan demişti- gördüğünde ağladığını, onlar görüp üzülmesin diye kafasını çevirdiğini anlatıyordu. Ağlamasın. Biz otobüslere binmekten gocunmuyoruz. Bizim derdimiz otobüse binmek değil, sizi ciplerinizden etmek. Ağlayacaksa ona ağlasın...

Rahatsız olun bayanlar baylar. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok! Yataklarınızda rahat olmayın, yedikleriniz boğazlarınıza dizilsin. Bugünler geçecek...

Bizim patronlara ihtiyacımız yok! Patronlar, asalak kan emicilerdir. Onların olmadığı bir hayatın keyfini düşünmek bile keyifli. Sahi, biz işçiler olmasak patronlar olur muydu?

İkimiz arasındaki en büyük fark ne, biliyor musunuz bayım? Siz, aldıklarınızı paylaşmak istemiyor, hep almak istiyor, sömürüyorsunuz. Biz ise yarin yanağından gayrı her şeyde, her yerde, hep beraber diyebilmek istiyoruz. Üçüncü mevki, birinci mevki olmasın istiyoruz. Bizim kimseyi sömürmek gibi bir derdimiz yok. Sadece sömürüyü ve sömürgenleri yok etmek gibi bir niyetimiz var.

Bu dünya ikimize dar bayım, sizin o bizim payımızı da yiyerek şişirdiğiniz göbeğiniz, bize ait olan yerleri lüzumsuz lüzumsuz işgal ediyor!

Yani sözün kısası bayım –bak yazının başından sonuna kadar kibarlığı elden bırakmadım- biz Engels'in sakalını kesen bankayı da, o bankanın yavşak reklamcılarını da, finanslarını da, kapitallerini de, Engels'in bize öğrettiği üzere, itin kıçına sokacağız... Daha da çıkamayacaklar!..

Oh be!..

MURAT KARATAĞ

Ali Baba ve Kırk Haramiler

Mecliste malum açılım mevzusu nedeniyle her partiden bir temsilci söz aldı ve uzun süre konuştu. Baştan sona kadar hepsini dinledim. Her parti sözcüsü kendi temsil ettiği ideolojiye uygun laflar etti. Anlayamadığım, MHP'nin mi yoksa CHP'nin mi ülkedeki milliyetçi hareketin temsilcisi olduğu idi. Her iki partinin temsilcisi de benzer sözlerle partilerinin 'Kürt açılımı'na karşı olduğuna ve bu işin vatanı bölmeye yönelik bir eylem olduğuna vurgu yapıp durdu. Hayır, konuşan arkadaşları tanımasak gerçekten de bu konuda tereddüde düşeriz. Galiba MHP adına soyadı Baykal olan bir vekil konuşuyor falan deriz.

AKP temsil ettiği ideolojiye uygun olarak, hiçbir şey söylemedi ve diğer partilerin temsilcilerine saldırdı; dişe dokunur ettiği tek laf ise, "Artık analar ağlamasın ,"oldu –iktidara geldiklerinden bu yana ne analar ağlattıklarını yazmaya gerek yok. DTP başkanı Ahmet Türk ise çok uzun zamandır Kürt halkının haklarını almak için mücadele ettiğini ve sonuçta da TC'nin soykırım yaparak bu mücadeleye engel olmaya çabaladığını ancak şimdiki durumu çok anlamlı bulduğunu; en azından Meclis çatısı altında meselenin konuşulabilir hale geldiğini anlattı. Ahmet Türk, bu sözleri sarf

Memleket demokratik tabii, Başbakanlık korumaları, Engeliler Federasyonu Başkanı'nı bile demokratik biçimde susturuyor. Biz de bilgi edinme hakkımızı kullanmak istiyoruz, demokratik bakımdan...

ederken içeri sivil polislerin girmesini bekledim. Şaşırtıcı! Kimse girmediği gibi, Türk de çıkışta kafasına bastırılarak yahut ensesinden sürüklenerek gözaltına alınmadı.

Açıl susam, açıl!

Özetle, bu açılım denen mevzunun neye açıldığına ben bir türlü karar veremedim, merak ettiğim, İslami gelenekle yetişmiş esnaf sabah ezanıyla birlikte besmelesini çekerek dükkânını açar ya, bu adamlar 'açılım' mevzusu ile buna benzer bir şeyi kastediyor olabilir mi?

Yahut mevzunun mimarı olan siyasi kişilikler, toplu halde Ali Baba ve Kırk Haramiler masalını dinlerken uyuya kalıp, sabah uyandıklarında söz konusu masalın en vurucu cümlesi olan 'Açıl susam açıl'dan bilinçsiz bir şekilde (uykuda telkin) etkilenip sabahleyin de bu konuyla ilgilenmeye başlamış olabilirler mi? Devletten rica ediyorum, konu bu şekilde gelişmişse bana mail yoluyla, "Evet öyle oldu," diye cevap versinler; söz, sır olarak saklayacağım, Dolmabahçe Sarayı'nda görüşmemiş bile olsak...

Tahmin ettiğim gibi bir gelişim süreci yaşanmamışsa, art niyetli bir insan olarak, "Kimin talimatıyla açılmaya karar verdiniz kardeşim, bari onu söyleyin," demek istiyorum.

Anlamadığım, pek çok defa delikanlılığı ön plana çıkmış, cebinden çakısını eksik etmeyen ve sinirlendiğinde kafa atacakmış izlenimi veren ve hatta engellilerle ilgili bir mesele konuşulurken Engeliler Federasyonu Başkanı'nı korumaları vasıtasıyla susturtan, Meclis Başkanı'nı çocuk gibi azarlayan RTE, neden kimlerin talimatıyla iş yaptığını açıklama konusunda o kadar da delikanlı davranmamaktadır?

Ülkede bilgi edinme yasası diye bir şey var ve RED aracılığı ile bilgi edinme hakkımı kullanmak ve durduk yere ülkeyi yönetenlerce aklıma yerleştirilmiş olan tüm bu sorulara cevap almak istiyorum.

Ama açılım mevzusuna takılıp kalmamak lazım zaten uzun süredir RED'in hatırı sayılır yazarları bu işe mesai harcadı; öğrenmek istediğim ve öğrenmek için yanıp tutuştuğum bir diğer konu, RTE'nin neden domuz gribi aşısı olmadığı. Domuz dinimizde haram, bunu biliyoruz, acaba biri -bu biri Amerika'da yaşıyor olabilir ve hatta ağlamasıyla meşhur da olabilir- RTE'ye, "Domuzun pastırması, salamı, sucuğu ve sosisinin haram olduğu gibi aşısı da haramdır," demiş olabilir mi, gözyaşları arasında? Bence olabilir, en azından bu konuda biri bizi aydınlatsın.

BM'DEN PEZEVENK AĞZI...

Birleşmiş Milletler diye bir kuruluş var ve kendisine bağlı alt örgütleri vasıtasıyla dünyanın her şeyiyle ilgilenmek gibi bir kaygıya sahip. Bu kuruluş, geçenlerde küresel ısınma ile ilgili bir rapor ve olası sonuçları yayımladı. Orta Asya ve Güney Amerika'nın küresel ısınmadan en çok etkilenecek bölgeler olduğu bu raporun bir kısmıydı. Şanslı milletiz vesselam, küre bile ısınırken bizi es geçiyor.

Ancak esas kritik konu bu bölgelerde tarımsal alanlarda üretim yaparak geçimlerini sağlayan kadınların, tarımsal üretimin kuraklık nedeniyle durmasına bağlı olarak başka sektörlerde çalışmaya başlayacaklarının öngörülmesi. Birleşmiş Milletler bu sektörü seks sektörü olarak belirtmekte sakınca duymamış, başka bir sektörden de söz edilmiyor. Ve buna bağlı olarak HIV virüsünün bu bölgelerde hızla yayılacağı söyleniyor. Koskoca milletler birleşip bir araya gelip resmen üçüncü sınıf pezevenk ağzıyla konuşmaktan sakınmıyor. "Topraklarınız kuraklaşacak, en iyisi şimdiden kendinizi pazarlayın, pazarlarken de kondom kullanın, hastalık kapmayın," diyor koskoca Birleşmiş Milletler arkadaş! Aklım uçacak!

Tam da burada İtalya'da bir araya gelen dünya liderlerinin -Dünya Gıda Örgütü toplantısında- daha ilk gün, açlık çeken ülkelere yardımı reddetmeleri gibi bir husus var ki, o toplantıya katılan her bir arkadaşı akrabalarıyla birlikte andım nedense...

Hele de mankenlerle parti yapmaktan sakınmayan, moda tasarımlarıyla ünlü şehirlere giderken konvoyuyla trafiği alt üst eden ve bir işçinin ömrü boyunca bir arada göremeyeceği miktarda parayı keyif için etrafa savuran insanımsılara ayrıca hürmetlerimi yolladım. Muhtemelen bunlar İtalya'da bir araya gelip, iki açlık, iki hava durumu muhabbeti yapıp, harcırahları eziyor, havuza girip memleketlerine dönüyor...

BU NE BİÇİM KULAK?

Unutmadan memleket hakim ve savcıların, savcı talimatı ile dinlenmesi nedeniyle sansasyon yaşadı. Bu dinlenen arkadaşların yıllarca başka insanların dinlenmesi konusunda izin verme yetkisini kullanmış kişiler olduklarını sanıyorum. Başkasının dinlenmesinde beis görmeyen 'yüce yargı' makamındakiler kendileri dinlenince mi bunun özel hayata tecavüz olduğu kanısına varıyorlar? Bu da ayrı muamma tabii...

Yıllardır azıcık bile olsa siyasetle meşgul olmuş insanlar bu dinlemeler nedeniyle ne çok mağdur oldu ve dinleme kayıtları mahkemelerde nasıl delil olarak kullanıldı, bunu biliyoruz. Umarım kendilerine de dokunmuş olan yılanın artık bin yıl daha yaşamasına izin vermezler. Yine de devletin kuralları ve işleyiş biçimi gereği bu huyundan vazgeçeceğini sanmak abesle iştigal olacaktır; bunun da farkındayım.

Şimdi kaba bir hesapla Dünya nüfusu altı milyar küsur, bu insanların beş milyar dokuz yüz doksan dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin'inin istediği gibi yaşamadığını veya hayal ettiği şeylerin gerçekleşmediğini söyleyebiliriz. O zaman elde ne var un, bize yağ ve şeker lazım RED'in şeker olduğunu varsayalım, e bi zahmet beş milyar dokuz yüz doksan dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin arkadaş sizde yağ olun da helva yapalım. Helva iyidir, helva sorunları çözer...

Hz. Ali'nin, "Haksızlıkların önünde eğilmeyin, hakkınızla birlikte onurunuzu da kaybedersiniz," sözü aslında Alevilerin durmaları gereken ye
ve hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun," diyor... Bizim yolumuz, kazan

Bu da size dert

"Dahili iç işlerimizde mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için hükümete tam ve geniş salahiyetler verilmelidir."

Hasta yatağına düşmeden iki sene önce, 1936 senesinde Meclis'in açılışında söylüyor bunları Mustafa Kemal. Nitekim, Cumhuriyet Hükümeti'ne 'tam ve geniş salahiyetler' veriliyor ve **'bu korkunç çıbanı ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun'** yapılıyor. Resmi rakamlara göre 90 bin olan nüfusun, yine resmi rakamlara göre 13 bini katlediliyor. Ölü sayısının gerçekte en az 40 bin olduğu neredeyse kesin gibi. Koskoca 'Kurtuluş Savaşı'nda toplam şehit sayısının 9 bin olduğunu düşünürsek durumun vahameti daha açık çıkıyor ortaya. Devletin 'Tunç eli' inmiştir Dersim'in tepesine, 'çıbanı temizleyip koparmıştır.' Kimse kıvırmasın, Mustafa Kemal'i ve Kemalizmi bu işten temize çıkarmak için taklalar atmasın kimse. Bu korkunç katliamın sorumlusu, evet, Kemalist devletin ta kendisidir.

Onur Öymen bu gerçeği yüksek sesle söyledi diye kötü adam oldu birdenbire. **Yıllardır Alevilere Ali pazarlayan, Alevileri CHP'ye pazarlayan, CHP'yi Alevilere pazarlayan, ruhlarını çoktandır satmış Alevi bezirganları** terazilerinin hileli olduğu ortaya çıkınca, mallarının ayıplı olduğu, yaptıklarının kolpa olduğu açık edilince can havliyle Öymen'e yükleniyorlar yavuz hırsız misali, 'onurluysa istifa etsin' lakırdıları ediyorlar. Halbuki, şu haliyle **Onur Öymen CHP'deki en haysiyetli adamdır.** Esas, o istifaya davet edenler kendileri istifa etmelidirler o partiden, bir gram haysiyetleri kalmışsa. **O parti, Onur Öymen'lerin has partisidir ve delikanlı gibi geçmişlerine sahip çıkmakta, göğsünü gere gere savunmaktadır yedikleri naneleri...**

Bakınız, eski hariciyeci, Mister Öymen nasıl karşılıyor saldırıları: "Birçok iç ayaklanma olmuş, sadece Dersim değil. Din kökenli ayaklanmalar da var. Şimdi ben Atatürk'ün Dersim'de yaptıklarını anlatırken Aleviler'e hakaret etmiş mi oluyorum? Biz bundan bahsediyoruz bize faşist diyorlar. Ben faşistsem Dersim isyanını bastıranlar neydi?.. Ben mi bastırdım Dersim isyanını? O zaman Atatürk niye böyle davrandı? Celal Bayar Başbakan'dı. Fevzi Çakmak da Genelkurmay Başkanı. Onlar da mı faşistti?.. Peki niye kimse Şeyh Said isyanından bahsetmiyor? Orada da şehit vermedik mi? Analar ağlamadı mı? Tarih boyunca masum insanların canı yanmıştır, orada da yandı... Ben NATO'da da büyükelçilik yaptım. Operasyonlarda **'yan hasar'** dediğimiz bir durum vardır. Bunun olmaması arzu edilir. Geçmişte bu kadar dikkatli davranabildik mi, bunu tarihçiler söylesin."

Hadi bakalım verin cevabını!.. Öymen'e faşist diyenler -faşizm çok daha karmaşık ve kapsamlı bir kavram olmakla beraber biz de onların kullandığı gündelik anlamıyla kullanacağız-, aha da zurnanın zırt dediği yere geldiniz, Atatürk de 'faşist' miydi? Deyiverin bakalım, bunca sene hizmetine koştuğunuz parti de 'faşist' bir parti miydi? Bu sorulara en azından Öymen kadar bir mertlikle yanıt veremiyorsanız kırın dizinizi oturun ve susun hâlâ kendinizden iğrenmiyorsanız.

Onur Öymen'e gelince, o açıkça kendini ortaya koyuyor zaten, 'gerekiyordu yaptık, yine olsun yine yaparız, mevzu bahis devletin bekasıysa ölü sayısı yan hasardır' diyor. Bir de ilginçtir, her **'sıkı Kemalist'**in yaptığı gibi özgeçmişindeki NATO hizmetinden bahsetmeden geçemiyor. Bize de söyleyecek söz bırakmıyor. Yalnız, afişlerde badem bıyık yapmışlar ya, çok yakışmış. Bir de, şu aralar Onur Öymen'i kınamak için CHP'nin altı okunun yerine gamalı haç koyuyorlar ya, hiç gerek yok. Altı ok zaten 1930'larda İtalyan Faşist Partisi'nden esinlenerek tasarlanmış bir amblemdir. Tek farkı oradaki okların deste halinde durmasıdır, buradakilerin açık. Ayrıca da 'orijinal tarihi Türk okları'dır, CHP'nin Bayrak Talimatnamesi'nde yazıyor.

Hasılı, **Mister Öymen son derece hayırlı bir iş yapmıştır.** Geniş Alevi kitlelerin gözünde CHP'nin ipliğini pazara çıkartmıştır. Bizim yıllardan beri bıkıp usanmadan tekrarladığımız şeyleri, CHP'nin devletin ta kendisi olduğunu, devletin işlediği bütün suçların ortağı olduğunu, halk düşmanı olduğunu, özellikle de bu devletin tarihindeki bütün Alevi katliamlarından sorumlu bulunduğunu teyit etmiş, CHP'deki Alevi siyaset bezirganlarının sahtekarlıklarını ortaya sermiştir. Sağolsun.

'Öbür taraf'ta ise, Öymen'in bu açıklamalarının üzerine mal bulmuş mağribi gibi üşüşen **'Şanlı Sivas Kıyamcıları'** ve onların kucağındaki Alevilik tüccarlarıyla sağlı sollu liberal zevat var tabii. Maraş'tan, Çorum'dan, Sivas'tan tanıdığımız, pis sakallarından

hâlâ kan damlayan dinci katiller var. Maraş'ta hamile kadınların karnını süngüleyen, Çorum'da Alevi dedelerini ekmek fırınlarına atan, Sivas'ta **'cehennem ateşleri'** yakanlar var.

Utanmazlığa bakın, Sivas katliamını **'Yaşasın Şanlı Sivas Kıy**
selamlayan ***Vakit*** gastesi
kesilmiş, sayfalarında Ö
Aleviler'e 'ateş kırmızısı
""Tedip'ten 'Tenkil'e v
baskıdan ateşle öldürme

Ak göt, kara göt...

90'larda demokrasi yoktu memlekette. Allahım, ne kötü zamanlardı... Her gün sokak ortasında insanlar vurulur, parti binaları, gazeteler bombalanır, insanlar sorgusuz sualsiz hapislere tıkılır, gözaltında kaybedilir, hapishanelerde katledilirdi. Çok karanlık günlerdi çok. 'Ergenekon Terör Örgütü' (ETÖ, Fethullahçılar ve avanesi böyle diyor) bütün subaşlarını tutmuş, devletimizi teslim almıştı. Polis şefleri, Kürt Ağaları, Generaller, eski faşist tetikçiler, itirafçılar falan kol gezerdi ortalıkta. Mafyanın kolları her yana uzanır, hükümet bile değiştirirlerdi. DGM'ler vardı, 15 gün gözaltı süresi vardı, işkence vardı. Avrupa Birliği falan uğramamıştı daha buralara. Sivil iktidar üzerinde askeri vesayet bile vardı şerefsizim.

Allah düşmanımın başına vermesin, kabus gibi günlerdi. Ama çok şükür, 2000'lerle birlikte işler değişmeye başladı. Avrupa Birliği el attı, ABD arkadan itekledi, ılımlı müslüman, Fethullahçı, sağlı sollu liberal, demokrat, sivil toplumcu, genç sivil, özgürlükçü solcu falan kuvvetler ağırlıklarını koydular da demokrasinin şafağı söktü memlekette. Bütüün o karanlık zamanların baş müsebbibi 'ETÖ'nün üzerine gidilmeye başlandı. Bazı emekli generaller ve rektörler kulaklarından tutulup kodese tıkıldı. 'Çevre' gelip 'Merkez' deki hak ettiği yere oturdu. Eşcinseller, kadınlar, Çingeneler, Kürtler, Müslümanlar, Aleviler, Süryaniler, Ermeniler, köylüler, proleterler, hasılı bilcümle 'ötekiler' rahata kavuştu. Bütün dünya buna inandı, hayat bayram oldu.

Lakin, bizim gibi bir kısım geri kafalı, antik çağlardan kalma dinozor solcular hâlâ ezberlerimizi bozamadık. Hâlâ, sınıf mücadelesi, hâlâ devrim, hâlâ sosyalizm deyip dururuz. Kafalarımız örümcek bağlamış, söken demokrasi şafağını görmemekte ısrar ediyoruz... Her şeye bir kulp buluyoruz. Fethullahçı solcular böyle diyor ama hakikat nedir ona bir bakalım...

Öncelikle, patronların politik krizlerini çözerken serbestleşme ve tasfiye süreçlerini hep iç içe yürüttüklerini tespit etmekte fayda var. Bir yandan sahte, en azından tali bir özgürlük alanı açılırken aynı zamanda sürece taş koyabilecek kuvvetlerin de ezilmesi icap eder. 'Kürt Açılımı' yaparken mesela Kürt sendikacıları tutuklamak gerekir, YÖK ile ilgili düzenlemeler yapılırken bir kısım öğrencileri okullarından atmak, memleketi demokratikleştirirken bazı gazeteleri kapatmak gerekir. Burası anlaşılırdır, hem burjuvazinin hareket tarzı bakımından hem de kafalarını demokrasi ile dumanlamış sol liberaller bakımından bunlar ödenmesi gereken bedellerdir, teferruattır. Anladık.

Peki sokaklarda ve ev baskınlarında hâlâ sürmekte olan infazlar? Hapishanelerde işkence edilen, öldürülen insanlar, tepelerine bombalar atılan, polisin sıktığı onlarca kurşunla öldürülen çocuklar? Bunlar da mı teferruattır? Bu soruların muhatabı patronlar değil, hâlâ solcu olma iddiasındaki ak-kara zevattır.

Garipoğullarının sıpasına 24 sene hapis istenirken polise taş atan Kürt çocuklarına

da Alevilerin durmaları gereken yeri de işaret etmektedir. Dersim isyanının önderi Seyit Rıza ise son sözlerinde, "Sizin yalan sun," diyor... Bizim yolumuz, kazanamasak bile diz çökmemek, düşmana dert olmak yoludur. Hadise bu kadar net ve açıktır!..

ÜMİT DERTLİ

ze dert olsun!..

dinci katiller var.
adınların karnını
m'da Alevi dedelerini
atan, Sivas'ta
" yakanlar var.
kın, Sivas katliamını

'Yaşasın Şanlı Sivas Kıyamımız' diye selamlayan ***Vakit*** gastesi Alevi dostu kesilmiş, sayfalarında Öymen'e sövüp Aleviler'e 'ateş kırmızısı Gül'ler uzatıyor:

"'Tedip'ten 'Tenkil'e varan yani baskıdan ateşle öldürmeye kadar uzanan süreçlerde devletin tunçtan eli, Dersim'in başına bir balyoz gibi inmiştir... Keçi otlattığı için Orman Kanunu'nu çiğneyen, fes taktığı için Devrim Kanunlarına karşı gelen, işsizlik ve fakirliği yenemediği için hortlamış eşkıyaya karşı evinde odasında namusunu canını korumak adına tuttuğu piştovundan sorguya çekilen, Harf İnkılabına rağmen Osmanlıca yazıp okuyan, Türkçe değil Kürtçe konuşmakla büyük suç işleyen, Evlad-ı Kerbela'dan, sadık-ı Ehli Beyt'ten Dersimliler... Bundan 72 yıl önce defteri kanla dürülmüş hicranlı bir maziye sahip... Tüm bunları, 19 yıl aradan sonra bölgeye giden Cumhurbaşkanımızın fotoğraflarıyla birlikte gözyaşları içinde bir kez daha hatırladım. Kendi insanını sevmek bu kadar mı zor, bu kadar mı ağır? Sayın Gül'ün ayakkabılarını çıkarıp yalınayak girdiği gönül dergahı, bunca yıldır tunçtan balyozlarla kırıldı... Dağ ol da ağlama, insan ol da taş kesme! Vah!" (Sibel Eraslan, ***Vakit***)

Vah ki hem de ne vah! Neymiş 'tenkil'? Sibel Hanım'dan öğreniyoruz, 'ateşle öldürmek' miş, hiç yabancı gelmiyor, tıpkı Sivas'taki gibi... Cumhurbaşkanı'nın fotoğrafına da gözyaşı döküyormuş, kendi insanını sevmek bu kadar mı zormuş, bu kadar mı ağırmış, yalınayak girilen yer 'gönül dergahı' ymış... Biz **'cümbüş evi'** sanıyorduk oraları halbuki. 'Dağ ol ağlama, insan ol taş kesme' ymiş, hasmin Allah!.. İnsan ol da sövme...

"Öymen, önce Dersim'i nasıl bombaladıklarının, Seyyid Rıza'yı nasıl astıklarının hesabını vermeli," buyurmuş Abdurrahman Dilipak... Sivas'ın hesabını kimden soralım peki? Hasret Gültekin'den mi, Asım Bezirci'den mi, yoksa Nesimi Çimen'den mi?..

Hüseyin Üzmez kadar haysiyeti yoktur bunların ve hatta bunlarla kol kola demokratçılık oynayanların da... Üzmez de Öymen gibi suçlarının arkasında dimdik durmaktadır zira, kıvırmamaktadır.

Bunların hepsinin ağababası Fethullah ne diyor peki? Buyrun, aynen şunları söylüyor:

"Fakat esas, aslen Nuseyri olan, Ermenilerden, Süryanilerden meydana gelmiş, aslen Nuseyri olan, Tunceli civarındaki Aleviler bu işin arkasında... Bunlar Türkiye'de gaileler açtığı zaman, devletinizle, ordunuzla bu işin karşısına çıkamazsınız. Ve bunların dinleri yoktur..."

Evet, klasik, **'bunlar Ermeni tohumudur, bunlar devlet düşmanıdır'** teranesi... Fakat nedense, Fethullahçı-dinci gazetelerin televizyonların kapıları da sonuna kadar açılıyor Dersimli Alevilere ve onların sözcülerine. Saflıktan mıdır, kötü niyetten mi bilinmez, bunların kucağında, bunların verdiği kürsülerden, ipliği pazara çıkmış CHP'ye saldırıyorlar. 'Alevi Çalıştay'larında Alevi katilleriyle kol kola Alevilerin sorunlarını çözmeye uğraşıyorlar güya. CHP bitti, Fethullahçılara pazarlıyorlar şimdi Alevileri. **Postlarını katillerine satıyor 'dede' kılıklı bezirganlar.**

Tezgah son derece açık. Devlet içindeki tepişmede, milliyetçi-devletçi kanadın yanında duran esas Alevi kitlesini oradan koparıp Fethullahçı-liberal kanadın safına dizmek istiyorlar. Geleneksel olarak Alevi düşmanı olan dincilerin bugün dost kesilmesinin başka anlamı olamaz. 'Bunlar gelirse, şeriat gelir, laikliğe sahip çıkalım' söylemiyle Alevileri yanında tutmaya çalışan CHP'ye karşı, Fethullahçı-liberal kanadın 'Bunlar da zaten katliamcı' söylemiyle yaptığı bir ataktır bu. İkisi de birbirinden sahtekardır, ikisi de birbirinden tehlikelidir...

Peki ya Aleviler için üçüncü bir yol yok mu? Onlar ne yapmalı? Yüzlerce yıldır baskılara kıyımlara uğramış bir toplum olarak Alevilerin yarattığı bir direniş geleneği de vardır. Öncelikle bu geleneğe sahip çıkılmalıdır. Hz. Ali'nin, **"Haksızlıkların önünde eğilmeyin, hakkınızla birlikte onurunuzu da kaybedersiniz,"** sözü aslında Alevilerin durmaları gereken yeri de işaret etmektedir. Tepelerine çöreklenmiş olan sağlı sollu bezirgan takımını def ederek, kültürünü, inancını özgürce, onurluca ve insanca yaşayabilme kavgasını yeniden yükseltmelidir Aleviler. Bu kavganın yolu, ruhunu Osmanlı'ya satmış Hızır Paşa'ların, NATO memuru Onur Öymen'lerin, postunu Fethullahçılara devretmiş Reha Çamuroğlu'ların, dökülen Alevi kanlarını pazarlayarak büyük servetler edinen İzzettin Doğan'ların yolu değildir. Bu yol, Bedreddin'lerin, Pir Sultan'ların, Seyit Rıza'ların, Deniz Gezmiş'lerin yani zulme baş eğmektense ilmiği başına kendi elleriyle geçirenlerin yoludur. Bu yol, işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin devrim ve sosyalizm kavgasıyla birleşen yoldur.

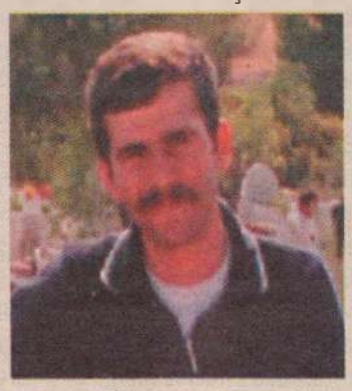
Dersim isyanının önderi Seyit Rıza son sözlerinde, **"Sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun,"** diyor...

Bizim yolumuz, kazanamasak bile diz çökmemek, düşmana dert olmak yoludur. Hadise bu kadar net ve açıktır!..

Kürt sendikacıları tutuklamak gerekir, YÖK ile ilgili düzenlemeler yapılırken bir kısım öğrencileri okullarından atmak, memleketi demokratikleştirirken bazı gazeteleri kapatmak gerekir. Burası anlaşılırdır, hem burjuvazinin hareket tarzı bakımından hem de kafalarını demokrasi ile dumanlamış sol liberaller bakımından bunlar ödenmesi gereken bedellerdir, teferruattır. Anladık.

Peki sokaklarda ve ev baskınlarında hâlâ sürmekte olan infazlar? Hapishanelerde işkence edilen, öldürülen insanlar, tepelerine bombalar atılan, polisin sıktığı onlarca kurşunla öldürülen çocuklar? Bunlar da mı teferruattır? Bu soruların muhatabı patronlar değil, hâlâ solcu olma iddiasındaki ak-kara zevattır.

Garipoğullarının sıpasına 24 sene hapis istenirken polise taş atan Kürt çocuklarına 30'ar sene ceza istenmesi kanınıza dokunmuyor mu? Yoksa 'bağımsız yargı' mı diyorsunuz? Dört askerin eline el bombasını verip ölümlerine sebep olan teğmene sallıyorsunuz tamam ama o da sakın 'darbe karşıtı' olduğunuzdan olmasın? Uğur'un kanı kurumadan Ceylan'ınki döküldü onun üzerine, **Taraf**'ınızda, **Zaman**'ınızda, **Yeni Şafak**'ınızda, **Sabah**'ınızda, **Star**'ınızda sallayıp duruyorsunuz ama sizi ilgilendiren o çocukların hayatı mı yoksa silahlı kuvvetlerin yediği naneler mi, işte orası parazit yapıyor.

Bakınız, o çok demokrat gazetelerinizin hepsinde Alaattin Karadağ ismi **"Polisle çatışmada ölü ele geçirilen terörist"** olarak geçti. Hiç yabancı gelmedi mesela bu açıklama bize, 'ölü ele geçirme' falan. Hiç merakınızı celbetti mi, siz hatırlamıyor musunuz bir yerden, yoksa külliyen mi unuttunuz? Arkadaşlar, **Vakit** gazetesiyle omuz omuza darbe kışkışlamaya veya 'ıslak imza' peşinde koşmaya verdiğiniz enerjinin en azından küçük bir kısmını, mesela sokak ortasında, yaralı vaziyette yerde sürünürken, minibüsten inen meçhul kahraman polisin kafasına sıktığı kurşunlarla öldürülen **Alaattin Karadağ** için de harcamayı düşünür müsünüz? Yazılar yazdığınız şanlı liberal gazetelerde bu konuya bir sütun olsun ayırmak aklınızın ucundan geçmez mi? Efendim?.. 'Münferit vaka' mı dediniz?.. Bir yerden hatırlayacağız sanki bu açıklamayı da...

Gözünü sevdiğimin demokrasisi... Faideleri say say bitmez. Bir kere bu 'münferit vaka' geyiği bizce o faidelerin şahıdır. Ak götü, kara götü belli eder ve her halükârda hepsinin de göt olduğunu... Biz o yüzden o ak-kara sınıflamasının yanına bile yaklaşmadan bildiğimiz o kadim doğruların, o 'geri kafalı, dinozor ezberlerimizin' peşinden gitmeye devam ediyoruz. Bu demokrasi bizi bozar...

Bizim Çorum'da bir söz vardır, ' Gönül umduğuna küser' derler. Biz bunlara küsmüyoruz, zira bunlardan bir şey ummuyoruz. Onlar akın karanın arasında debelenedursunlar, biz işimize bakalım...

ONUR ÖZGEN

Bir CHP klasiği ve trajedisi...

Siyasi gündemimizin başlıca meselesi olan 'demokratik açılım'la ilgili tartışmalar sürüyor. Tartışmalar sürdükçe de, ne yazık ki insanlık adına utanç verici kelamlar ediliyor. Bunlardan en ibret vericisi, hiç kuşkusuz, geçtiğimiz ay demokratik açılım için genel görüşme önergesinin Meclis'te yapılan ön görüşmeleri sırasında, CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in ettiği laflardı.

Sözlerine **bir CHP'liye yakışır şekilde**, görüşmelerin 10 Kasım'da başlaması üzerinden, ucuz ve son derece klişe bir Atatürk demagojisi yaparak başlayan Öymen'in Meclis kürsüsünden saçtığı nefret duyguları şöyleydi:

"Atatürk, Şeyh Sait'le müzakere mi etti? Dersim isyanını yapanlarla müzakere mi etti? Onların sözcüleriyle, temsilcileriyle masaya mı oturdu? Bunların hiçbirini yapmadı arkadaşlar. Değerli arkadaşlarım, 'Analar ağlamasın,' diyorlar. Maalesef, bu ülkenin anaları çok ağladı. Çok şehit verdik. Tarihimiz boyunca çok şehit verdik. Çanakkale Savaşı'nda 200 bin şehidimiz var. Hepsinin anası ağladı. Bir kişi çıkıp da, 'Analar ağlamasın. Biz bu savaştan vazgeçelim,' demedi. Kurtuluş Savaşı'nda analar ağlamadı mı? Kimse çıkıp da, 'Analar ağlamasın. Biz şu Yunanlılarla anlaşalım,' dedi mi? Şeyh Sait isyanında analar ağlamadı mı? Dersim isyanında analar ağlamadı mı? Kıbrıs'ta analar ağlamadı mı? Bir tek kişi Türkiye'de çıkıp da, 'Analar ağlamasın diye, bu mücadeleyi durduralım,' dedi mi?"

Kendi anaları bir kere dahi ağlamamış olanlar, başkalarının analarının gözyaşları hakkında atıp tutmaya kalkınca, işte böyle saçmalayabiliyor. Ve hatta ne acı ki, bu toprakların görmüş olduğu en kanlı katliamlardan birinin, çoluk çocuk, genç yaşlı, kadın erkek demeden binlerce insanın katledildiği Dersim katliamının tekrarlanmasını, Kürt sorununun bir çözümü

Onur Öymen'in görmek istediği manzaralar ya da Dersim 1938'den manzaralar bunlar işte. Boynu vurulmuş, en azından zincire vurulmuş, hakarete uğramış, sürülmüş on binlerce yoksul...

olarak Meclis'te savunabilecek kadar da insanlıktan çıkabiliyorlar.

Peki hükümeti sınır ötesi operasyon yapmamakla, Dersim katliamı gibi yeni katliamlara imza atmamakla suçlayan **Onur Öymen'in oğlu Burak Öymen nerede yapmış askerliğini, biliyor musunuz?** Nerede olacak, tüm milletvekillerimizin, para babalarımızın oğulları gibi, Burdur'da. 28 günlük tatilini yapıp dönenlerden yani.

Neden peki? Madem bu vatanın evlatları bu vatanı korumalı ve madem bu analar ağlamalı, senin oğlun da bu vatanın evladı değil mi? Niye korumuyor vatanı? Vatan koruyuculuğu, yalnızca garibanların oğullarına mahsus bir şey mi? Değilse, gönderiverin oğullarınızı o zaman siz de dağlara!..

Ya, böyle işte! Meclis kürsüsünde atıp tutarken, mangalda kül bırakmıyorsunuz; ama söz konusu kendi oğullarınız olduğunda, vatanseverlik falan kalmıyor değil mi?

Artık bu topraklar kana doydu, siz doymadınız! Sizin şoven politikalarınız ve savaş çığırtkanlığınız yüzünden, bu ülkenin yoksul halkının binlerce evladı, yıllardır dağlarda birbirini öldürdü. Hâlâ çok meraklıysanız ölmeye ve öldürmeye, hâlâ doyamadıysanız kana, **işte Gabar, işte Cudi! Buyurun işadamı oğlunuz Burak Öymen'i gönderin dağlara.** Biraz da sizin taraftan analar dantelli mendillerine silsin gözyaşlarını, bakalım nasıl oluyormuş?

Bakalım ondan sonra hükümeti, "Sizden önceki hükümetler 32 defa sınır ötesi operasyon yaptı. Siz yedi yılda bir tek kere, o da yedi günlük sınır ötesi kara harekatı yapabildiniz," diye savaş tamtamlarını çalarak eleştirebilecek misiniz?

Bertolt Brecht sizin gibiler için kaleme aldığı bir şiirinde durumu özetliyor: "Tankınız ne güçlü generalim/Siler süpürür bir ormanı/Yüz insanı ezer geçer/Ama bir kusurcuğu var/İster bir sürücü."

Ne dersin Bay Öymen? Gönderir misiniz oğullarınızı, o çok sık tekrarladığınız 'vatan' uğruna dağlara? **Sizin oğullarınız geri gelse, bayrak üstüne sarılı bir tabutta askerden, "Vatan sağolsun!" diyebilir misiniz o zaman da, şimdiki gibi artistik bir sesle?**

Oğullarınızı, damatlarınızı, akrabalarınızı yurtdışında çalışıyor gibi gösterip, dövizli askerlik yapmalarını sağlayan sizler, yıllardır gariban halkın oğullarını, 'vatan uğruna' deyip, dağlara sürdünüz. 'Bu ülkenin binlerce gencini', birbirine kırdırdınız. Hâlâ utanmadan, daha fazla kan, daha fazla gözyaşı, daha fazla savaş istiyorsunuz!..

Ama üzgünüz, bu ülkenin insanları artık eskisi gibi sizin **yurtsever palavra**larınıza itibar etmiyor. Oğullarını kaybeden analar, babalar artık körü körüne, "Vatan sağolsun!" demiyor. Bakınız Siirt'te bir yıl önce bir çatışmada oğlunu kaybeden Mehmet Gülseren neler diyor:

"Hakkımı helal etmiyorum! Kirli politikalarınıza kurban ettiğiniz çocuğum da hiç kimsenin şehidi falan değil! Bundan böyle de askere gönderecek, kurbanlık çocuğumuz yok! Vicdani retçi olup, cezaevinde yatsınlar daha iyi! Kirli savaşın sürmesini isteyen, bu işten rant elde edenlerin çocuklarını, savaş alanlarında göremiyoruz ve her nedense kurşun, bomba, mayınlar bunlara ulaşamıyor."

Tabii göremezsin babacığım. Bu kurşun, bomba, mayın dedikleri öyle bir şey ki, parası olanlara dokunmuyor, teğet geçiyor. Ne sağlık, ne eğitim, ne de barınma hakkı olan, fakir fukaraların çocukları için icat edilmiş o kurşunlar, o bombalar, o mayınlar; çünkü onların yaşama hakları da yok.

Ve genç yaşta evladını yitirmiş baba Gülseren, zat-i alinize şu soruyu soruyor Bay Öymen: **"Eğer vatan tehlikedeyse, bu ülkenin kaymağını yiyenlerin çocuklarının, vatanlarına sahip çıkmaları için savaşmaları gerekmiyor mu, bu işte bir terslik yok mu?"**

Evet, var mı bir cevabın? Senin ya da oğlunun?

Yani sonuç olarak, yine üzgünüm senin için Bay Öymen! Brecht'in aynı şiirinin devamında, yine senin gibiler için söylediği gibi, "İnsan dediğin nice işler görür, generalim/Bilir uçurmasını, öldürmesini, insan dediğin/Ama bir kusurcuğu var/Bilir düşünmesini de."

Gelmişiyle, geçmişiyle, CHP nasıl bir partidir?

Diğer yandan CHP'nin gerçekte nasıl bir parti olduğunu bilenler için, Onur Öymen'in utanç verici sözleri, elbette hiç de şaşırtıcı değil. CHP, ülkedeki milyonlarca insanın zannettiği gibi, Türkiye'de 'sosyal demokrasi'yi temsil eden, 'sol' bir parti değil; kurulduğu tarihten itibaren, bu ülkede 'Türk olmayan bütün etnik unsurları' Türkleştirmeyi ya da yok etmeyi amaçlayan, şoven bir partidir. Bakınız İsmet İnönü, 1925 yılında Türk Ocakları'nda yaptığı bir konuşmada, bu konuyla ilgili neler söylüyor:

"Biz açıkça milliyetçiyiz. Ve milliyetçilik bizim yegane birlik unsurumuzdur. Türk ekseriyetinde diğer unsurların hiçbir etkisi yoktur. Vazifemiz, Türk vatanı içinde Türklüğü yaşatmaktır. Türkleri ve Türklüğe muhalefet edecek öğeleri kestirip atacağız. Ülkeye hizmet edeceklerde her şeyin üstünde aradığımız, Türk olmalarıdır."

Cumhuriyeti kuran kadroların partisinin ikinci başkanı bunları söylüyorsa, 84 yıl sonra Meclis kürsüsünden aynı partinin ikinci başkanının, Dersim katliamına selam çakmasında şaşıracak bir şey yoktur.

Ve hatta, son dönemlerde CHP içinde, AKP'lilerin yapmış oldukları yolsuzluklara karşı verdiği mücadeleyle sivrilen ve taraflı, tarafsız birçok kesimin de takdirini toplamış Kemal Kılıçdaroğlu'nun, Dersimli ve Alevi kökenli olmasına rağmen, Onur Öymen Meclis kürsüsünde, 38 yılında Dersim'de işlenen insanlık ayıbının tekrarının gerekliliğinden bahsederken, kendisini alkışlamasında da şaşıracak bir şey yoktur. (Sonradan Onur Öymen'i istifaya davet etse de, Öymen kürsüde konuşurken, yanında oturduğu Baykal ve diğer yüzlerce CHP'li milletvekili arkadaşlarıyla birlikte Öymen'i alkışlarken görülüyor televizyonda Kılıçdaroğlu. Dersimlilerden gelen tepkilerden sonra, durumu kurtarmaya çalışmak, hiç 'dürüstçe' değil.)

Benim asıl şaşırdığım, çoğu işçi ve yoksul Alevilerin önemli bir kesiminin hâlâ CHP'yi destekliyor olmasıdır. Ama merak ediyorum, aklı başında bir Alevi bundan sonra CHP'ye oy verebilir mi? Verenler Onur Öymen'e nasıl yoldaşlık edeceklerini düşünüp duracaktır kuşkusuz. CHP'nin ne kadar ırkçı, ne kadar militarist bir parti olduğunu görmemek için, tüm akli ve manevi duyularımızdan yoksun kalmış olmamız gerekir...

NATO ve ABD'nin katibi Öymen

İsterseniz bir de, ismiyle yoğun bir tezatlık oluşturan Onur Öymen efendinin kim olduğuna bakalım. Bürokratik ve siyasi yaşantısı hakkında şu bilgileri görüyoruz:

- 1966-1968 arasında **NATO** Dairesi'nde İkinci Katiplik...
- 1968'de **Avrupa Konseyi** Daimi Temsilciliği'nde İkinci Katiplik, daha sonra da Başkatiplik...
- Ankara'da Siyaset Planlama ve Avrupa Konseyi, daha sonra da Kıbrıs Dairelerinde Şube Müdürlüğü yaptıktan sonra -ne tesadüftür ki- **1974'te Lefkoşa Büyükelçiliği Müsteşarı...**
- 1997'de **NATO Daimi Temsilciliği...**

Onur Öymen'i daha yakından tanımaya devam edersek, kendisinin Galatasaray Lisesi ve Mülkiye mezunluğu gibi parlak bir eğitim kariyeri; dört yabancı dil bilecek kadar da 'birikimli' biri olduğunu görüyoruz. Ayrıca çok da iyi dans ediyormuş söylendiğine göre...

Fakat tüm bunlar neye yarar? Yani diyorum ki; Goebbels de iyi bir aile babasıydı, gayet beyefendi ve nazik bir görüntüsü vardı. Çok da zeki, birikimli bir adamdı. Fakat sonuçta, insanlığın yüz karalarından olan bir Nazi'ydi, Nazi Almanya'sının Propaganda Bakanı'ydı.

Vicdanını yitirmişsen, neyi değiştirir sahip olduğun yerin dibine batasıca statün, gördüğün üç kuruşluk saygınlığın? Devletin bekasını, halkın yaşama hakkının önünde görebildikten sonra, neyin önemi kalıyor ki?

Evet, vicdansızlığının bir sonucudur, hiç yıkılmayacağını zannettiğin o kutsal devletinin bekası için; kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden insanların katledilmesini doğru bir şeymiş gibi göstermen.

Fakat şunu iyi bil; insanoğlu devleti, kendi huzur, refah ve mutluluğu için kurmuştur. Ve gün gelecek, yine kendi huzur, refah ve mutluluğu için yıkacaktır da.

Ve siz, siz ve o iğrenç, kokuşmuş faşizminiz, katliamlarıyla meşrulaştırdığınız o yüce devletinizin yıkıntıları altında kalmış olacaksınız o gün. Ellerinizi, yıkılmış eserinizin enkazı arasından yardım dileyerek kaldıracak ama yüzünüze tükürmeye dahi tenezzül edecek bir insan evladı bulamayacaksınız. Tek dileğim, o günleri görebilmektir...

70'lik er nasıl şehit oldu?

Haber aynen şöyle: "Çankırı Hizmet ve Muhafız Bölük Komutanlığı'nda vatani görevini yapan 70 yaşındaki Ahmet Vatansever, hayatını kaybetti. Adrese dayalı nüfus kayıt sistemine geçildiği zaman askerlik yapmadığı ortaya çıkan, daha önce de çeşitli hastalıklar nedeniyle askere alınmayan 70 yaşındaki jandarma Er Ahmet Vatansever, 12 ay önce başladığı askerlik görevini tamamlayamadı."

Şimdi, burası öyle bir memleket ki, Başbakan'ın bir oğlu 'çürük' diye askerlik yapmamakta, diğer oğlu 'dövizli' askerliği tercih etmekte, istisnasız bütün holdinglerin 'veliaht'ları, general çocukları, faşist katiller, popçular, topçular 'yurtdışında çalışıyor' sahtekarlığıyla askerlikten 'dövizli dövizli' yırtmakta ve fakat 70 yaşındaki Ahmet Dede, askerliğinin 12. ayında vefat etmektedir.

Ayıptır, günahtır falan anlamaz bu ülkeyi yönetenler. 'Halkı askerlikten soğutmak' diye bir suç da vardır zaten yasalarımızda. Soğutamazsınız halkımızı askerlikten. Halkı askerliğe ısıtmak son derece takdir edilen bir iştir ama. Medyasında, siyasetinde, sokağında, caddesinde herkes rahatlıkla savaş çığlıkları atabilmekte ve bu 'suç' sayılmamaktadır.

En büyük asker bizim askerdir. En büyük asker Ahmet Dede'dir.

Ahmet Dede 70'inde, askerliğinin 12. ayında vefat etmiştir. Onu askere alanın da, askerde tutanın da, bu memleketin yasalarının da, bu memleketin iktidarının da... Gözlerinden öperiz...

Popçu değil, topçu bu!..

33 yaşındaki şarkıcı Alişan askerliğe çalım atmanın yolunu bulanlardan. Bu uyanık bülbülümüz, 2008'de 3. Lig dışında top koşturan profesyonel futbolculara 38 yaşına kadar askerliklerini tecil imkânı veren yasadan faydalanmak için 2. Lig'den Tepecikspor'la sözleşme imzalamış. Ancak 'sabah şekeri' Alişan, bu seneki 14 maçta bir kere bile forma giymemiş!..

İlk olarak iki yıl önce askerlik meselesi gündeme gelen uyanık bülbül, yasal düzenlemeden hemen sonra İstanbul Amatör Küme takımlarından Şişli'nin Rıfat Paşa Takımı'na transfer olmuş. Üç ay sonra Trabzon'un TFF İkinci Lig'de mücadele eden Arsinspor takımıyla anlaşıp profesyonel olmuş. Ancak Arsinspor küme düşmüş!

Bunun üzerine Alişan, yasadan faydalanmak için TFF İkinci Lig'e yükselen İstanbul'un Büyükçekmece İlçesi'ne bağlı Tepecikspor'a 'transfer olmuş.' Üstelik transferde bir ilke imza atarak... Alişan, Tepecikspor'dan transfer parası almamış, forma giyebilmek için üstüne para vermiş. Alişan, başkanlığını Trabzonlu işadamı Temel Eyüboğlu'nun yaptığı kulüple yaptığı transfer görüşmesinde, kadroya girmesi halinde sezon başında Bolu'da yapılan hazırlık kampının masraflarını ve iki maçın galibiyet primlerini ödemeyi vaat etti. Yasaya göre Alişan'ın 36 maçtan en az 12'sinde forma giymesi gerekiyor. Ancak Alişan bu seneki 14 maçta bir dakika bile forma giymemiş ama bazı müsabakaları tribünden seyredip puro tüttürüyormuş.

Ne diyelim, Ahmet Dede 70 yaşında tezkere beklerken ölüyor, popçularımız topçu ayağına yatıp askerden yırtıyor. Herhalde Alişan'ın üç yıllık yurtdışında çalışma süresi de yakında dolar!..

GREVİN HABER DEĞERİ NE KADARDIR?

Kamu emekçileri konfederasyonları geçen ay 40 yıllık sendikal tarihlerinde ilk kez geniş kapsamlı bir eyleme gittiler. Ancak medyamızın önde gelen gazeteleri bu haberi adeta görmezden geldi. **Medyatava.com** sitesinin incelemesine göre, **Akşam** gazetesi, bu büyük haberi 17. sayfadan verdi. **Hürriyet** 9. sayfada gördü. **Milliyet**, 1. sayfanın sağ alt köşesinde duyurduğu haberi 8. sayfada verdi. **Radikal**, aynı **Hürriyet** gibi, haberi 1. sayfada küçücük duyurup devamını 5. sayfaya attı. **Referans**, 3. sayfada, **Star**, 7. sayfada yer verdi. **Vatan**, 1. sayfanın sağ alt köşesinde minik bir haber olarak gördü koca grevi. **Yeni Şafak**, grevi ekonomi sayfasında verirken, **Zaman** gazetesi, greve hiç yer vermedi.

Türkiye'nin en çok satan gazetelerinde grevin haber değeri yoktu.

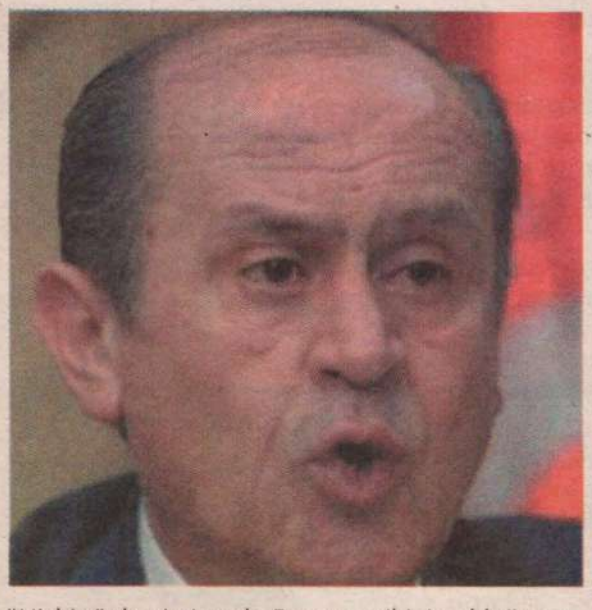
Yaygın medyanın 'haber değerleri' anlayışı, kuşkusuz her medya kuruluşunun ideolojik yanlılığı ölçüsünde değişkenlik gösteriyor.

Buna hepimiz hazırlıklıyız artık. Lakin, bir ülkede milyonlarca emekçinin iş bırakma eylemi yaptığı gün, ulusal bir gazetede, o olaya ilişkin tek bir satır yer almazsa, ya da haber gerektiği gibi büyük şekilde işlenmezse, buna 'haber atlamak' filan değil, düpedüz **'halk düşmanlığı'** denir! Gazete dediğimiz şey, gazeteci dediğimiz kişi, tüm yanlılık ve taraflılıklarına rağmen, en azından kamu çıkarı gözeten kurumlar, kişiler olmalı değil mi?

Her şey bu kadarla kalmıyor. Haberi birinci sayfadan gören büyük basınımızın olayı çerçeveleme biçimi de analize muhtaç. Grevi, şanlı, şerefli, türkülü, halaylı bir hak arayışı sembolü olarak yansıtmak yerine, 'ülkede hayatı durduracak', 'hayatı felç edecek' bir girişim olarak sundular millete. 'Sendikaların eylem kavgası' veya 'Memurdan hayatı durdurma girişimi' türünden başlıklar da eylemin gerçekte neyle ilgili olduğuna dair yanlış bir algı yaratma çabasındaki gazetelerin kirli oyunlarındandı. Grev öncesi ve sonrası halkı uyarıcı, dikkate davet edici yayınlar yapmadıkları için, grev günü tren bileti alıp, trenler çalışmadığı için makinistleri dövmeye kalkışan vatandaşlar, bize bir kez daha Aziz Nesin'i hatırlattı. Yine de, vatandaşı 'aptal' durumuna düşüren, onu günler öncesinden uyarmayan basınımız değil miydi? Kısacası, kendi sendikasına ve gazetecilerin hak arayışlarına bile zerre kadar değer vermeyip, patronlar karşısında boynu bükük yaşamayı tercih eden veciz Türk basınının ileri gelenleri, yurttaşın hak arayışına karşı sorumsuzluklarını da bir kez daha ispatlamış oldu.

ASLINDA GRİP DE YOK!

"Hiçbir önlemimiz yok. Domuz gribinin olduğuna da inanmıyoruz. Her şey Cenab-ı Allah'ın takdiridir."
Devlet Bahçeli

AĞZINDAN YEL ALSIN!

AKP'nin Cumhurbaşkanı seçtiği Abdullah Gül, "Ermeni misiniz?" sorusuna, "Estağfurullah!" şeklinde cevap vererek demokrasi kahramanı olmuştu...

ERMENİ MEMUR MU? ESTAĞFURULLAH!

"Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış'a bağlı Avrupa Birliği Genel Sekreterliği (ABSG) AB Uzmanı kadrosuna ilk kez Ermeni kökenli bir Türk vatandaşını kabul etme aşamasına geldi. abgs.gov.tr adresinde de ismi resmen yayınlanan 115 kişi içinde ön elemeyi geçen Leo Suren Halepli, mülakat sınavını da geçtiği takdirde AB Uzmanı olarak devlet kadrolarında yerini alacak. Bu konuda son kararı ise güvenlik soruşturması sonucunda Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) verecek. Halepli, göreve başlaması halinde Türkiye'yi AB'ye taşıyacak ekip içinde yer alacak."

Başka yerde olsa haber değeri bile taşımaz. Ne yazık ki bizde bir Ermeni yurttaşın memuriyete başvurması bile haber. Bir de, **'Devrim gibi atama'** şeklinde başlıklar var ki, evlere şenlik... Bir utançtan daha kurtuluyoruz desenize şuna.

Bu arada, Egemen Bağış'ın giderek 'saçlanmış' olması ve bir çeşit imaj hadisesine girmesi bizi hangi fotoğraflarını kullanacağımız konusunda sık sık zor durumda bırakıyor...

HOOOP! MAKİNİST!..

"239 yolcu ve 11 personeliyle Ankara- Eskişehir seferini yapan Hızlı Tren, 14 Kasım günü Eskişehir'in merkeze bağlı Hasanbey Köyü yakınlarında kaza yaptı. Makinist Ekrem Çil yönetimindeki trenin altı vagonundan ilk dördü, raydan çıktı. Kazada ölen veya yaralanan olmadı, şok geçiren yedi kişi de taburcu edildi. TCDD'den dün yapılan açıklamada kaza, makinist hatasına bağlandı. Makinist Ekrem Çil'in ise ifadesinde frenlerin tutmaması nedeniyle konvansiyonel yola aşırı hızla girmek zorunda kaldığını söylediği öne sürüldü."

Adı hızlı, ama ruhu yavaş tren... Bir de, frenleri tutmuyor ne hikmetse. Şimdilik, sadece şok geçiren 7 kişiyle yırtık. Lakin, başmakinist Erdoğan'dan, **su üstünde duramayan gemi ve havada uçamayan uçaklar** da bekliyoruz; şoka sokmayan cinsinden olsun lütfen!

ESRA ARSAN

KARI DIRDIRI!

Hastasıyım şu gazetecilerimizin en basit haberde bile cinsiyetçi bakış açısını özenle kurgulayış biçimlerine. Öylesine ustalıkla yapıyorlar ki bir de bu işi, "Ya, abicim doğrudur valla," diyesi geliyor insanın.

CHP Bursa eski İl Başkanı Hakan Aşlar'ın oğlu Batuhan Aşlar'ın otomobilini uçuruma sürerek eşi Esra Aşlar'ın ölümüne neden oluşuna dair haberin söylemi, **"Karı dırdırından bunalan adam, arabayı uçuruma kırdı!"** şeklinde...

Neymiş efendim, "Evli çift, iddiaya göre, yolda henüz belirlenemeyen bir nedenle tartışmışlar. Adam eşiyle tartışınca, direksiyonu uçuruma kırmış, otomobilden fırlayan eşi ölmüş, kendisi yaralanmış!.."

Ulan, her karısıyla tartışan kendisini uçurumdan atsa, memlekette evli çift kalmaz. Kadınlar, maalesef kocaları tarafından öldürüldükten sonra bile şeytanın sol bacağı olmaktan kurtulamıyor. Gazeteciler de, göz göre göre karısını öldürmüş adama nasıl ceza indirimi alınır, onun peşinde koşmaktan bıkmıyor!..

YAŞAM PAKETİNİZİ DE ALIP GİDİN!..

Milliyet gazetesi muhabiri Mehveş Evin, İstanbul'un göbeğinde bir zevksizlik abidesi olarak yükselen Trump Towers'a ilişkin haberinde şunları söylüyor:

"Mecidiyeköy'ü Şişli'ye bağlayan Büyükdere Caddesi'nin üzerinde, halen inşaatı süren 'Trump Towers'ın önündeyim. Kuleyi ortamdan dekupe ederek bakınca, pekala New York'ta olduğunuzu sanabilirsiniz. Hele önünüzden 1.80'lik boyuna, 7 punto topuklularını katarak yürüyen Ivanka Trump giderse... Ancak E-5'te akan araçların sesi ve kornalar sizi kendinize getirebilir. Zaten bu şehrin göbeğinde gökdelen yapıp satacaksanız, içinde hayal olmalı. Bu hayal, Trump adını taşıyan bir binada yaşamak, Ivanka Trump'ın komşusu olmak ve 'Trump yaşam stili'ni sürdürmek... İşte sırf bunun için 5.5 milyon dolara penthouse satın alan bir yabancı işadamı var. Trump'ın Avrupa'da önce Türkiye'yi seçmesinin en büyük nedeniyse, Türkler'in bu markayı gayet iyi bilmesi, tanıması..."

Elin Amerikalısı, Türkiyeli uyanık ortaklarıyla bir olmuş, sizin nereden bulduğunuz belli olmayan milyoncuklarınızı cebe indirmek için gelmiş, sanal bir yaşam paketini de elinize verivermiş... "Ulan ben ne yapıyorum; salak mıyım?" diyeceğinize, "Trump tarzı yaşam stili"; "bak yabancılar almış, siz de alın" masallarıyla, yenilecek kazığa kılıf uydurmaya çalışıyorsunuz. Yahu, hakikaten sizin o kağıttan yaşamlarınızı Türkiye fotoğrafından dekupe edip, dünyanın bilinmeyen bir ucuna yapıştırmak geliyor insanın içinden.

ADRES VEREYDİNİZ!

Gazete haberlerine göre, Mardin'in Mazıdağı ilçesine bağlı Bilge köyünde 4 Mayısta 7'si çocuk 44 kişinin öldürüldüğü, 10 kişinin yaralandığı saldırıyı yapanların yakınları, otobüslerle getirildikleri Kırklareli'nde kendileri için ayrılan konutlara yerleştirildi. Kırklareli Emniyet Müdürlüğü, Mardinlilerin yerleştirileceği bölgede gece boyunca güvenlik önlemi aldı. Konutların 100 metre uzağına bariyerler kurup, güvenlik şeridi çeken polis, binaları da yerleştirdiği 2 kamera ile sürekli gözetim altında tutuyor. Binanın girişine de polis noktası oluşturdu. Hürriyet gazetesi "Yeni Hayat" başlıklı manşet haberinde "Trakya'da bir ilde, yeni evlerine yerleştiler..." demiş. Eh, bi zahmet açık adresi de yazaydınız, memleketten ziyarete gelmek isteyen katliamcı yakınlarına kolaylık olaydı...

YA, ÇOK ACAYİP İŞLER BU İŞLER!

ÜNLÜLER OKULA DÖNDÜ

Nişantaşı City's Alışveriş Merkezi'nin en üst katındaki Joke College, Türkiye'nin 40 ünlü ismini okul günlerine götürdüğü fotoğraflarla çok konuşulmuştu. Bugün açılan 'Back to School' adlı sergi, renkli fotoğrafları yakından görme imkanı sağlıyor.

Eda Taşpınar, Burcu Esmersoy, Ahmet Hakan gibi ünlü isimlerin okul temalı karelerinin yanı sıra, perde arkası görüntüleri de Joke College'ın duvarlarını süslüyor. Sergiden elde edilen gelir, tümüyle İZEV Vakfının Down Sendromlu çocuklarına bağışlanacak. ■ MAGAZİN SERVİSİ

ROK'un (Rasim Ozan Kütahyalı) açtığı yol, yol değildir... Aklı olan Ahmet Hakan'ın açtığı yoldan gider kardeşim. Hatta, şöyle diyelim isterseniz: Ahmet Hakan'ın yoludur, ROK'un takip etmesi gereken yol. Kendisini Helin Avşar'a yalatan ROK, Burcu Esmersoy'la **"okula dönüş & mini etek altı fantezilemeleri"** klasmanında yarışan Ahmet Hakan'a çırak olur olsa olsa. Hey ben sizin fantezilerinizi seveyim be!

Bunun, A.H. Coşkun'un İmam Hatip'teyken aşk iksiri hazırladığı bir fotoğraf olduğu öne sürülüyor!..

OKAN YILMAZ

Hâsılı kelam, bu işi çok sündürmeden bir karar vereceksin... Karar verirken de macerayı gerçekten ayıran yol ayrımı başta gelmek üzere, irili ufaklı tüm sapakları ve nüansları kendine illet edineceksin...

Küçük burjuvaya notlar 1: Dönüşüm

Burada ve her yerde anlatılan, anlatıla gelen hep senin hikayendi. Göremediysen bu güne dek, ıskaladıysan hep meseleyi, suçlama kendini. Bu çoğunlukla senin hatan değil, kişileri kendi hikâyelerine yabancılaştıran bir makinenin maharetiydi. Evet, kendi hikâyene, sınıfların hikâyesine, yani tarihin ta kendisine dolaysız bir biçimde uzanan göbek bağını süreç içinde türlü enstrümanlarla felç edip, o yaşamsal bağı kendi makinesine bağlanan bir dizi yapay kabloyla ikame eden bu rezil sistemin mahareti...

Öyle ki, **her uzvuna, her eklemine bir ip iliştirilmiş ve bu nedenle akrobasi faaliyetleri matematiğin keskin kurallarıyla sınırlandırılmış bir kukla** misali, yaşamın boyunca yalnızca kendi tanıdığı hareket alanı içinde özgür bıraktı o seni. Bazı kuklalar bazı nedenlerle temel bazı hareketlerle yetinir ve zincirlerinden kurtulmak için sürecin tansiyonuna ihtiyaç duyarken, senin gibi bir diğer bölümü ise (yine bazı nedenlerle) verili ip adediyle yapılabilecek hareketlerin ve kombinasyonların sınırlarını yoklar, **'küçük burjuva' olanaklarını kullanarak** bunun ötesine geçmeye çabalar. Lakin gün gelir ve yapılabileceklerin sınırına erişen kuklanın ipleri birbirine dolanır, karışır, düğümlenir. İşte bu noktada, ya makinenin hükmüne boyun eğecek ve yine onun yardımıyla düğümünü çözüp öngörülen ideal pozisyonu alacaksın, ya da **seni ona bağlayan tüm kabloları tam da düğümlendikleri yerden koparıp kendi tarihine, kendi hikâyenin göbeğine düşeceksin.**

Politize Bayülgen

Artık öyküsü yazılan bir **nesne** değil, kendi öyküsünü yazan bir **özne**sindir. Sıra hayatında ilk defa yaşadığın bu **'öznelik sancısı'**nı aşmaya gelecektir. Zira küçük burjuva bir hayattan, burjuva alışkanlıklardan, burjuva algısından, refahından ve ezberlerinden kopmak, yani yukarıda bahsini ettiğim kabloları düğümlendikleri yerden koparmak, **yıllar süren ağır ve alçak bir yalan**ın gittikçe belirginleşen fotoğrafıyla yüz yüze kalmak, müthiş bir yalnızlığın ve korkunun içine düşürecektir seni. Kandırılmışlığının (ya da kanmışlığının) öfkesini basmakalıp klişe teorilerle hayata ve kadere mal etmek ve muhtemel bir ataletin taşlarını döşemek yerine safını ve düşmanını iyi belirlemeli, yaşadığın 'öznelik sancısı'nın hakkını verecek biçimde, hayatının ve zihin haritanın geri kalanını boydan boya kat edecek bir savaşa hazırlamalısın kendini. Yani belki geç de olsa örtüsünü yırttığın gerçeklerin, doğruların, hakikatlerin uğruna, bu hakikati paylaşanlar ve bu gerçekleri yaşayanların safında sürece özne olmalı, süreci özneleştirmelisin. Aksi halde **'uyanış'**ının, uyanış sancısının henüz bu ilk safhasında, **burjuvaziden sana miras kalan son kırıntıların**, yani korkunun ve ümitsizliğin oltasına takılacak, özneleşmenin daha ilk hecesinde yılgınlığa düşen ve hayatının sürdürülemeyip yarım bırakılmış cümlelerini meziyetmiş gibi kıvıra kıvıra tekrarlayan **bar filozofları** enflasyonuna eklenmiş olacaksın. Bu da seni makineye bir başka şekilde bağlayan görece yeni ve post-modern bir yolun taşlarını döşeyecek: Sistemin tam da göbeğinden sistemin olanaksızlığı üzerine söz üretmek!

Okan Bayülgen modelinin politize hali... Şükür ki burjuvazi buna da göz kırpıyor. Onunla ne kadar da kötü geçindiğini yaz sözgelimi, uyumsuzluğunun neden ve mahiyetini açıkla sürekli, **sistemin topyekûn çirkinliğini yine onun kucağında, onun araçlarıyla, onun alanında, onun yöntemiyle mırıldanıp dur.** Evveliyatında seni kendi hikâyenden saklayan tüm o sistem kablolarını nasıl da büyük bir uyanışla kökünden koparıp attığını, başka bir biçimde yeniden tesis etmiş olduğun bu yeni sistem kabloları aracılığıyla anlat bu sefer. Hikâyen tam da **sınıfların hikâyesiyle kesişmenin,** buluşmanın ve kavuşmanın şafağındayken bir şeyler ters gitsin ve kendi sığ, ufuksuz, bireysel anlatının bulanık sularına gömül. O ya da bu şekilde diyalog ve uzlaşı kapılarının tümünü kapatıp mühürlemeden, yani **başı kesildikten sonra bir süre daha koşturan tavuk** misali, kabloları kesilip atıldıktan sonra da bir süre soluk almaya devam eden tüm burjuva kipleri topyekûn boğmadan bu makineden kurtuluş olamayacağını idrak etmek için ya geç kaldıysan? **Vicdanın ömrün boyunca sinyal vermeye devam edecek,** ne var ki sen hiçbir zaman duymayacaksın.

Ol'mak...

Ama o diğer ihtimal, şairi ters çevirirsek: **"Ol'mak mı dersin?"** Seni sistemin edilgeni kılan kabloların telafisi mümkün olmayacak denli topyekûn imhasıdır bu. Mevzubahis makineye çıkan köprüler, sınıfını güvence altına alan, güvenini perçinleyen tüm enstrümanların yani; diploman sözgelimi, bildiğin diller, aksanın bir miktar, **besili güzel bir hayat**ın suretine yansıyan fiziksel emareleri, sanatsal ve kültürel ilgi-alaka skalan, yetkinliklerin sonra, referansların, **CV'ne ekleyebileceğin asli ve tali tüm öğeler, başarı öyküleri ve detayları** ve önünde uzanan hayatı kestirilebilir kılan, sağlıklı kılan, güvenli kılan bütün sosyo-ekonomik sigortaların... Hayatın muhtelif alanlarında muhtelif otorite odaklarından alıp kimliğini biçimlendirdiğin titrler, nişanlar, rütbeler; yükselirken sistemin basamaklarında, **seni altta kalanlara körleştiren o şenlikli uçurum** yani, o görkemli yükseklik! İşte o diğer ihtimal, şairi deforme edersek: **"Atlamak mı dersin?"** Böylesi bir metafordan dolayıdır belki, **atlamak intiharın en sık rastlanan biçimiyse** yani, çıktığın yerden atlamaya **'sınıf intiharı'** denmesi.

Devrimcilik parodisi

Ve işte, bu bir macera değildir arkadaş! Bir günlük tutup içine yazmak yahut günü geldiğinde ilgililerine anlatmak ve en yahut **anason kokulu masalarda içip içip anmak amacıyla girişilen iştir zira macera:** Dönüş bileti kesilmiş bir yolculuktur yani, korku sinemasındaki **'kampa giden bir grup öğrenci mizanseni'**dir olsa olsa, kendi ülkesinde kendi halkına yabancı düşmüş bir garibin 'otantik' halk ziyaretidir belki, diğer bir deyişle **Ortadoğu'nun bahçesine Brüksel tipi bir ev inşa etmiş** Ortadoğulu'nun sokağı gözlemesi ve oradakiler gibi davranmaya 'lütfetmesidir' işte. Örnekler uzatılabilir, velhasıl, olan biten bir **devrimcilik parodisi**dir; macera, bazı öngörülemeyen sapmaları olan ve belki sırf bu nedenden ötürü adına yakışan bir parodidir diyorum ben, öyle teklifsiz ve tekinsiz değildir. Düşmanın sözcüğüdür yani aslında, başkaldıranı henüz **'terörist'** ilan edecek denli tehlikeli bulmadığı vakitlerde zikrettiği bir kelimedir **'maceracı'.** Ve bak nereye geldik: Kablolarını kesip kesmediğini düşmanın dilinden, onun jargonundan da anlayabilirsin. Durduğun noktayı düşmanın gözlerinde de görebilirsin.

Hâsılı kelam, bu işi çok sündürmeden bir karar vereceksin. Karar verirken de macerayı gerçekten ayıran yol ayrımı başta gelmek üzere, irili ufaklı tüm sapakları ve nüansları kendine illet edineceksin. İllet edinmelisin. Öyle bir illet ki saçlarını, dişlerini, derini dökeceksin gerekirse; o denli kurcalayacaksın yani derdini, o denli çetindir zira 'öznelik sancısı'. Bilip alışmış olduğun ne varsa sapır sapır döküldü ya artık bir kez, alev aldı ya bir kere 'dönüşüm'ün fitili; eskiye dair ne varsa iğreti duracak gayrı üzerinde. İzle kendini, seçtiğin arkadaşları, gezdiğin yerleri, kullandığın sözcükleri; **bir yılanın derisini sıyırıp atması gibi geçecek üzerinden artık o rezil dünya.** Velhasıl arkadaş, bu devran ya yanacak ya yanacak, dönmek gezegenlere has istisnai bir eylemdir. **Mesele bu yangına neresinden gireceğindir.**

-devam edecek-

ALİ OSMAN COŞKUN

Sümpare

'Kan' tamam da, 'gen' açısından mesele çıkarmaya pek hevesli olduklarını hep ama hep hatırlatmayı sevenler var... Öte yandan, kanlarının veya "göğüs kılları"nın peşinde sapıtmışlarla ilgili değilim. Onlarda şaşıracak bir şey dahi kalmadı...

Köpekler, TV ekranına baktıklarında, bizim gördüğümüz gibi kesintisiz bir resim görmezlermiş... Ne köpeklerin tanığıyım ne 'benzer görüş' mahkûmlarının... Derler ki, beyin-göz yapılarımızdaki fark yüzünden, yani köpekler bu açıdan daha 'hızlı' olduklarından, ekrana düşen görüntünün kesik kesik karakterini algılarmış köpek gözü-beyni... Bu nedenle, ekranda yukarıdan aşağıya akıp duran ve ne olduğu seçilemeyen resimler şelâlesi pek ilgilerini çekmezmiş... Ya da, ekrana bakıp duranları, ziyadesiyle sahip-sever veya 'şelâle-sever' saymak gerekirmiş...

*

Affınıza sığınarak bir edebî 'hırtlık' yapacağım: Türümüzün büyük çoğunluğu da bir şey 'seçemedikleri' hayat şelâlesine bakıp duruyor... Evet, biliyorum... Nereye bakacaklarını bilemediklerinden, bakmak ve görmek konusunda bütün becerilerini ve isteklerini kaybettiklerinden; bakınca görmeyi, görünce ne yapmaları gerektiğini bilemediklerinden ve nihayet hayat denen bu şelâleye müdahale edebileceklerine giderek daha az inandıklarından, bu halleri...

Şairin, taa 1947'de yazdığı gibi, "Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,/ hani şu derya içre olup/ deryayı bilmiyen balıktan da tuhaf./ Ve bu dünyada, bu zulüm/ senin sayende./ Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeysek eğer/ ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak/ kabahat senin,/ -demeğe de dilim varmıyor ama-/ kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!"... durumu!

*

Ve hayat hızlandırılıyor... Ve tren hızlandırılıyor... Ve 'şelâle' hızlandırılıyor... Gitgide daha hızlı hızlandırılıyor... Ekim RED'inde bir arkadaşımız yazdı: "Önce hızlandır, sonra kolaylıkla yönlendirebilirsin."

Bu 'strateji' işin bir yönü... Tren hızlandıkça sadece 'ahali' değil, kalem ve kelâm erbabı da hızlandıkça hızlanıyor tabiî... Bunların çoğu makinistliği de 'öldür allah' kimseye bırakmayacaklarından, kafalarını her rüzgâra çıkardıklarında bir maske titreşiyor yüzlerinde! (Görsel yardım: Filmlerde, kafasını trenden –otomobilden çıkaranların veya çok yüksekten düşenlerin yüzlerindeki

hareketlenme hatırlansın.)

Acilen söyleyeyim, dikkatimi çekenler, belli 'devrimci' koordinatlar içinde ama farklı gen havuzundan oldukları için dikkatimi çekenlerdir... 'Kan' tamam da, 'gen' açısından mesele çıkarmaya pek hevesli olduklarını hep ama hep hatırlatmayı sevenler var... Öte yandan, kanlarının veya "göğüs kılları"nın peşinde sapıtmışlarla ilgili değilim. Onlarda şaşıracak bir şey dahi kalmadı...

Evet, 'bizim mahalle'de de, tabakhaneye kelâm yetiştirme derdiyle iyice vahimleşebilen ve alâmetleri şahıs sayısı kadar çeşitli 'arızaya geçme' halleri var... 'Mahalle' arkadaşlığının hukuku, hem bu ıssızlıktaki halimiz yüzünden hem de tarih için 'ibret makamında' hiç mi önemli değildir? Ya da, 'önemli' olmak zorunda değil midir?..

En azından, 'haklı olmak'la 'haklı olduğunu düşünmek' arasındaki "aparatçik" duvarını habire yükseltmek niye?..

Neyse, bu 'Ahmet Çakar' söylevini daha fazla uzatmanın âlemi yok...

*

Zira: "Her türlü rekabete koşullanmış kitleler eleme yarışı içinde önce kendilerini sonra da herkesi ve herşeyi tüketmeye odaklanmış durumda. Çoraklaşmış bir iklimde nefes almaya çalışırken, ruhların çölleştiği, bedenlerin metalaşarak kendilerinden uzaklaştırıldığı mekanik bir dünyaya adım adım yaklaşıyoruz. Küçük mutlulukların, minimum iyiniyetin, sevecen bir merhametin esamisinin okunmadığı yeryüzünde, tüketici ilişkiler ağının yalın gerçeklerini içselleştirmiş olarak yaşamaya zorlanıyoruz."

Zira; dışarıdaki kalabalıkta, 'eşitlik'in manasını kavrayacak kafa ve ruh sayısı giderek azalıyor...

*

Bu yazı bu şiirle biter:

"Başlansa ve bitirilse. Ellerimizi kana buladığımızın
hikâyesi. Geç kalınmış o yüzle çarpıştığımızın,
inkâr edilmiş yüzle, küfran ile
bir gümüş düğme kopartılır: Su ve çizgi.
Onda kalan bir eviçidir şimdi yalnız
mîlâdımız yok oysa ne de tasvîb edildik
bir sahte kristal ardında benzersiz kolaylıklar,
ne ölünür her bıraktığımız ne bîhaber ve beyaz
ucunda gözükür sokağın. Alaturka bir ihtilâldir
şehirlerden evlere kaçılır. Söylense
taşlar düşürülür uzak bir gar kulesinden
tesadüf değil yapraklar yırtılır teker teker ve hepsi,
ne müntehabız oysa ne mündemic bu hikâyede.
Mechûliyyeti anlatılır öyleyse
boşunadır durulur yol ağzında
ne cenazedir ne sular döşenir ateş hattına az sonra
ve çok uzakta açılacak pâyâna. Kaldırımlara.
Kopartılır, açılır yaka, sözümüzdür gider geliriz
onda kalan bir muhayyer bırakılmadır şimdi yalnız.
Susulsa ve boşaltılsa artık düşer kırılır
ne söylenen ne susulan.

Her sefer bir aşkın yalancısıdır. Bîçâre. Yenik.
Camda, alt köşede unutulan resim:
Sûret ve şahnişîn."

NOT: İlk şiir parçası, Nâzım Hikmet'in "Dünyanın en tuhaf mahluku"ndan. RED yazısı Burhan Kum'un. Alıntı metin, Mustafa Talat Kutlu'dan. Sondaki şiir, "İntiharlar", Kemal Durmaz'dan. "Sümpare", Farsçada 'zımpara'...

Aradan geçen 29 yıla rağmen, failleri belli olan ama 'yüce yargı' tarafından bir türlü 'çözümlenemeyen' bir cinayettir bu.

Ankara adı kara, bu yara başka yara!

"Hakim sınıflar ve uşakları kan isteklerini benim idamımla tatmin etmeyi düşünüyorlar... Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni aldığınız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru karar verecektir."

Evet, yıl 1980... 12 Aralık'ı 13 Aralık'a bağlayan gece saat 02:55'te, "Erdal Eren'in narin bedeni, küçücük ve sevecen bakan gözleri, incecik elleri, ama kocaman mı kocaman yüreği ve çelik gibi iradesiyle" darağacına çekiliyordu...

29 yıl önceye dönelim... İşçi sınıfının ve yoksulların 1970'li yıllarda verdiği büyük mücadeleler, Anadolu tarihinde belki de ilk kez 'baldırıçıplaklar'ın kendi kaderlerini ellerine alma umudunu doğurmuştu. Fabrikalar grevlerle sarsılıyor, yoksullar sömürü ve sefaletten kurtulabileceklerine her gün daha fazla inanıyor, gençler kitleler halinde devrimci harekete katılıyordu...

Büyük patronlar endişe içindeydi. Emperyalist ortakları gelişmeleri kaygıyla izliyordu. Ekonomik krizini 24 Ocak 1980'de alınan 'kemer sıkma tedbirleri'yle aşmak, yani yükü işçilerin ve yoksulların üzerine yıkmayı planlayan iktidarın bu adımı, ezilenlerin ve yoksulların öfkesine yol açtı. Yükselen bu örgütlü öfke karşısında hiçbir sivil yönetim duramazdı; Washington'daki efendiler, yükselen kitle hareketlerini bastırmak için generaller çetesini iktidara çöreklendirme kararı aldı.

12 Eylül'ün sadece kaba bir devlet terörü olmadığını, kapsamlı bir dönüşümü hedeflediğini bugün çok daha net görebiliyoruz. Nitekim öyle de oldu. Amaçlandığı gibi başta işçi örgütlenmeleri olmak üzere geniş kitleler, aradan geçen 29 yılda kapitalizmin vahşetini sessizce karşılayacak şekilsiz bir yığına dönüştürüldü.

Bu dönüşüm 12 Eylül ve onu takip eden günlerde kanlı bir şekilde uygulanmaya başladı. Gözaltında ve hapishanelerde yaşanan vahşetten, sokaklarda yargısız infazlara kurban gidenlere kadar darbenin 'olağanüstü koşullar'ında yaşananlar bugüne kadar geçen zaman içinde olağanlaştı. Darbeciler, burjuvazinin arzuladığı sessizliği altın tepside sundu. Hukuk tanımaz bir hukuk anayasa şekline sokuldu, süreç tamamlamış oldu.

Erdal'ın öyküsü

Erdal Eren, 1970'lerin sonunda devrimci harekete katılan on binlerce gençten biriydi. Halkın çektiği acılara, sömürüye ve faşist katliamlara karşı mücadeleye atılmıştı. Onu idam sehpasına kadar götüren süreç, 30 Ocak 1980 tarihinde Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyesi, ODTÜ öğrencisi Sinan Suner' in, MHP'li Bakan Cengiz Gökçek'in koruması Süleyman Ezendemir'in kurşunlarıyla katledildiğinde başladı.

Sinan'ın katledilmesinden üç gün sonra devrimci gençler Sinan'ın katledildiği yerde, Ankara Çankaya'daki Hoşdere Caddesi'nde bir gösteri düzenledi. Olaya müdahale eden bir inzibat ekibiyle çatışma çıktı, jandarma eri Zekeriya Önge vurularak öldü. Olayda Erdal Eren'le birlikte 21 arkadaşı gözaltına alındı. Erdal olayın faili olarak yargılandı. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi mevcut tüm hukuk kurallarını bir tarafa bırakarak alelacele sonuca gitme adına Erdal'ın idamına karar verdi.

Aradan geçen 29 yıla rağmen failleri belli olan ama 'yüce yargı' tarafından bir türlü 'çözümlenemeyen' bir cinayettir bu. Bizzat sürecin yargıçlarından olan, Erdal Eren'in idam kararını iki kez bozan Yargıtay 3'üncü Dairesi üyesi emekli Hakim Albay Ahmet Turan Eylül 2007'de Radikal'de yayımlanan bir röportajda, şöyle diyordu:

"12 Eylül döneminin 'Asmayalım da besleyelim mi' politikasının bir kurbanı! Çocuk haksız yere asıldı. O hengamede çala kalem gitti. Eren'in er Zekeriya Önge'yi kasten öldürdüğüne dair vicdani kanaatim yoktu. Eren önden ateş etmiş, asker sırtından vurulmuştu. Kurşunun da o tabancadan çıktığına dair kanıt yoktu. Erdal Eren'in yaşı tutmuyordu, 18 yaşında değildi. Röntgen çektirip kemik kalınlıklarına göre bir rapor hazırladılar ve 18 yaşında dediler. Onun inandırıcı olduğunu sanmıyorum. Adli Tıp'ta adam röntgeni çekiyor ve yaşı 18 diyor. Tarafsız mıdır? Nereden bileceğim o ortamda..."

Katil hep aynı!

Oynanan hep aynı oyun... Bugünlerde bir gaf sonucu yeniden gün yüzüne çıkan ve resmi tarihin yıllardır inkar ettiği Dersim katliamında da benzer şeyler yaşandı. O dönemdeki yasaların 75 yaşından büyük kişilerin idamına izin vermemesinden ötürü, başkaldırıya öncülük eden Seyit Rıza'nın yaşını küçülten, oğlu Resik Hüseyin'in ise yaşını büyüten 'makam'lar aynı eli kanlı cellatlardır...

Erdal Eren'in davasında da mahkeme hiçbir kanıta ve ifadeye itibar etmedi. Erdal Eren'in gerçek yaşının tespiti için kemik tahlili yapılması engellendi. Ama daha da önemlisi, Erdal Eren'in öldürdüğü iddia edilen erin otopsi raporlarında, ölüme neden olan kurşunun G-3 tüfeğinden çıktığına dair tespitler yer almasına rağmen otopsi raporları karartıldı. Askeri Yargıtay 3. Dairesi'nin, önce 'delillerin noksanlığı' nedeniyle esastan, ardından da idamın müebbet hapse çevrilmesini gerektiren TCK'nın 59'uncu maddesinin uygulanmaması nedeniyle usulden bozmasına rağmen, Yargıtay Daireler Kurulu iki kararı da reddetti. Zira ölüm kararı çoktan verilmişti...

Karardan üç ay sonra Erdal Eren 17 yaşında idam sehpasına çıkarıldı. Bir genç sesi. Dosta, sevgiyle seslenir gibi. Sözleri büyüktü ama. Büyük büyük başları korkutacak kadar büyük. Gözleri fırladı. Yürekleri oynadı cellâtların korkudan. "Acele! Acele!" diye bağırdılar ipçiye. Kara bir el uzandı sehpaya. Kısılmadı, kesildi sesi gencecik Erdal Eren'in. Yankılanarak duvardan duvara:

FAŞİZME ÖLÜM!
HALKA HÜRRİYET!..

EROL KAHRAMAN

"sizin binlerce evladınız var..." *

asacaklar Erdal'ı birazdan
bir işçinin
nasırlı ellerinde hayat bulan
bir iple
asılacak
Erdal
bu gece

korkuluyuz
tedirginiz
uykusuzuz
her 13 Aralıkta
etlerimizde yanki bir kerpeten
canımızdan evlatlarımızı
çekip alıyor
kapının çalan her zilinde
infazın aşağılık cemseli servisi

13 Aralık 1980
Ankara merkez cezaevinde
cebinde düşleriyle bir çocuk
asılacak düşler kokan boynundan

belinde acemi bir silah
pusu kokan geceden
gülümseyerek
bilgece bir elveda ile
geçerek
...
a-sı-la-cak

masum ve çocuk gözlerinden
bir tren çıkıyor yola Erdal'ın
13 Aralık 1980 gecesi
katarları yüklü tren
on yedi yıllık
yaşama sobelenmiş
yaramaz oyuncakları
ve muzır düşleri ile
acemi ama bilge
sürüyor Erdal treni
gözlerinden devrime

yüzünde
en muzır
en vakur
ve bilge
gülümseme

on yedi yaşında
avuçlarında hâlâ oyuncuklarının kokusu
gözleri
dünya kadar eski
şaşkın ümitli heyecanlı
bilmiyor korkak bakmayı

daha dün
gece mesaisi sonrası
çalınan kapıya koşup
babasının sıcaklığına sığınan
çocuk mu bu
birazdan asılacak olan

babasının yorgun ve nasırlı emekçi ellerine
duyduğu hayret ve saygıyla bakıyor
idam gecesine

daha on yedi yaşında bir boyna
nasıl geçer
bir işçinin elinden yaratılan ip
nasıl sıkar boynunu utanmadan

ip katil
ip kana petrole dolara bulanmış
ip utanmaz
taşıdığı bedenin ağırlığından

kim anlatabilir
birazdan asılacak olan
on yedi yaşındaki bir çocuğun
bakışındaki muştuyu

gece
Erdal'ın
bebekliği
kokuyor

üzerinde kefeni
göğsünde ölüm hükmü
yürüyor darağacına
koşar gibi bayram yerine

eylül olur böyle
buz kesen soğuk
bir de her 13 aralık

ya
hangi ağaçtan yapılır darağacı
kestane mi dut mu meşe mi
hangi ağaç taşıyabilir
Erdal'ın özgürlük taşan düşlerini

yaşama son kez bakan gözlerden
düşleri havalandı Erdal'ın o gece?
kondu Ankara'nın yoksul gecekondularına
yarını muştuladı
yeni ergenleşen sesiyle

kim yaşayabilir
'Deniz' in yasıyla bir daha
13 Aralık 1980 gecesini
hangi ana taşıyabilir
çocuk kokan ölümleri

gecede prangalarıyla yürüyor çocuk düşleri

gece
sessiz
gece
sokağa çıkma yasaklı
gece
sağır

gecede kırmızı flamalarıyla yürüyor sessizlik

gece
asker nöbet tutuyor
gece
Erdal
inadına uyumuyor
babasının ona yaptığı oyuncak treni
düşünüyor
dilinde özgür bir dünya türküsü

gece sessiz
sokaklardan kan sızıyor
soğuk

13 Aralık 1980 gecesi
konuklarını bekliyor okyanus ötesinden
İstanbul gökdelenleri
ve Ankara'nın ikili anlaşmaları

Erdal çoktan firar etmiş
yoksul gecekondulara
elinde oyuncak treni
ıslık çalıyor
dünyanın tüm devrimlerine

bu gece onun
idam gecesi
gece sessiz
belki yağmur belki kar
belki de kuru bir ayaz

sokak çocuklarını düşünüyor Erdal
ilmiğini yağlarken cellât

Ankara sessiz
caddelerinde telaşlı cemseler
titrek G-3 ler
buz kesmiş süngüler
uzaklarda cesur taraka sesleri
bir türkü gibi

ozan geçiyor caddeden
yorgun umutlu
Erdal'ın düşleriyle
kucaklaşıyor
"geçsem de gölgesinden
tankların tomsonların
şuramda bir kuş ötüyor" (**)
Erdal oyuncak trenine yüklemiş ülkesini
cellât ilmiği son kez kontrol ediyor

gece sessiz
gece sokağa çıkma yasaklı
Mamak'ta bir tutsak direnç arıyor
tırnaklarının kirinde
on üç aralık gecesi

on yedi yaşının öfkesine biriktirmiş
dünyanın tüm kahpeliklerini
"ölüm nedir ki" diyor

gece bu kadar zalimken
ne ağlıyor ne titriyor
gözlerinde bilgelik
gözlerinde insanlığın hasreti
gözlerinde bir ışık
sevinçten örülmüş
tüm insanlığın muhasebesini tutmuş
daha dün oyuncaklarıyla oynadığı elleri
yazıyor insanlığın hasretini
son mektubunda:
"sizin binlerce evladınız var..."

anası Erdal'ın
sokak lambasının aydınlattığı sokağa
ölenlere bakıyor yoksul evinden
ağlıyor ve gülümsüyor
"Tanrım! Ne kadar gençler ve ne kadar çoklar!"
yastığının altında mıdır hâlâ Erdal'ın
çocuk düşlerine bulanmış özgür ülkesi
tırnaklarını gözyaşına batırıp
yazıyor hücresinin duvarına
'yoksulluk kader değil alınlarda
zenginlerin altın keskileriyle
kazınmış kan kokan karanlıklara'

yarınları istemeyi
biliyor bu çocuk
...
ölümü beklerken

belinde acemi bir silah
dilinde usta bir türkü
cebinde çocukluğundan kalan misketleriyle
biliyordu Erdal
duvarlara çatapat sürülecekti yine

ölüm gelir mi hiç aklına
on yedi yaşındaki bir çocuğun
o büyük sevdaya gönül koyulalı
kimseye böyle puşt uğramamıştır ölüm

yaşamı başkası için gülümseyen
Erdal
a-sı-la-cak
13 Aralık 1980 gecesi

kağıtlar evraklar ve prangalar
kefen hüküm yaftası ve darağacı
savcı general cellat ve çok uluslu tekeller
'puşt zulası'ndan çıkarlar (***)
sokağa çıkmaya yasaklı gecelerde
ancak

Erdal hücresinde
gözlerinde yolculuğa çıkmanın heyecanı

ozan geçiyor caddeden
ıslayarak hüzünlü geceyi gözyaşıyla
"geçsem de gölgesinden
tankların tomsonların
şuramda bir kuş ötüyor"

(*) Erdal Eren'in idamından önce ailesine yazdığı son mektuptan.
(**) Hasan Hüseyin Korkmazgil
(***) Ahmed Arif

ERKAL UMUT

Brezilya 2010 seçimleri: Sınıfımızın adayı...

'İşçi' Partisi lideri Başkan Lula'nın iki dönemdir emekçileri uyutmaya çalıştığı Brezilya'da 2010 seçimlerinde bambaşka bir hava esecek. Metal işçilerinin diktatörlüğe karşı yürüttüğü kahramanca mücadelelerden gelen Ze Maria, başkanlık için aday oldu. Sınıfımızın adayı Ze Maria, seçim kampanyasını eylem sürecine çevirecek...

2010'da gerçekleşecek Brezilya seçimleri üzerine tartışmalar yoğun bir şekilde sürüyor. Mevcut Başkan Lula, üçüncü kez başkan olamayacağı için Başkanlık Genel Sekreteri Dilma Rausef'in başkanlığı için kampanyaya başladı. Geleneksel sağ akımlar ise Sao Paolo valisi Jose Serra etrafında kümelenmiş durumda. Bu adaylara ek olarak çevreci, hatta solcu olarak gösterilen PV (Partido Verda-Yeşil Parti) Marina Silva etrafında bir kampanya yürütüyor. Fakat bu adayın gerçekte diğer iki adaydan bir farkı yok.

PSOL (Partido Socialismo Liberdade) ise daha önceki adayı ve kamuoyundaki yüzü olan Heloísa Helena etrafında bir kampanya hedeflemekten uzaklaştı ve Marina Silva'nın adaylığını tartışıyor. Görünen o ki, seçim kampanyaları önceki yıllardan farklı bir görünüm alacak ve yeni yollar ve perspektifler sunacak.

İşçilerin 2010 seçimleri için temiz bir sosyalist ve sınıf geçmişi olan alternatife ihtiyacı olduğunu savunan PSTU (Birleşik Sosyalist İşçi Partisi), partinin işçi lideri Ze Maria de Almeida'yı başkanlık seçimlerinde bu nedenle aday gösterildi. PSTU'nun gazetesi Opiniao Socialista seçimlere yönelik özel sayı yayınlayarak Ze Maria'nın adaylık gerekçelerini şöyle açıkladı:

1. İşçi aday

Ze Maria, 1970'lerin sonlarında, ABC Bölgesi olarak da bilinen Sao Paolo eyaletindeki sanayi bölgesinde, metal işçileri grevlerinde militanlaştı, 1980'de Lula ve diğer işçi liderleriyle birlikte tutuklananlar arasındaydı. O zamanın işçi liderleri daha sonra hükümet saflarında erirken ve sendika bürokrasileri içinde kendilerine yer ararken, Ze Maria koşulsuz olarak işçilerin yanında kaldı ve sendika bürokrasisine karşı işçi demokrasisini savundu. O kendini pazarlamayan bir işçidir.

2. Sosyalist aday

Ze Maria'nın kökleri, Lula ve Brezilya İşçi Partisi'nin (PT) ve sendika konfederasyonu CUT'un tarihsel liderlerinin beslendiği kökten geliyor. Bu liderlerin yolları şimdi sosyalist stratejiden oldukça uzakta. Ze Maria'ya göre ise, işçi mücadelesi işçilerin ücret ve hayat koşullarının iyileştirilmesini içeren geçici talepleri içermekle kalmamalı, aynı zamanda sosyalizm talebini de içermelidir. O, işçilerin somut durumundan yola çıkarak sosyalizme ulaşmak için yükseltilmesi gereken talepleri içeren bir programın hayata geçirilmesini savunuyor. Onun programının esası, işçiler için sistemin sınırları dahilinde bir çözüm olmadığını göstermesidir. İşçilerin ve halkın eğitim ve sağlık gibi temel talepleri, özel mülkiyete karşı mücadele edilmediği ve emperyalizmden kopuş sağlanmadığı sürece çözümsüz kalacaktır.

3.Lula hükümetine karşı sol muhalefetin adayı

Lula ve Brezilya İşçi Partisi bugün burjuvazinin ve bankaların yatırımlarının temsilcisidir. Bankaların son 7 senede, kazançlarını daha önce görülmedik ölçüde artırması tesadüf değildir. Lula, iktidarda bulunduğu süreçte daha önce uygulamaya konulan neoliberal politikaları sürdürmekle kalmadı, yenilerini ve sonuçları daha ağır olanları da uygulamaya koydu. Diğer hükümetlerin aksine PT hükümeti olumlu bir uluslararası ekonomik iklim yarattı ve kendisine halktan da destek buldu. Fakat krizle birlikte Lula, kimlerin çıkarlarını savunduğunu gösterdi. Ücretleri ve istihdamı korumak için hiçbir şey yapmazken şirketlerin ve onların temsilcilerinin yanında yer aldı.

4. Çarpık kutuplaşmaya karşı, işçilerin adayı

Bir kez daha söylemek gerek ki, mevcut çarpık seçim kutuplaşmasından çıkılmalıdır. Hükümet ve sağ muhalefet aynı programı sahipleniyor. Ze Maria'nın adaylığı, işçilerin burjuva kampa karşı mücadelesini güçlendirmek için ve her iki burjuva kampın karşısında işçilerin seçeneği olacak üçüncü yolu açmak içindir.

5. Marina Silva'ya karşı sosyalist seçenek

Marina Silva bu seçimlerde yeni ve farklı olduğunu öne sürerek, üçüncü cepheyi açmak için yola çıktığını ifade ediyor. Aslında kendisi burjuva partisi PV'nin burjuva programı ile yola çıkan bir burjuva adaydır. PSOL bu adayı desteklemeyi tartışırken, Ze Maria tüm burjuva adayların karşısına dikilen sosyalist adaydır.

6. Sınıfın ve sosyalistlerin cephesinin oluşturulması için bir çağrı

Bu seçimlerde sosyalistlerin ve sınıf cephesinin oluşturulması çok önemlidir. Yılbaşından beri PSTU olarak PSOL'a solun alternatif seçim kampanyasını örmek için birlik çağrısı yaptık. Fakat PSOL bu çağrımıza yanıt vermeyip, Marina Silva'nın adaylığına destek sunmayı tartışıyor. Biz bu çağrımızı PSOL ile birlikte işçilerin ve solun tek seçim cephesini oluşturmak için PCB'ye (Brezilya Komünist Partisi) de götürdük. Ze Maria'nın adaylığı sol cephenin güçlendirilmesi için ve sosyalistlerin seçimde birliği için önemli bir fırsattır.

7. Direnişçilerle yan yana bir aday

Ze Maria'nın adaylığı sadece sınıfın ve sosyalistlerin değil, aynı zamanda gençliğin ve işçi mücadelelerinin ifadesidir. PSTU her seçimde yaptığı gibi, seçim kampanyalarını fırsat haline getirerek, kitle hareketlerini ve seferberliklerini yükseltecek ve bunları destekleyecektir. Örneğin, iş televizyon konuşmalarına geldiğinde, küçük dahi olsa grevleri, süren mücadeleleri ve direnişler selamlanacak, destek çağrıları yapılacaktır.

8. Politik ve mali olarak bağımsız aday

İşçi örgütleri ve partileri yozlaşmıştır. Buna PT de dahildir. Bankalardan ve şirketlerden mali destek alıyorlar. Eğer mali açıdan burjuvaziye bağımlıysanız, politik olarak burjuvaziden bağımsız kalmanız imkansızdır. Aynı şekilde, Rio Grande do Sul'da büyük demir çelik şirketi Gerdau'nun PSOL' a 2006 seçimlerinde mali destek vermesi çok ciddi bir sorundur. Bu nedenle biz mali bağımsızlık üzerinde ısrarla duruyoruz. PSTU'nun tüm seçim kampanyasının gelirleri işçilerin verdiği aidatlarla yürütülmektedir. Ze Maria'nın adaylığı bu ilkeye dayanmaktadır.

9. Ayrımcılığa karşı

Uniban'da bir üniversite öğrencisi kadına yönelik trajik saldırı* infial uyandırdı ve kadınlara karşı saldırılarla mücadelenin aciliyetini bir kez daha ortaya koydu. Benzer şekilde siyahlara ve kapitalizmin aşırı sömürüsüne maruz kalan homoseksüellere yönelik ayrımcılığa karşıyız. Tüm baskılara karşı savaş, PSTU adaylarının kapitalizme karşı mücadele ve sosyalizmi savunma programının temel bir parçasıdır.

10. Antiemperyalist ve enternasyonalist aday

Ze Maria'nın seçim kampanyasının köşe taşlarından biri de Brezilya askerlerinin Haiti'den çekilmesidir. Ze Maria'nın adaylığı, Obama hükümetince sürdürülen tüm emperyalist operasyonlara karşı çıkmak anlamına gelmektedir.

**** Mini etek giydiği için okul arkadaşları tarafından tacize ve saldırıya uğrayan, küçük düşürülen kadın öğrenci, 'uygunsuz davranışlarda bulunduğu' gerekçesiyle üniversiteden uzaklaştırılmış, ardından hakları kendisine geri verilmişti. Bu olay Brezilya kamuoyunda çok tartışıldı, Türkiye medyasında da yer buldu...***

Zelaya'nın teslimiyeti...

31 Ekim tarihli Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal (UİB-DE) açıklamasında, devrik Cumhurbaşkanı Zelaya'nın temsilcileriyle darbeci Miguel Micheletti'nin temsilcileri arasında yapılan Guaymura Anlaşması'nın (Tegucigalpa olarak da bilinir) Zelaya'nın tam teslimiyeti anlamına geldiği belirtilmişti.

Zelaya, koltuğuna tekrar oturabilme hesabıyla, kısa bir süreliğine de olsa darbecilerin cezalandırılmaması ve Honduras halkının en büyük özlemi olan kurucu meclis çağrısının geri çekilmesini bile kabul etmişti.

Daha da kötüsü, darbecilere ve onların kurumlarına meşruiyet sağlamış (Zelaya'nın koltuğuna geri dönüşünü, Darbeci Yüksek Mahkeme'yle mutabakat halinde olan Kongre oylayacaktı) ve seçim süreci ile seçilen yeni hükümet üzerindeki otoritesinden feragat etmişti.

Birkaç gün sonra, Zelaya'nın kendisi de, bu hususlarla ilgili ABD Başkanı Barack Obama'ya yazdığı mektubu yayınlayarak bu iddiaları doğrulamıştı. Görevine geri dönüşü ertelenen Zelaya, mektubunda, "Görevime geri dönmemi konu edecek hiçbir anlaşmayı kabul etmiyorum," diyor ve ekliyordu: "Böylesi bir anlaşmayı kabul etmek, darbeyi örtbas etmek olurdu." Zelaya, 29 Kasım'da yapılacağı duyurulan başkanlık seçiminin de, "darbenin fiili ve fikri sorumlularını temize çıkarmak için tertiplenmiş ve fakat halkın geniş kesimlerince benimsenmeyen yasa dışı bir aldatmaca" olduğunu belirtmişti.

Zelaya, ABD Dışişleri'nin bir takım açıklamalarından da anlaşılabileceği gibi ABD yönetiminin göreve derhal geri dönme talebini desteklemediğini de ifade ediyordu. ("Zelaya göreve iade edilse de edilmese de seçimler ABD tarafından tanınacaktır", ABD Dışişleri Bakanlığı; ve "yürütülmekte olan uzlaşma müzakereleri Zelaya'nın görevine derhal geri dönmesini kapsamamaktadır... ABD seçimlerin sorunsuz bir şekilde yapılmasına yardımcı olacaktır.", Amerikan Devletler Örgütün'ndeki ABD Büyükelçisi Lewis Amselem)

Bunların ışığında Zelaya mektubunu, Obama'ya ABD'nin "Honduras'ta bir ulusal uzlaşma atmosferinin yaratılarak, tüm halkın eşit ve özgürce katılabileceği bir seçimin koşullarının oluşturulmasına destek vermesi" gerektiğini söyleyerek bitiriyordu.

Teslimiyetin neticesi

Zelaya'nın mektubunda bahsetmediği şey, mevcut durumun (göreve iadesinin darbeciler tarafından çeşitli manevralarla sürekli ertelenmesi) aslında, kendisinin darbeyle görevden ayrılışından beri izlediği siyasetin özellikle de imzalanan Guaymura Anlaşması'nın sonuçlarından başka bir şey olmadığıdır.

Darbenin ardından Zelaya'nın temel siyaseti darbecilerle görüşmeler ve uluslararası baskılar yoluyla göreve geri dönüşünü sağlamaktı. Yani, ABD ve Lula gibi Latin Amerikalı 'dost'larının darbecilere yapacağı uluslararası baskıya bel bağlamıştı. Arias tarafından hazırlanan fakat arkasında Hillary Clinton'un bulunduğu San Jose Planı'na fit olması da bunun bir ifadesidir.

Başlangıçta, bir yandan yürüttüğü pazarlıkta elini güçlendirmek için Honduras halkına kitlesel seferberlik çağrısı yaparken, bir yandan da darbeci hükümet ve rejimle topyekun bir cepheleşme ve çatışmadan uzak tutabilmek için bu seferberliği sürekli olarak 'barışçıl' bir düzeyde tutmaya çalışıyordu. Fakat 21 Eylül'de ülkeye dönüşünün ardından sözde direniş çağrılarına son vererek uzlaşma görüşmelerine odaklandı.

Ne yazık ki, Direniş Cephesi bu yeni yaklaşıma uyarak sokaklardan çekilmekle ciddi bir hata yaptı: İlk olarak, kitle seferberliğinin geri çekilmesini çeşitli argümanlarla meşrulaştırdılar ve Guaymuras Anlaşması'nı desteklediklerini ilan eden bir bildiri yayınladılar.

Gelinen noktada, Honduras halkı ilk günden beri darbecilere karşı kahramanca bir direniş göstermiş ve pek çok şehit vermiştir. Bu direniş zamanla kitleselleşerek darbeci rejimin kurumsallaşmasını önlemiş, bu kahramanca direnişin zafere ulaşarak sınıfsal talepler uğruna mücadele için daha uygun koşullar yaratabileceği olasılığını gündeme getirmiştir.

Fakat Zelaya'nın siyaseti, bu güçlü olasılığı gündemden çıkararak mücadeleyle zafere ulaşabilecek olan Honduras halkını adeta dolandırmıştır.

Başka bir deyişle, Guaymuras Anlaşması'yla –Obama'ya yazdığı mektupta kendisi de belirttiği gibi- "darbeyi... fiili ve fikri sorumlularını" ve "halkın büyük kesimlerince reddedilen anti-demokratik seçim manevrasını" örtbas etmeye yardım eden de Zelaya'nın kendisi olmuştur.

Boşlukta asılı kalmak

Bütün umudunu 'uluslararası baskılar' ve darbecilerle görüşmelere bağlayan Zelaya, tamamıyla devre dışı bırakılabileceğini fark ederek umudunu yitirmeye başladı çünkü Obama'nın onu gözden çıkardığını, artık boşlukta kaldığını hissetti. Öte yandan, Obama'nın esas derdinin 'demokrasi'yi ya da Honduras halkının çıkarlarını savunmak olmadığı, aksine işlerin sarpa sarmasını önlemek için görüşmeleri kullandığı ve özellikle de darbenin ezilen kitlelerin seferberliğiyle yıkılmasını önlemek olduğu ortaya çıktı.

Zelaya, Guaymuras Anlaşması'nı imzaladığında, UİB-DE, "Zelaya burjuva karakterini ve bunun yarattığı aşılmaz sınırlarını açıkça belli etmiştir. Ezilen kitlelerin mücadelesine, onu yükseltmek için değil, mevcut ekonomik, siyasi ve sosyal yapıyı korumak için önderlik etmektedir," tespitini yapmıştı.

Bugün, darbe rejiminin manipülasyonlarıyla ortaya çıkan yeni durumla beraber, Zelaya 'burjuva karakterini' bir kez daha göstermekte ve ezilen kitleleri mücadeleye çağırmak yerine emperyalist Obama yönetiminin siyasi müdahalelerine hastalıklı bir şekilde teslim olmaktadır.

Düzmece seçimleri boykot!

Yapılacak olan seçimler bütünüyle anti-demokratik ve sahtekarcadır. Bundan dolayı UİB-DE olarak, Direniş Cephesi'nin ve diğer örgütlerin çağrısına katılıyor ve Honduras halkını, sendikalarını, solcu ve halkçı örgütlerini seçimleri boykota çağırıyoruz.

Öte yandan, Demokratik Birlik'in milletvekili ve önümüzdeki seçimde aday olan Cesar Ham'ı ciddi bir hata içinde olduğu hususunda uyarmak istiyoruz. Zira aynı partinin üyesi Thomas Andino Mancia'nın belirttiği gibi, "Seçmenlerden oy almak için güçlü bir tanıtım faaliyeti yapmak, şehirlerin duvarlarını binlerce afişle donatmak ve pahalı radyo ve TV reklamları için yüksek miktarda harcama yapmak" doğru bir tutum değildir. Cesar Ham ve seçime girme kararında onunla birlikte olanları bu tutumlarını gözden geçirmeye davet ediyoruz: Bu düzmece seçimlere katılmak sadece darbeci rejimi meşrulaştırma amacına hizmet edecektir.

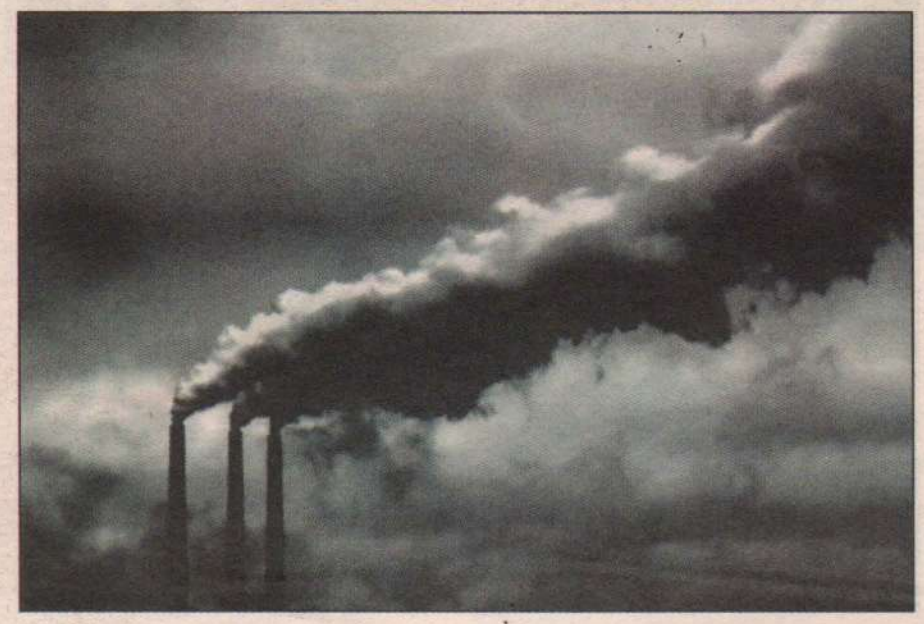
Bizim görüşümüze göre, bu boykot örgütlenmeli ve böylelikle ezilen kitlelerin yeni bir seferberliğini başlatmak için harekete geçilmelidir. Kitlelerin seferberliği, bu düzmece seçimlerden çıkacak hükümete karşı da sürdürülmeli ve gerici siyasi rejimle mevcut anti-demokratik anayasayı ortadan kaldırarak toprak reformunu gerçekleştirecek, Soto Cano Amerikan Askeri Üssü'nü kapatacak ve ülke üzerindeki emperyalist-oligarşik egemenliğe son verecek bir kurucu meclis talebi yükseltilmelidir.

Zaman, bir yandan direnişin, bir yandan da darbeciler karşısında Zelaya'nın izlediği siyasetin hesabını kesme zamanıdır. Honduras halkının bu talepler uğruna vereceği mücadeleye Zelaya'nın önderlik edemeyeceği açıktır, zaten buna niyeti de yoktur. İhtiyacımız olan şey, ezilen kitlelerin her türlü burjuva sözde liderden tamamen bağımsız örgütlenmesidir.

Bu sonuçlarla beraber, UİB-DE, bütün ülkelerin ezilenlerini, hükümetlerini düzmece seçimleri ve oradan çıkacak herhangi bir yönetimi tanımamaya zorlayacak bir uluslararası kitle seferberliğine çağırmaktadır. Yani, bu iş boş sözlerle ya da resmi diplomatik girişimlerle yapılamaz. Honduras'ın en önemli ihracat ortağı ve düzmece seçimleri resmi olarak tanıyacağını açıklamış olan ABD başta olmak üzere, Guatemala, El Salvador ve Nikaragua gibi sınır komşusu ülkelerle bütün Güney ve Orta Amerika ülkelerinde ekonomik boykot talebi yükseltelim!..

Havalar nasıl olursa olsun, sizin havanız güzel olsun...

1997 yılında düzenlenen Kyoto'daki İklim Zirvesi'nden sonra 7–18 Aralık'ta Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da iklim ve karbonmonoksit gaz salınımları üzerine yeni bir uluslararası zirve düzenlenecek. Kyoto'daki zirveden çıkan protokol hem yetersiz olmakla eleştirilmişti, hem de yıllar içinde ABD, Türkiye gibi ülkelerin de imzalamasını sağlamak üzere içinin boşaltıldığı vurgulanmıştı.

Devletlerarası bu gibi protokollerin bağlayıcılık teşkil etmesi yerine, giderek aşındırıldığı dikkate alınınca Obama'nın 15 Kasım'da yaptığı konuşma daha da düşündürücü bir hale geliyor. Obama zirvenin sonucunda yapılacak açıklamanın 'siyaseten bağlayıcı' olmasını, yani herkesi kapsayabilecek şekilde formüle edilmesi gerektiğini söyledi. Birçokları için bu açıklama bir üçkağıttan ibaret; ABD'nin bir kez daha ortak bir karara uymaktan caymak için zemin kolladığına ve kendi şirketlerinin kârlılığını iklim felaketini önlemekten üstün tuttuğuna işaret ediyor.

Suların barajlarda toplanarak metaya dönüştürülüp satıldığı, rüzgar enerjisi için köylülerin topraklarına el konup uluslararası şirketlere peşkeş çekildiği, ormanların hektar hektar uluslararası sermayenin testerelerine teslim edildiği ve tohumların çeşitliliğinin satılabilir tek bir GDO'ya çevrilip patentler altında tekelleştiği neoliberal çağın hamisi ABD'nin ve onunla birlikte üç maymun oynayan diğer devletlerin bu zirve sonunda çevre sorunlarına nasıl eğileceği elbette merak konusu. Fakat karbonmonoksit gaz salınımını yavaşlatmak için, serbest piyasada bir 'hak' olarak alınıp satılmasını öngören burjuvazinin 'dünya pazarını sömürmek yoluyla tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kozmopolitleştirme' hedefinden öte bir anlam yüklememek gerekiyor bu zirveye. Nihayetinde uluslararası sermayenin sömürüsünü kolaylaştırıcı bir rol üstlenen mevcut dünya hükümetlerinden bu sömürüye dur diyecek dirayeti beklemek aşırı bir iyimserlik olurdu.

LADA'yı da satarlar!..

Rusya'da yeni bir özelleştirme dalgası ve stratejisi sözde 'yurtsever' (Bir çeşit Rus ulusalcısı) Putin-Medvedev hükümeti tarafından başlatıldı. Türkiye'de Lada olarak bildiğimiz arabaları üreten Avtovaz'ın geriye kalan hisseleri de uluslararası şirketlere satılacak. Rusya'da hükümet 90'larda başlayan özelleştirmelerin söylemini yeniliyor ve sermayenin ve özellikle yabancı sermayenin, sorunları çözeceğini söylüyor. Diğer taraftan, bir bakan da işçilerin yaşadığı Togliatti'de işten çıkarmaların olmayacağına yönelik demeçler vererek, olası bir direnişin önünü önceden kesme hesapları yapıyor. İşçi temsilcileri ve sendikaların talepleri ise fabrikaların tamamen kamulaştırılması, hiç kimsenin işten çıkarılmaması, maaşların düşürülmemesi ve yabancı sermayeye hiçbir fabrikanın satılmamasını yönünde...

Avtovaz'ın hisselerinin bir kısmı daha önceden Renault'ya satılmıştı. Renault da kriz karşısında Fransa dışındaki fabrikalarını kapatarak yabancı sermayenin kaypaklığını tekrar göz önüne sermiş ve krizin faturasını işçilere çıkarmıştı. Yabancı sermayeye, özelleştirmelere ve krizin faturasının işçilere çıkartılmasına neden karşı olduğumuzu ve dünyanın dört bir yanındaki direnişleri neden desteklediğimizi izah eden bir örnek daha işte...

Mercedes'in Arjantin haltları!..

Arjantin'de diktatörlük döneminin işkencecilerinin yargılandığı bir davada, Mercedes Benz yöneticilerinin diktatörlükle işbirliği yaptığı ortaya çıktı. Hector Ratto adlı eski sendikacı, Arjantin'de yatırım yapan Mercedes Benz'in, sendikacıların adreslerini cuntaya bildirdiğini söyledi. Bugün 61 yaşında olan Ratto, "Tutuklamalar genelde geceleri olurdu, ama ben 29 yaşındayken, 12 Ağustos 1977'de gündüz vakti Mercedes'in binasında tutuklanıp götürüldüm" dedi. "Askerler beni şirketten aldı, çünkü yeni adresimi bilmiyorlardı," diye konuşan Ratto, şirketin o dönemdeki müdürü Juan Tasselkraut'un, Diego Nunez adlı başka bir sendika delegesinin adını telefonla askerlere bildirdiğini duyduğunu öne sürdü. Eski delege, "Adresi bildirildiği günün akşamı Nunez evinden götürüldü ve bugüne kadar kendisinden haber alınamadı" dedi. Ratto ayrıca, 19 ay işkence gördüğünü, uzun süre kollarının felç kaldığını, 8 Mart 1979'da serbest bırakıldığını, ama ülkeyi terk etmesinin yasaklandığını ve her hafta karakola görünmek zorunda bırakıldığını anlattı. Arjantin'i 1976-1983 arasında yöneten askeri cunta döneminde Mercedes'te çalışan 14 delege gözaltında kaybedildi. Pek çok başka tanık da Mercedes'in diktatörlükle işbirliğini doğruluyor.

Kapan susam kapan...

Ürdün Kralı Abdullah, meclisi feshederek erken genel seçimlerin yapılması için emir verdi. On senelik iktidarında ikinci kez meclisi fesheden Kral'ın kararı El-Cezire'nin haberine göre internet ortamlarında neşe ile karşılandı. Kurban Bayramı için aldıkları en iyi hediye olduğunu yazan yorumlardan tutun, Ürdün'deki siyasal ortamın komaya girmiş olduğunu belirtenler, mevcut meclisin yasamadaki yetersizliğinden ve yolsuzluklarından dem vuranlara kadar envai çeşit yorum var. Fakat fesih kararının arkasında, hükümet yanlısı vekiller ile, İslamcı ve solcu vekillerin seçim kanunu üzerinde anlaşmamasından kaynaklanan siyasi çalkalanmanın yattığı biliniyor. Ürdün'de muhalefet genellikle seçimlere hile karıştırıldığından yakınıyor. Ürdün, malum, bölgemizde ABD'nin yedek kuvvetlerinden biri olarak hizmet veriyor. Türkiye de dahil olmak üzere Ortadoğu'da uşak rolü oynayan tüm ülkelerde meclislerin birbirine bu kadar benzemesi çok enteresan değil mi? Aslında 'olsa da olur, olmasa da olur' gibi bir durumları var. Ve tamamı internet forumlarında dalga konusu... Bu arada, kral da ne yahu?!

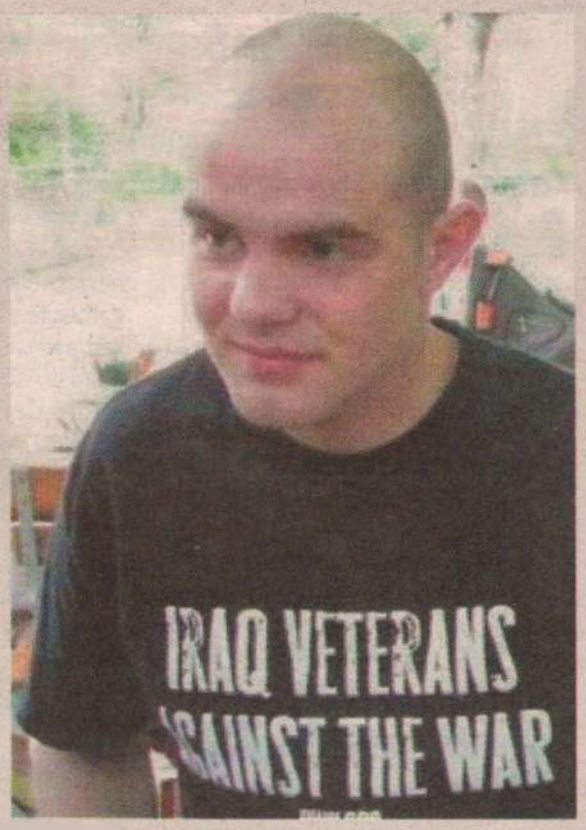
ABD'nin 'gazi'leri savaşa karşı...

İtalya'daki Alternatif Komünist Parti'den (PdAC) Patricio Cammarata, Savaşa Karşı Irak Gazileri'nden Chriss Capps ile ABD'deki Fort Hood Üssü katliamından sonra bir söyleşi yaptı. ABD'nin Teksas eyaletinde bulanan Fort Hood Askeri Üssü'nde psikiyatrist olarak görev yapan Nidal Malik Hasan adlı binbaşı 13 kişiyi öldürmüş, 30'un üzerinde askeri de yaralamıştı. Fort Hood'daki saldırının bugüne dek bir Amerikan askeri üssüne düzenlenen en büyük saldırılardan olduğunu belirtilirken, üstte görevli olan Hasan'ın Irak'tan dönen askerlerin anlattığı savaş hikayelerinden etkilendiği, bir Müslüman olarak aşağılandığı ve sonunda cinnet geçirerek askerlere kurşun yağdırdığı öne sürülmüştü.

Chriss Capps ile gerçekleştirilen söyleşi, savaş psikolojisine, ekonomisine ve emperyalizme hayli ışık tutuyor. ABD ve NATO'nun Avrupa'daki en büyük üslerinin olduğunu Almanya'da, Frankfurt'ta yaşayan Capps ile yapılan görüşmenin ana hatlarını, ABD ordusunun içinde koşullar, Savaşa Karşı Irak Gazileri'nin örgütlenmesi, Obama'nın aldığı Nobel Barış ödülü, kapitalizmin savaşarak krizlerden çıkma eğilimi oluşturuyor. Capps öncelikle 2003 yılından beri 20 bin askerin firar ettiğinden ve hayatta kalanlar arasında haftada 150'ye kadar varan intihar vakalarının olduğundan bahsediyor. Bununla beraber 100 bin gazinin ABD'de evsiz ve sokakta yaşadığına dikkat çekiyor. Savaşın en başından beri ekonomik bir güdüyle yapıldığını söyleyen Capps, savaş karşıtı gazi örgütlenme sürecini 430'un üzerinde gaziyle gerçekleştirdiklerini ve 2007 yılında bu rakamın yaklaşık 2 bine kadar çıktığını belirtiyor. Örgütlenmeye katılanların tamamı asker kökenli ve askerliği sürenler de bu işin içinden nasıl çıkacaklarını düşünüyor.

Capps, ordunun aynı zamanda post-travmatik stres bozukluğu teşhisi konulan askerleri fiziksel etkisi yüksek ilaçlarla kısa sürede 'tedavi edip' cepheye göndermeye çalıştığının da altını çiziyor. Ona göre, bu sorun ancak savaş ortamından ve savaşmış insanların arasından kati bir uzaklaşma ile çözülebilir. Obama'nı iktidara gelmesiyle birlikte askeri harcamaların düşmediğine dikkat çeken Capps, Obama'nın Nobel Barış Ödülü almasını ise, Kissenger'a aynı ödülün verilmiş olduğunu hatırlatarak cevaplıyor.

Son olarak, kapitalizmin krizden savaşarak çıkmaya çalıştığına dair bir yorum üzerine, büyük şirketlerin savaşlardan büyük kâr ettiğini gördüğünü belirten Capps, uluslararası ölçekte savaşa karşı muhalefetin öncelikle ABD'deki insanlara savaşa ayrılan paranın vergilerinden, sosyal hizmetlere ayrılabilecek bütçeden ve işçilerin cebinden çıktığını söylemekle başlayacağını düşünüyor. Capps, geçen sene Türkiye'de de bir panele katılmıştı...

Molla Ömer gezintiye çıkmış!..

Washington Times'ta çıkan bir habere göre, adı verilmeyen ABD istihbarat kaynakları gizemli lider Molla Ömer'in Karaçi'de olduğunu ve Pakistan gizli servisinin himayesi altında oraya vardığını yazıyor. Pakistan hükümetinin derhal yalandığını haber ABD'de ilgi çekmeye başladı. Birçok yorumcu özellikle ABD'li idarecilerin ve diplomatların Pakistan hükümetine ve görevlilerine güven duymadığını ve özellikle konu Taliban olduğu zaman olayların ABD çıkarlarının dışında geliştiğini düşünüyor. Bazıları da bu haberin sadece ABD tarafından Pakistan'a işbirliğini arttırması için yapılmış açık bir baskı olduğunu düşünüyor.

Bölgede dezenformasyonun ve gerilimin arttığı böyle bir ortamda bazı soruları sormak ve hatırlatma yapmak önemli. Öncelikle Pakistan gizli servisi gerçekten bir yandan savaştığı Taliban'a destek mi veriyor? Ve bir hatırlatma: Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali sırasında, ABD ve tabii oradaki en güvenilir müttefiki Pakistan Taliban'a dolaylı ve doğrudan çok ciddi destek vermişti.

Kendine çok güvenen emperyalistler aynı nehri geçerken sürekli at değiştirmeye çalışıyor, yarattıkları terörle milyonlarca kişiyi yerinden-yurdundan ediyor, mülteciler aşevi kuyruklarında Pakistan polisi tarafından coplanıyor, sonra emperyalizm kendi yarattığı canavarlarla yeni savaşlara girişiyor. Hafızayı canlı tutmak lazım vesselam!..

Türkiye Afganistan'da ne iş yapar?

28 Ekim günü Kabil'de beş BM görevlisinin öldürülmesinden sonra Afganistan'da çalışan birçok BM çalışanı ya işlerini bırakıyor ya da sözleşmelerini uzatmama kararı alıyor. NATO üslerinde çalışan sivillerin de öldüğüne dair benzer haberlerin medyaya yansıması üzerine BM Afganistan'da bir yeniden yapılanmaya gidiyor. Kasım ayı sonu itibariyle Afganistan'da 461 iş pozisyonu açığı var. Yeni personel alımları yanında bu rakam açıkçası haberleri doğrular nitelikte. Yeni yapılanmanın içinde BM'nin çalışanları için daha 'güvenli' ortamlar sağlayacağı ve Afganistan'da olması gereken birçok çalışanın şu anda Dubai'de konumlandırıldığı haberlerde yer alıyor. Giderek yükselen direniş, hükümetteki yolsuzluk ve NATO işgalinin sivillere yönelik vahşeti, emperyalizmin Afganistan'da istikrar sağlayabilmesi açısından hiçbir umut vermiyor.

Peki sizce Türkiye'nin bu ateş çemberine dönmüş ülkedeki 1.000'e yakın askeri kimin çıkarlarının bekçiliğini yapıyor. Yoksul halkın zorla askere alınan çocukları Afganistan'da kime hizmet ediyor?

CAFER KARATEPE

Kapitalizm alıklaştırır ve ahlaksızlaştırır

Doğada belli iklim koşullarında belli türler oluşur. İklim değişince eski türler yok olur yerlerine yenileri türer, kimi eski türler değişime uğrayarak –mutasyon- uyum sağlar. Kişinin sosyal, kültürel, moral değerleri, davranış biçimleri, dünyayı ve doğayı değerlendirmedeki ölçüleri ise içinde yaşadığı toplumun sosyal, siyasi ve iktisadi yapısına uygun biçimde gelişir. Nasıl ki insanın biyolojik yapısı doğaya uyum sağlayarak varlığını sürdürebiliyorsa, zihinsel ve ruhsal yapılarının da, içinde bulunulan topluma, yani onun iktisadi, siyasi, kültürel, moral vb. örgütlenişine uyum sağlaması doğaldır. Bu insana güvence sağlar; ama o toplum yapısı çarpıksa uydumcu insanların da çarpıklaşması kaçınılmazdır.

Kuşkusuz kimi insanlar, içinde bulundukları toplumun değer yargılarına, dünyayı yorumlayışlarına katılmaz, kendilerine özgü davranış biçimleri ve moral değerler geliştirirler. Bu insanların hayatlarının nasıl zor geçtiğine tarih çok tanık olmuştur ve bizim de buna dair pek çok deneyim ve gözlemimiz var.

Bilimin öngördüğü bu genel tespitten sonra kendimize küçük bir ayna tutalım:

12 Eylül'ü yaşayanlar iyi bilir. Gençler doğru dürüst yargılanmadan, yaşları büyütülerek darağaçlarına gönderildi. Başta Diyarbakır olmak üzere hepsi birer işkencehaneye dönüştürülmüş hapishanelerde on binlerce insan aklın alamayacağı işkencelere maruz kaldı, işçilerin ve diğer emekçilerin o güne kadar sahip oldukları hakları gasp edildi. **Kısacası ülke bir ön hazırlıktan (ön cehennem) sonra asıl cehenneme dönüştürüldü. Hal böyleyken, çoğu 'hür basın' ve kendilerini aydın sayan bilim insanı, sanatçı, yazar-çizer takımı 'uydum cuntaya' deyip darbecilerin arkasında saf tuttu.** Zaten çoğu onları çağırıp duruyordu. **Şimdi bakıyorum da, çoğu darbe karşıtı olmuş, millete demokrasi dersi veriyor;** tüm yaptıkları yine bu iklimin ürünü, hiç darbe yapmamış potansiyel darbecileri kovalamak. **"Evrim mi geçirdiler?" diyesim var da, eski darbecilere toz kondurmuyorlar be kardeşim.** İster istemez ikircikleniyor insan. (Burada Aziz Nesin'in başını çektiği 1.300 kadar aydını hatırlamak gerek. Aydınlar Dilekçesi adıyla tarihe geçen bir dilekçe kaleme alarak cuntanın uygulamalarına karşı çıkmışlardı.)

Akşam gazetesinden köşe yazarı **Serdar T**, mizah yapıyorum diye Rojin'in kişiliğinde Kürtleri aşağılamış. Bunu yaparken de benzerlerinden farklı olmak adına, belki de cinsel sorunlarından dolayı çoğunluğun koyduğu çizgiyi az biraz aşmış. **O yazının altına imzasını atacak sürüyle köşe yazarı olduğunu adım gibi biliyorum.** Zaten kendisine tepki de sosyalist soldan ve feministlerden geldi daha çok.

Adamın biri kadının birine cinsel tacizde bulunuyor. Köşe yazarının yorumuna bakalım: "Kancık (dişi) köpek kuyruk sallamayınca erkek köpek peşine düşmez." Bunun altına imza atacak yazar ve vatandaşların tahminini size bırakıyorum.

TV kanalında haberleri izliyorum. Polis eylem yapan bir öğrenci gurubunu her zamanki gibi dağıtıyor. Çocuklar can derdinde, kaçışıyor. Polis yakaladığını hallediyor. Bir sunucunun şunu demesi gerekir: "Öğrenciler kaçışırken polis yakaladığını copluyor, tekmeliyor, yerlerde sürüklüyor." Çünkü beyaz camda görünen bu... En azından hemen çoğu TV'nin polisi kollamak adına kullandığı şu cümleyi kurabilirdi: "Polisle öğrenciler arasında arbede çıktı." Hayır! Sunucu gözümüzün içine baka baka şöyle diyor: **"Bakın bakın sevgili seyirciler, öğrenciler polise nasıl saldırıyor!.."**

Pes be, dedim! Bir başkası bana anlatsa inanmazdım ama gözlerimle gördüm, kulağımla işittim. Hatta kendimden kuşkulandım eşime sordum. O da aynılarını görmüş ve duymuştu. Geçen günlerde -11 Kasım, akşam haberleri- Kanal D'de Mehmet Ali Birand, hırsızlık yapan iki kadının **'Roman'** olduğunu üstüne basarak birkaç kez yineledi. Yarın, öbür gün benzer şekilde suç işleyen insanların etnik kökenlerini ya da mezheplerini söylemeye başlarsa kimse şaşırmasın.

Bir kadına özellikle de çocuğa yönelik tecavüzün travmasının bir ömür boyu sürdüğünü tıp bilimi söylüyor. Konuyla ilgili çekilmiş sürüyle film, yazılmış romanlar ve hikayeler var. Neredeyse sıradan insanlar bile bilir bunu. Ama bizim yasalarımız bilmiyor, Adli Tıp'a, "Bak bakalım mağdur zarar görmüş mü?" diye havale ediyor. Hikayenin gerisini biliyorsunuz. Nerdeyse her gün bir kadına ya da küçücük bir kıza tecavüz edildiğini basından öğreniyoruz; ama bu konunun önüne nasıl geçileceği konusunda ne basında, ne 'aydın' diye andığımız insanlarda, ne yargıda, ne yasama kurumunda bir tepki yok; zira mağdurlar 'ikinci sınıf cins'ten ve çoğu gariban. Bu konunun takipçisi bir avuç kadını dinleyen yok. **Tecavüzcüler bu topraklarda mantar gibi nasıl çoğalıyor ve cesareti nereden alıyorlar, araştıran yok.**

İnsanlarımız kendi dininden, kendi ırkından olmayanlara, kendisi gibi düşünmeyenlere yapılan haksızlığı, işkenceyi, bırakın görmezden gelmeyi apaçık onaylıyor. Hatta kimi zaman kendisi uyguluyor. Bunu kendini aydın sayan insanların, politikacıların ve diğer toplum ve cemaat önderlerinin yapması düşündürücü. Bildiklerim gerçekten doğru mu, diye kendini sorgulayan, kendini karşısındakinin yerine koyabilen bir insan bulmak define bulmaktan daha zor.

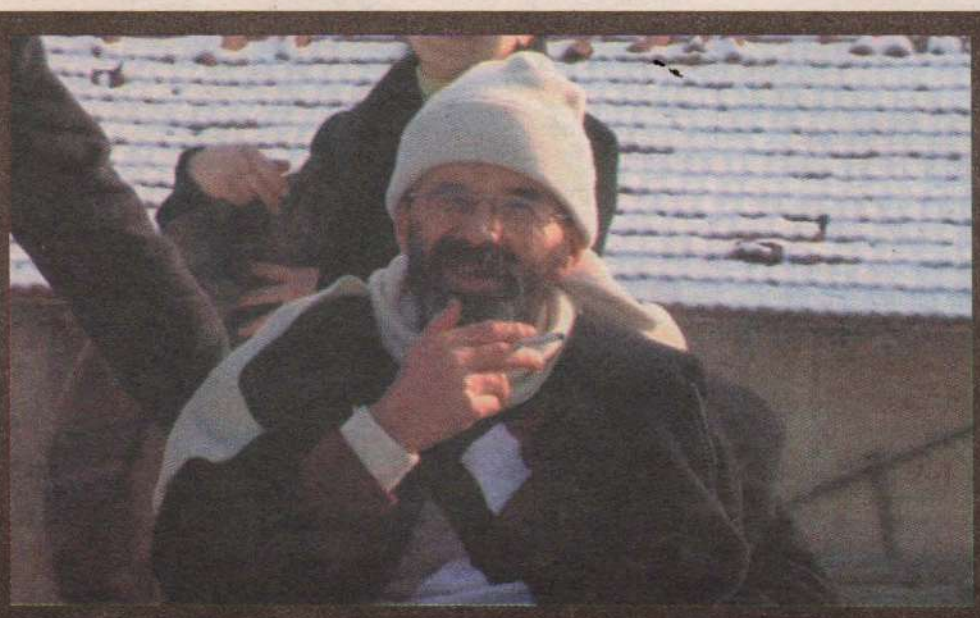
Dün belediye otobüsü ile Alsancak'a gidiyorum. Özel bir üniversitenin durağından çoğu kız 10 kadar öğrenci bindi. Birkaç durak sonra, elinde bastonu, bacağının birisi havada sallanan yaşlı bir yolcu diğer yolcuların yardımıyla güç bela otobüse girdi; ayakta duracak hali olmadığından ön sıraları işgal etmiş öğrencilere yalvaran gözlerle baktı. Onlar oturaklara yayılmış, kimi elindeki cep telefonu ile oynuyor, kimisinin kulağında kulaklık, müzik dinliyor. Hiç biri geleni görmedi ya da görmek istemedi.

Siz de benzer yüzlerce örnek verebilirsiniz toplumu iyice sarmış bu tür istisna olmayan durumlara...

Cumhuriyetin hedefi ulusal bir sermaye yaratarak örnek aldığı ülkelerdeki –Avrupa- gibi kapitalist yoldan kalkınmak ve 'çağdaş bir ulus' inşa etmekti. Bunun araçları milliyetçilik, din, ataerkil ilişkiler, devlet medyası, kültür, asimilasyon...du.

Her düşünceden insanımızın sadece cumhuriyetin kurucularına değil, ondan sonra gelenlere de bakması gerekir. Demirel'e, Özal'a, Evren'e, Erdoğan'a... Hepsi kapitalizmin ve kapitalistlerin değirmenine su taşıdı, taşıyor. Biraz da kendimize baksak bu arada, derim.

Yazının başında örneklerini sunduğumuz insan türünün oluşmasını sağlayan, 'bir ve tek' ölçüsü para olan ve bunu tüm insanlığa dayatan, insanın sömürülmesi, dolayısıyla aşağılanması üzerine yapılandırılan kapitalist sistemdir. Yani bizler biraz da kapitalizmin yaratıklarıyız. Onun için kimimiz alıklaştık, kimimiz ahlaksızlaştık, kimimiz de hem alık hem ahlaksız...

"Karpuz kabuğundan gemi değil, Titanik bile yaparsın. Para değil yürek meselesi."

Ahmet Uluçay (1954-2009)

SERHAT ÖZCAN

'Demokratik açılım' peşindeki hükümet yüzde 2 zammı beğenmeyen 'nankör' memurunu vatan haini ilan ediyor. Uluslararası anlaşmalarda yasal hak kabul edilen, bizde 12 Eylül Anayasası'yla suç olarak değerlendirilen grev hakkı 'demokratik açılımın yılmaz savunucusu' hükümetin tehdidiyle karşılaşıyor!

Yemle dışkıyı ayırt edemeyenler...

Bazen insan yaşamdan öyle uzak kalabiliyor ki… İş, güç, çalışmak, aşırı yorgunluk, insana gündemi takip hakkını vermeyebiliyor. Ama yazını da dergine, belli bir zamanda göndermek zorundasın.

Bir dergide yazacak birikimin varsa zaten, yazıyorsundur. Ya da birikimin, bir ayı kurtarabilir de gönderebileceğin yazıyla. "Kendimden bahsetsem dizi hikâye yazarım on sene, keyifli," diyerek bir içsel ukalalık da geliştirebilir insan kendince.

Sorumluluk, dediğimiz şey, resmini çizmek zorunda, mutluluğun ya da mutsuzluğun, işin kolayına kaçmadan…

***

Ben de evdekilere sordum, ülkenin en önemli meselesi nedir bu aralar diye?

Kızım, "Bağımsızlık meselesi," dedi.

Eşim, "Aymazlık…"

İş aldım başıma… Her iki konuyla ilgili sabahlara kadar yazılabilir. Yorgunluktan ölebilirim. Belki şu an ölmek kurtuluş bile olabilir. Ama sen yazmasan, ben yazmasam, nasıl çıkacak hainlik ortaya?

Gelin bu gece 'açılım' diyelim inanalım… Demokrasi süreci diyelim inanalım… Darbe yapmak istediği varsayılan insanların darbe planlarını fallı sakızlara ya da, kahvehanelerdeki yazboz denilen, birahanelerde ve bazı esnaf lokantalarında ellerin kurulandığı saman kağıtlarına yazıldığına da inanalım. Saman kağıdı madem, sapla samanı da karıştıralım.

Kanadalıların hepsi salak.

Bizse uyanık olduğumuz için bütün alerjik reaksiyonu yüksek h1 n1'leri de tıp simsarları onlara kakaladı. Gerçi sonra uyanıp iade ettiler ama…

Allahtan biz uyanığız da sağlamlarını en çok parayı vererek önceden kaptık.

Çünkü biz sosyal devletiz ve vatandaşımız kobay değil. Aşı yaptırmayan iki yüze yakın insan öldü şu ana kadar. Geçen yılın bu anına kadar 'normal' gripten ölen sayısı da bu kadarmış!

***

Dünyada en büyük kazanç sahiplerinin oluşturduğu ve en büyük pazarları elinde tutan ilaç endüstrisi, laboratuarlarında domuz gribinden daha güçlü bir virüsü geliştiremezlerse yuh olsun onlara.

Şu anda dünyadan silahsızlanma karşıtlarının eylemleriyle ilgili tepkileri alıyoruz ama ilaçsızlanmaya karşı da acil eylem planları geliştirmekte yarar var. Okullarda, "Silah endüstrisi mi, ilaç endüstrisi mi daha tehlikelidir?" şeklinde münazaralar dışında somut bir gelişmenin peşine düşme zamanının geçtiğine inanmakla birlikte, bu tarz münazaraların da artık kalmadığına kanaatim tamdır.

***

Yabancıların memlekette mülk edinebilmelerini sağlayan yasa yıllar önce çıkmıştı. (Sanki kendi mülk sahiplerimiz yetmiyordu!) Şimdi de kamu ihalelerine yabancı şirketlerinde girebilmesini sağlayacak düzenleme 'vatansever' mecliste kabul gördü. O yabancı şirketlerin yerli ortaklarının kimler olduğunu araştırmacı ve satılmamış birkaç medya mensubu kalır ve yayınlayabilecekleri bir iletişim kanalı bulabilirse bizler de öğrenebileceğiz. Ama ileride oluşabilecek sansüre karşı şimdiden bazı çözümler önermek mümkün. İhaleyi kazananların birçoğu Arap Yarımadası'ndan olacağı için, "Kim gidip oralarda okumuş, kim şeyhinin dizinin dibinde poz vermiş, kim onların ülkedeki şirketlerinin muhasebesini tutup kara paralarını aklamış ve bu işleri yapanlar bugün nerelerde ne yapıyorlar?" soruları ehemmiyet kazanıyor… Bu veriler doğru iz sürmenin temelini oluşturacak, bundan kesinlikle emin olabilirsiniz. Sözüm ona muhalefet, "Vatan bölünmez!" sloganlarıyla, parçalanmayı sadece etnik köken ayrımcılığı zannetmeye devam ederken, böyle bir ihale yasasından rahatsızlık bile duymuyor.

***

'Demokratik açılım' peşindeki hükümet yüzde 2 zammı beğenmeyen 'nankör' memurunu vatan haini ilan ediyor. Yandaş kadrolaştırmaya son çiviyi de çakmak için '32 bin' memur alımı yapılacağını açıklıyor. Uluslararası anlaşmalarda yasal hak kabul edilen, bizde 12 Eylül Anayasası'yla suç kapsamında değerlendirilen grev hakkı 'demokratik açılımın yılmaz savunucusu' hükümetin Ulaştırma Bakanı tarafından, hadlerinin bildirileceği tehdidiyle sindirilmeye çalışılıyor. Yetmiyor bir uyarıda 'demokratik açılımın iç mimarı' Başbakan'dan geliyor: "Greve katılan memurlar sorumsuzluklarının hesabını vereceklerdir."

Metrobüs alımıyla ilgili şaibenin hesabını kimse vermeye çalışmazken, yüzde 2 zam yaptığı memurunu bindiği bu ucube otobüslere, yüzde 33 zam yapılıyor. Benzine 'yüzde 69' vergi veren bir memleketin vatandaşı olduğumuz halde üstelik…

Vahim olansa, tüm bir nüfusun, yaratılan ve dayatılan gündemlerle, dayak yemiş boksör kıvamında dolaşan ve gittikçe daha da tepkisizleşen insan yığını haline gelmesi.

Hızlı tren gibi zemini oluşturulamadığı için, sürekli raydan çıkarak astarı yüzünden pahalıya gelen parlamentomuz ve NATO'nun bekçisi konumundaki ordumuz, çözümsüzlük ve fakirlik üreten süreçte gayet mutlu, el ele çizgilerini gün be gün keskinleştirerek, yürüyorlar bir hedefe. Toplumsal çoğunluğun çoğu zaman dillendiremediği, taleplerin ise hiçe sayıldığı bir yolda, iç ve dış yandaşlarla mutlu mesut bir aymazlıkla ve durmadan, 'durdurulamadan' yola devam ediyorlar. Ortalık şeyhten, şıhtan, şaklabandan, dalkavuktan, 'al gülüm ver gülüm'cülerden geçilmiyor.

***

Yine kurban bayramı yine kaçan ve kovalayan 'hayvan'lar. Cinayet görüntüleri kadar, belki daha da fazla travma yaratmaya devam ediyor çocukların beyninde. Bunları görüp şuurunu yitiren çocuklarımızın ağlayan görüntülerini internet üzerinden dünyaya seyrettirip, "Bak çocuğum nasılda ağlamışsın hayvancağız boğazlanırken," diyerek çocuğa tekrar izletip, tekrar kaydediyoruz…

Bayram trafiğinde de geçen bayramların rekoru kırılacak gibi görülüyor. (Temenni değil ama bazen görünmeyen köy de kılavuz istemiyor.)

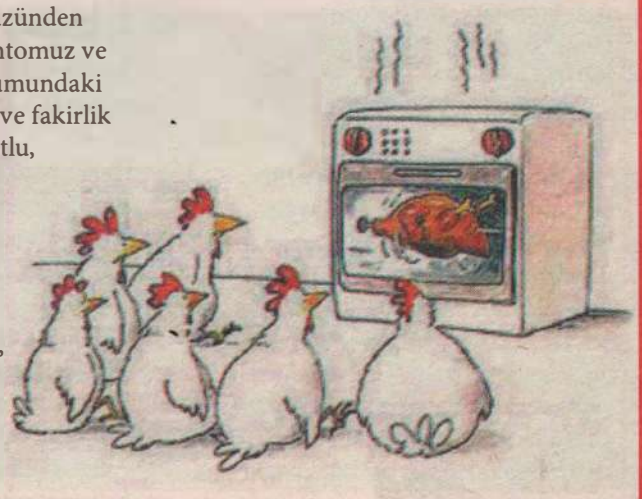
***

Geçenlerde bir gazetede Charles Darwin'den bir alıntı gördüm, paylaşmak istedim.

"Bilim ve sanat bir kuşun iki kanadı gibidir. Bu iki kanadı kullanabilen toplumlar uçar ve özgür olurlar. Uçamayanlar ise Tavuk olur. Tavuk toplum önüne atılan bir avuç yemi gagalarken, arkadan yumurtalarının alındığının farkında bile olmaz."

Çok güzel demiş üstat. Buradan yola çıkarak benim de aklıma bir şey geldi:

"Belki de bu yüzden yemle dışkıyı ayırt edemez tavuk…"

❍Sayı 39, Aralık 2009, Aylık süreli yayındır ❍Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ❍İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ❍Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven ❍Müessese Müdürü: Ali Yavuz ❍Görsel tasarım: Esin Tepe ❍Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ❍Faks: 0212 245 38 06 ❍Abonelik: 0212 292 95 65 ❍Baskı: Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 ❍Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. ❍Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul
❍Yazışma adresi: RED KÜLTÜR, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak No:18, Kat 2-3-4 Beyoğlu İSTANBUL
www.redciyiz.biz

HAKAN GÜLSEVEN

Kanalizasyon patladı!

Kanalizasyon patlamıştır. Ağır bir koku ortalığı sarmıştır. Bakın, *Sabah* gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Erdal Şafak istifa etti. Bu yazı kaleme alındığı sırada, gazete patronu onu istifasını geri alması konusunda ikna etmeye çalışıyordu. İstifa gerekçesi şuydu: Kurban Bayramı'nda İstanbul'da yaşanan ve bir otobüs durağında beş kişinin öldüğü trafik kazasını gazetenin manşeti yapmak istemiş ama patron katından İsviçre'nin minareleri yasaklama kararını manşet yapması direktifi gelmişti. Muhtemelen Şafak'ın işine sürekli burun sokuluyor ve adam bu işi artık kaldıramıyordu. Bu neden mi önemli? Anlatayım…

Sabah'ın da sahibi olan Çalık Grubu'nun başında Başbakan Tayyip'in damadı ve biraderi var. Grubun patronu ise son 13 sene içinde tezgahtarlıktan milyarlarca dolarlık servete doğru tırmanan bir 'süper yetenek'. Tabii 'gizli ortak'ları olduğundan kimsenin kuşkusu yok. Bu gazete, yancı gazeteler, atv, yamaç televizyon kanalları falan, sürekli olarak acayip gündemler icat ediyorlar. İsviçre'de topu topu dört minare var ama AKP medyası marifetiyle, Türkiye bu minarelerle yatıp kalkmaya başlıyor. Tayyip minareler üzerinden İsviçre'ye posta koyuyormuş gibi yapıyor, olay büyüyor, Tayyip kahramanlaştırılıyor, şeyh müritler tarafından uçuruluyor… İktidar medyası sürekli saçma bir gündem pompalıyor. Yaygara içinde gerçek gündem kayboluyor…

Öylesine bir bilgi kirliliği ve dezenformasyon yaşıyoruz ki… Hepimizin bildiği kontrgerilla şeflerinden kimse söz etmiyor, 12 Eylül darbesinin müsebbipleri hiçbir yaptırıma uğramıyor, fakat 'çetelere karşı mücadele' diye bir balon ortaya salınıyor ve Tayyip birden bir 'demokrasi kahramanı'na dönüştürülüyor. Bunun için eski Fethullahçı, yeni eşcinsel haham bir 'tanık'ın, Kanada'dan herhangi bir televizyon kanalına bağlanması yetiyor. Hani Tayyip emekçilere, yoksullara ağzından tükürükler saçarak saldırmasa, biz bile inanacağız 'demokrat' olduğuna.

Evet, bir ölçek göstermelik 'bireysel demokrasi', iki ölçek 'muhayyel bir darbeye karşı mücadele' bulamacının ardına koskoca işçi sınıfının ve yoksulların felaketi gizlenebiliyor. Grevler, direnişler, ilaç niyetine tek bir satır bulmuyor; gerçek işsizlik oranı, gerçek yoksulluk ve açlık sınırı, kaç

milyon kişinin bu sınırların altında yaşadığı gibi çok yalın bilgilere ulaşmamız mümkün değil.

Ve doğrudan AKP'de birikmiş tarikatlar koalisyonuna ait medya büyüyor. Şimdi, *Kanaltürk*'ü alan, *Bugün* gazetesi ve televizyonunu da elinde bulunduran 'yeşil' İpek Grubu'nun *Star TV*'yi almak üzere Aydın Doğan'la anlaştığı söyleniyor. Evet, doğru, Aydın Doğan medyası elbette 'işçi dostu' falan değil. Ne var ki, yeni yükselen 'ılımlı' İslamcı medya grupları, iktidarın dolaysız bir aracı olarak, Sabah'taki istifa sürecinde alenen görüldüğü üzere, sahte gündem tezgahları kuruyor. Bunların yayın organları, tek bir elden, AKP'deki basın bürosu tarafından yönetiliyor. Bu tipik bir faşist gelişimdir.

İktidar imkanlarını kullanarak muazzam bir yağma yapılıyor. Türkiye'nin enerji koridoru olarak tanımlanan Samsun-Ceyhan boru hattı ihalesiz olarak Çalık Holding'e veriliyor. Yetmiyor, Ceyhan'da bir de rafineri lisansı hediye ediliyor. Damadın başında bulunduğu bu holding, birden bire medyasıyla ve dev sanayi tesisleriyle, inanılmaz bir güç haline geliyor. Ve kimse bu yağmanın üzerine gidemiyor…

Herkesin herkesi dinlediği, casusluğun sıradanlaştığı, dinleme kayıtlarının birer şantaj unsuru olarak kullanıldığı, medyanın da bunun basit bir aracına indirgendiği acayip bir dönem yaşıyoruz. ABD'de tezgahı kurmuş olan cemaat merkezi, Türkiye'deki tüm teknik olanakları kullanarak, kendisine tehdit olarak gördüğü herkes hakkında komplo paketleri hazırlayabiliyor. Erzincan'da İsmailağa cemaati hakkında bir soruşturma başlatan savcı da, tecavüzcü Hüseyin Üzmez'e ceza veren hakim de dinlemeye alınıyor. Hırsızlığını bizzat kanıtladığımız Deniz Feneri şebekesine ilişkin tek bir adım atılamıyor. Yatıp kalkıp demokrasiden söz eden, 'demokratik açılım', 'anaların gözyaşları' edebiyatı yapan iktidar yandaşlarından, artık tamamen cemaat denetimine girmiş olan polis müessesesine dair de tek laf çıkmıyor. Alaattin'i sokak ortasında infaz ediyorlar, hemen bir sessizlik duvarı yükseliveriyor. Kendine yakın üfürükçülere de, tecavüzcülere de, hırsızlara da, katillere de, hukuka uydurma zahmetine katlanmadan kol kanat geren bir iktidar bloğuyla karşı karşıyayız. Bu basıncın artacağını görmemek ahmaklık olur…

Medyada korkunç bir bayağılaşma yaşanıyor. Hamam partilerini, seks ilişkilerini yazan tuhaf köşe yazarları türedi ve iki kelimeyi yan yana dizmekten aciz gece kulübü gülleri röportajcı oldu!.. Şu Rasim Ozan Kütahyalı'ya bir bakın hele! Bu kadar hazımsız bir 'oldumcuk' görmüş müydünüz? Tek meziyeti, yarım yamalak bile bilmediği Türkiye sol hareketinin tarihi içinde en tartışılmaz devrimcilere dil uzatabilecek kadar aymaz olması. Amerikan halkla ilişkiler kampanyasının tam istediği türden bir alet. Amerika'nın Türkiye medyası içindeki istasyon şefi Yasemin Çongar tarafından cesaretlendirip 'yazar' yapılmış, cemaat medyası tarafından pompalanmış, bir ortalık malı ama o kendisinde aykırı bir kıymet var sanıyor. Çukurluk sarhoşluğunda. Çıkıp 'çılgın' seks fantezilerini anlatıyor, bal tutup parmak yalama hesapları yapıyor. Bunlara bir de Roni gibi 'sol' soytarılar yarenlik yapıyor ya... Hakikaten her taraf bok kokuyor!..

Şu halimize bir bakın. Yavşaklar tahtırevanla turluyor, Meclis panayır yeri gibi, sokaklar sefalete ve rezalete teslim… Kimileri de bizi küfürlü konuştuğumuz, yazdığımız için eleştirmeye kalkıyor… Ulan küfür etmeyeceğiz de ne yapacağız?! Memleket öyle bir hale gelmiş ki, babalar kızlarının pezevenkliğini yapıyor, analar oğlanlarının elinden tutup soytarılık yarışmasına kaydettiriyor, toplumun isyan damarları kurumuş, halkın kafasına vurula vurula haysiyetsizleştirilmiş, biz 'epistomolojik kopuş'tan falan bahsetsek ne yazar? Bu toplumun kanalizasyonu patlamış arkadaş!..

Yetmiyormuş gibi, her bir tarafı şuur gazı kaçmış bir milliyetçilik kaplamış… Aç adamın milliyetle ne işi olur? Oluyor işte… İzmir faşist miymiş?! İzmir aç, herkes işsiz, şehir koca bir kerhaneye dönmüş, eskiden ciddi bir orta sınıfın yaşadığı Alsancak'ı torbacılarla randevucular parsellemiş; 'ihracat limanı'yken, pamuk, tütün, üzüm para ederken rahat rahat yaşayan halk şimdi ne halt edeceğini şaşırmış; başına ne bela gelmişse köyü yakılmış, 'Batı'ya sığınmış ve sokaktan başka bir yaşam alternatifi olmayan Kürt'ten biliyor, düşmanını köşedeki Mardinli midyeci zannediyor… İzmir'i zerre bilmeyenler de, 'orta-sınıf faşizmi' tespitlerini havada uçuşturuyor… Orta sınıf mı kalmış İzmir'de?!

Nasıl bir sorumsuzluk… Türkiye'nin en popüler gazetesinin köşecisi Yılmaz Özdil, İzmir'e abartılı bir medeniyet yükleyip, Ahmet Türk'e, "Niye Çeşme'de evin var?" diye soruyor ve ortalama şoven bilincin en bayağı dalkavukluğuna soyunuyor; DTP'li Hasip Kaplan, "Beytüşşebap'a, Uludere'ye güzelim dağlarımıza domuz gribi gelmemiş. Çünkü domuz gribi ve mikropların çoğu Ankara'da ve ötesinde kaldı," diye abuk subuk konuşmalar yapıyor. Milliyetçilik şirazesini kaybetmiş. İnsanlar sokaklarda kör bıçaklarla birbirini doğradığında akılları başlarına gelir mi, ondan bile emin değilim.

İşçiler, yoksullar, gençlik bir haysiyet silkinmesi yaşayamazsa, hep beraber bu ülkenin geleceğine sahip çıkamazsak, büyük bir çöküş kaçınılmazdır. Merak etmeyin, düşkünleşmenin sonu yok. Dünyanın pek yerinde, dinle aptallaşmış, kıçındaki donundan başka bir şeyi olmayan koskoca bir nüfus, sokaklarda dilenerek, birbirini öldürerek yaşıyor. Yoksulluk, açlık, en önemlisi haysiyet sınırının altında...

Bu topraklar da efsunlu falan değil, çok milliyetçi ama haysiyeti yok bir topluma dönüşüyoruz gitgide, sokaklarda birbirimizi tepelemeye başlıyoruz… O kadar da değil, mi? Yanı başımızda, Irak'ta 1 milyonu geçti ölü sayısı…

Yoksullar komşularının canını almaya ant içerken, egemenler sürekli ceplerini şişiriyor ya, en çok o koyuyor adama…